

B İ N B O Ğ A
D A Ğ L A R I N I N
D İ L İ N D E N

A F Ş İ N L İ
Ş A İ R L E R
O Z A N L A R
A N T O L O J İ S İ

AFŞİN BELEDİYESİ
KÜLTÜR YAYINLARI
OCAK 2024

B İ N B O Ğ A
D A Ğ L A R I N I N
D İ L İ N D E N

A F Ş İ N L İ
Ş A İ R L E R
O Z A N L A R
A N T O L O J İ S İ

Editör

YASİN MORTAŞ
TAYYİB ATMACA

Son Okuma

FURKAN MORTAŞ

İllüstratör

TUĞÇE SOYLU

Tasarım

İSRA EBUBEKİR NALBANT

Baskı

DAKİK BASKI

Oğuzlar Mh, 1386. Cd, No: 8/C

Balgat, Çankaya, Ankara

Sertifika No: 44083

1. Baskı

(1000 Adet)

Afşin Belediyesi Kültür Yayınları

ISBN: 978-605-87554-9-9

YAZICIOĞLU OSMAN AĞA	11
ÂŞIK KUL HALİL.....	15
ÖMER LÜTFİ PİŞKİN (DERDİÇOK).....	19
DİRGEN HATÇA (HATİCE BİNBOĞA).....	23
KARACA ERBİL (ÂŞIK MELÛLİ).....	27
ÂŞIK HÜSEYİN (TENECİOĞLU).....	31
DURDU TÜRKKAHRAMAN.....	37
HAFİZ RAHMİ (MEHMET KONAK-KÖR HAFİZ).....	41
FAKİ ÖZER.....	45
BEYAZIT YURTSEVER.....	51
DURMUŞ ALİ YILMAZ.....	55
HAMİT KOCA (ÂŞIK KUL HAMİT).....	59
MEVLÛT SOYDAN.....	67
GÜZEL (GOZAL) KÖSE (PERİŞAN GÜZEL).....	71
DURDU KISAKOL (KUL MECRUH).....	75
OSMAN KONAK.....	79
YETER YILDIRIM.....	83
MUSA DOĞANAY.....	89
YEMLİHA ERTEKİN.....	93
ÂŞIK HACI YENER.....	97
İSA BİNBOĞA (DİRGENOĞLU).....	103
RAHMİ KAYA (ÂŞIK MAHRUMÎ).....	107
BAHRİ POLAT.....	111
HAYDAR KAYA (AŞIK ALADELİ).....	117
HAYATİ VASFİ TAŞYÜREK.....	121
İSMAİL ÖNER.....	125
ÂŞIK KUL HASAN.....	129
ARİF TAŞKALE.....	135
CUMA ŞAHİN (ÇAT CUMA).....	139
NURİ SİYAMI DEMİR.....	143
HAFİZ ATAÇ (HOZALOĞLU).....	149
OSMAN DAĞLI (MAKSUDİ).....	153
ALİ RIZA CEVİZ.....	159
ÂŞIK ŞERİF MAHZUNÎ.....	163
NURETTİN ERTEKİN.....	169
ZEYNEL ABİDİN SÖNMEZ (ÂŞIK VİCDÂNÎ).....	173
İSMAİL İPEK.....	177

ABİDİN POLAT (BERZAHİ).....	181
İHSAN EMİRLİOĞLU (GENÇ OZAN).....	185
ALİ İSPİR (PERİŞAN ALİ).....	189
HANİFİ KARA.....	193
FAHRİ BULUT RIZAZADE.....	197
HASAN ÖZTÜRK (ÂŞIK MEÇHULİ).....	203
RECEP TERZİ.....	207
İSMET BOLAT (ÂŞIK MEŞGULİ).....	211
ÂDEM KILINÇ (EVVELİ).....	215
FETHİ UÇURLU.....	219
RAHİM EREN (FARAZİ).....	223
EYÜP ŞAHAN.....	227
KEMAL KILIÇ.....	231
MEHMET EKİCİ.....	235
ÂŞIK PENAHİ EMİRLİOĞLU.....	241
AHMET SÖYLER (ÂŞIK AHRAZOĞLU).....	245
ALİ BAŞPINAR (ÇÖTELİ ALİ).....	251
BEKİR KOCA.....	255
ÇÖLBEYİ NİŞANCI (OZAN ÇÖLFANİ).....	259
ABDURRAHMAN GÜNDOĞAN.....	265
AHMET SÜREYYA DURNA.....	271
HÜSEYİN PALO (OZAN NERGİS HÜSEYİN).....	275
AHMET KÜÇÜK.....	279
ALİ HAYDAR LEVENDİZ (ÂŞIK EMEKÇİ).....	283
ALİ İHSAN BAŞPINAR (ÂŞIK PINARÎ).....	287
CELAL ÇAÇAN (AŞIK CELALİ).....	291
GALİP KARAHAN.....	295
DR. MEHMET GÜNEŞ.....	299
RAMAZAN KILIÇ.....	305
MESUT TÜRKKAHRAMAN.....	309
ÜMMET DEMİRHAN.....	313
HACI BEKTAŞ TAT.....	317
HAMİT TUNÇ.....	321
HÜSEYİN KARA.....	325
ABİDİN DOĞANAY.....	331
ADEM KONAN.....	335
ALİ ARSLAN (ÂŞIK ALİYÂR).....	339
CEMAL YEŞİL (AĞÇAŞARLI MİHMANİ) (USULİ).....	343

KADİR TEKE (MESULİ KADİR).....	3471
MAHİR BAŞPINAR.....	349
NURETTİN KAYA (KÖR OZAN).....	355
SEYDİ KALENDER.....	359
DURANİ KOCAGA.....	363
AHMET KARAKAYA (ERBABI).....	371
EMRİ KARAKUŞ (ÂŞIK GULFANİ).....	375
TAYYİB ATMACA.....	379
EROL BOYUNDURUK (GİRYANÎ).....	385
HAŞİM KALENDER.....	391
MEHMET BİNBOĞA.....	397
TAHİR GÖRENLİ.....	403
RAMAZAN DEMİRTAŞ.....	407
KEREM AKPINAR.....	411
AHMET KIR.....	415
SEZAI ÇİÇEK.....	419
KADİR KÖSE.....	425
NURİ PEKER (AŞIK FİDANÎ).....	431
ŞABAN CERAN.....	435
YASİN MORTAŞ.....	439
KAZIM GÖK.....	449
MEHMET MORTAŞ.....	455
MEHMET TURAN.....	461
MUSTAFA BOZKURT.....	465
ÖMER ASLAN.....	469
ÖMER GÜNDOĞAN.....	473
CAHİT GÜNAY.....	479
ERGÜN KÜÇÜK.....	485
NECLA KÜÇÜKHURMAN.....	489
İLKER GÜLBAHAR.....	493
SİNAN KÖSE.....	499
CELALETTİN ARSLAN.....	503
SERKAN AÇIKGÖZ (ÂŞIK ERFANÎ).....	509
MEHMET OSMANOĞLU.....	513
ÖMER YALÇINOVA.....	519
ALİ YAŞAR (DOSTALİ).....	525
AYŞE ARSLAN.....	529
MEHMET KAVAK.....	533

Tarihler boyunca şair ve ozanlar, bir ülkenin atardamarları ve nabızı olmuştur.

Kelimelere ve saz tellerine yüklenen, ruhtan çıkan saf duygu; toplumdaki kirliliği temizlemiş ve onu pirüpak yollara yönlendirmiştir.

Bu yola çıkan toplumların vardığı menzile, ne güzel bir düşler ülkesidir.

Bu minvalde Maraş, ülkemizin edebiyat toprağını sulayan bir nehir gibidir. Bu nehre karışan pınarlardan bir kez su içenin gönül toprakları, şiir için mümbit bir ova olmaya başlar. Karacaoğlan'ın rengini, Yunus Emre'nin kokusunu taşırlar uzaklara. Ters Lale (Ağlayan Gelin) çiçeğinin hüznüne ortak olurlar.

Ashab-ı Kehf'in gölgesi, Hurman Kalesi'nin derin sükûneti altındaki bu bölgenin insanları; dertlerini, sevinçlerini, umutlarını, coşkularını ve vatan toprağını sözün gücüyle sazın tınısı eşliğinde söylerken diğer taraftan da acılarını ağıtlar yakarak dile getirmişlerdir. Böylesine bereketli bir coğrafyanın âşıkları, şairleri, yazarları da elbette kabına sığmayacak; Binboğa Dağı'ndan yükselen seslerinin yanı sıra sözleriyle de uzaklara tınlar bırakacaklardır.

Afşin, tarihin her döneminde âşıkları ve şairleri ile öne çıkarak günümüz edebiyatına büyük katkılarda bulunmuş, nice güzel adamlar yetiştirmiştir.

Bu coğrafyada Âşık Meluli, Tenecioğlu Âşık Hüseyin, Derdiçok, Âşık Kul Halil, Âşık Kul Hamit, Aladeli, Mahzunî Şerif, Âşık Hüdei,

Âşık Mahrumi, Hayati Vasfi Taşyürek, Hacı Yener, Osman Dağlı, Abdurrahim Karakoç, Bahaettin Karakoç, Ali Akbaş, Seyahmet Kutuzman, Âşık Perişan Ali, Osman Konak, Mehmet Güneş gibi yüzlerce değerlerimizle, geçmişten geleceğe doğru akıp giden âşıklar, şairler ve yazarlarımızla, âşıklık geleneğini ve şiiri yaşatmaya devam ettiğimizin her zaman bilincindeyiz.

Kültür ve sanata önem veren belediyemizce yayımlanan "Binboğa Dağlarının Dilinden Afşinli Şairler ve Ozanlar Antolojisi" kılı kırk yararcasına yapılan bir çalışma neticesinde ortaya çıktı.

Bu seçkimiz daha önce yayımlanmış şiir antolojileri göz önünde bulundurarak hazırlanmıştır.

Afşinli olup halen hem âşık hem de şair olarak kültürümüze hizmet eden sanatçılarımız elbette bu kadar değil. Hepsini almaya çalışsak birkaç ciltlik çalışma yapmamız gerekirdi.

Bir kültür hazinesi olan Afşin'imizin edebiyat kokan topraklarında mayalanan bu eser, zengin değerlerimizin korunması ve gelecek nesillere aktarılması için bir katkı sağladığı takdirde yapılan çalışma amacına ulaşmış demektir.

Bu antoloji fikrini bize veren, en güzel şekilde hazırlanması için katkıda bulunan Cumhurbaşkanı Başdanışmanı hemşehrimiz Sefer Turan Bey'e, şairlerimizin şiirlerini büyük bir titizlikle seçerek antolojiyi hazırlayan ilçemizin yetiştirdiği iki değerli şair ve yazar Yasin Mortaş'a, Tayyib Atmaca'ya, resimlerimizi çizen İllüstratör Tuğçe Soylu'ya, seçkinin son okumasını yaparak güzel bir eser olması için göz nuru döken Furkan Mortaş'a ve tasarımını yapan İsmail Ebubekir Nalbant'a teşekkür ederim.

Bu antolojide yer alan, hayatta olmayan âşık ve şairlerimizi hayırla yâd ediyor, hayatta olanlara da huzurlu bir ömür diliyorum.

Mehmet Fatih Güven
Afşin Belediye Başkanı

كَلِكُ قُدْرَتِ تَا اَزَلْدَنْ كُونْدَه رَزْ
نُورِ رَحْمَتِ اَوَّلِ اَلْ اَفْشِينَه
شَادِ اِچُونِ اَصْحَابِ كَهْفِ رُوحِ
صُونْدِيلَرِ بِيْر تَاجِ اَذَهْمِ اَفْشِينَه
يَا دَاوُلُونْسُون خَيْرِ اَيْلَهْ بَانِيلَرِ
بِيْرِنَهَانِ لُطْفِ اِيْرْدِي اَفْشِينَه
يَكْ يَاقِشْدِي قُوْلُواوُلُسُون بِلْدَه يَه
هَمْزَه جَامِعِ بِيْر طَرَاوَتِ اَفْشِينَه
١٤٤٢

Kilk-i kudret tâ ezelden gönderir
Nûr, rahmet, evliyâlar Afşin'e
Şâd için Ashâb-ı Kehf'in rûhunu
Sundular bir tâc-ı edhem Afşin'e
Yâd olunsun hayr ile bânîleri
Bir nihaî lûtf erdi Afşin'e
Pek yakıştı kutlu olsun beldeye
Hem de cami bir tarâvet Afşin'e
1442

Fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilün

Söz: Murat Bardakçı

Hat: Mehmet Özçay

(Afşin Ashab-ı Kehf Camii Kitabesi)

YAZICIOĞLU OSMAN AĞA

18. yüzyılda Afşin'e bağlı Tanır Mahallesi'nde yaşadığı rivayet edilmektedir. Osmanlı Sarayı'nda yazıcı olarak çalışan bir aileye mensuptur. Yazıcıoğlu Osman Ağa'nın ailesi Afşin'e geldikten sonra Tanır'a yerleşir. Doğum ve ölüm tarihi bilinmemektedir.

TELLİ SENEM

Bir haber geldi Telli Senem'den
Deli gönlüm şâd olmaya başladı.
Akmaz iken Körpınar'ın ayağı
Suyu geldi çağlamaya başladı.

Aşkın cezvesi ocakta kaynar
Durmaz dedi gönlüm meydanda oynar
Ermeni dillerin şekerler çiğner
Tatlı tatlı söz olmaya başladı.

Senem'in giydiği frengi sarı
Ölmeden yüzü göreydim bari
Yıkık değirmenin bozuk çarkevi
Suyu geldi düzelmeye başladı.

Hele bakın şu feleğin işine
Ağu kattı benim pişmiş aşıma
Senem değmiş seksen doksan yaşına
Benimki de yüz olmaya başladı.

Görünüyor Binboğa'nın dağları
Gıcı boran aşılmıyor belleri
Yazıcıoğlu Şerefli'nin Beyleri
Koca Tanır şâd olmaya başladı

SEVDİĞİM

Coşkun akan Hurman çayı durulmuş
Bu güzellik sana Hak'tan verilmiş.
Sırma saçlar ak gerdana serilmiş
Telli turna gibi başın sevdiğim.

Hatırımdan çıkmaz şirin sözlerin
Benim gibi yanar olsun özlerin
Çark-ı felek gibi döner gözlerin
Kudret kalemi kaşın sevdiğim.

Hak katında kabul olsun dileğim
Neden böyle gül açmıyor budağın
Hacim kirazına benzer dudağın
İnci mi mercan mı dişin sevdiğim.

Buse ver yanaktan edelim niyaz
Beri gel ne olur konuşak biraz
Berit'in karından gerdanın beyaz
Binboğa karı mı döşün sevdiğim.

Mecnunlar leylasın nerde ararmış
Yazıcıoğlu kavuşmaya zar etmiş
Kadir Mevla'm seni övmüş yaratmış
Bulunmaz dünyada eşin sevdiğim.

ÂŞIK KUL HALİL

(1840?-1900?)

1840 (?) yılında Afşin'de doğdu. Çukurova'nın yayla ve obalarını dolaştı, bu çevrede şöhret oldu.

Âşık tarzı halk şiirinin gerektirdiği bütün özelliklere sahip olan şiirleri, dilden dile günümüze kadar ulaştı.

Bir süre çiftçilik yapan Âşık Halil, ömrünün son yıllarında tekrar Afşin'e döndü ve 1900 (?) yılında vefat etti.

KOŞMA

Şu geçen ellerde gördüm bir güzel
Yüzleri yaylanın karı mı bilmem.
Geldi geçti hiç aslını sormadık
Şurda bir kötünün yâri mi bilmem.

Geldi geçti hiç aslını sormadık
El bağlayıp divanına durmadık
Giyinmiş kuşanmış gözler görmedik
Al mıdır, yeşil mi, sarı mı bilmem.

Eğrimiş kametin bükmüş boynunu
Taramış zülfünü açmış aynını
Ayva turunç mekân tutmuş boynunu
Kokar güller gibi teri mi bilmem.

Halil'dir ismim de âşıktır adım
Dağıma kar yağdı kalmadı tadım
Verdiler bir güzel ben alam dedim
Gezerim ziyanda kârımı bilmem

KOŞMA

Terk ettim ağalar eşkin atımı
Binsem de menzile yetişmez oldu.
Yiyip içip konuştuğum yârenler
Yıkılsam elimden yapışmaz oldu.

Gayrı güzellere yoktur ışmarım
Geçen günlerime şimdi pişmanım
Arayıp bulanlar oldu düşmanım
Dönüp de yüzüme bakışmaz oldu.

Kadir kıymet bitmiş sefil fakirden
Kılar namazı kalmam şükürden
Bilmem kesafetten, yoksa fikirden
Aşkın dalgaları akışmaz oldu.

Âşık Halil der de çekmiş amelim
Yaradan'ım kâmil eyle imanım
Yetiştirdi sinemde işte kemâlim
Her işler bizlere yakışmaz oldu

ÖMER LÜTFİ PİŞKİN (DERDİÇOK)

(1874-1937)

Asıl adı Ömer Lütfi olan Derdiçok, 1874 yılında Elbistan'da doğdu. Ailesi Afşin'e göç etti ve hayatına burada devam etti. Düzenli bir eğitim görmedi. Kuvvetli irticali ve saza olan hâkimiyeti ile kısa sürede tüm çevrede tanındı.

Derdiçok, yaşadığı dönemde kazandığı şöhret ile birçok araştırmacının ve edebiyatçının da dikkatini çekmeyi başarmıştır.

Arif Nihat Asya: "Derdiçok, zamanının en büyük halk şairiydi. Değeri; Dertli'yle, Gevheri'yle hatta Karacaoğlan'la mukayese edilebilecek kadar yüksektir. Bu hükmü mesuliyetini kabul ederek veriyorum"⁽¹⁾ diyerek şairi beğenmiş. Prof. Dr. Fuat Köprülü ise Derdiçok için şu ifadeyi kullanmıştır: "Âşık edebiyatımızın asrımızdaki son değerli mümessillerinden sayılabilir."⁽²⁾

Elbistan'da doğmuş, Afşin'de yaşamış, 1937 yılında Tanır'da vefat etmiştir.

*1-Arif Nihat Asya, Görüşler Dergisi, Adana

*2-Prof.Dr.Fuat Köprülü, Türk Saz Şairleri Antolojisi, Cilt 3, S.713

BENİ

Bülbül gibi cüda düştüm gülümden
Gece gündüz yatırmayan zâr beni.
Yâr'dan ayrılması beter ölümden
Nazlım perişanım gel de gör beni.

Senden ayrılalı gözlerim yaşlı
Hiç mi insafın yok ey hilâl kaşlı
Eser kuru poyraz ortalık kışlı
Gelsem çevirir mi yolda kar beni.

Yitirdim uykuyu bilmem n'ederim
Gün günü çoğalır gamım kederim
Yolda kalırsam da durmam giderim
Belki arz ediyor şimdi yâr beni.

Gönül bir yerlerde almıyor karar
Yıradı yollarım yâr beni arar
Korkarım sevdiğim yâd eller sarar
Duyarım da helak eder ar beni.

Turnam gökyüzünde ışılar telin
N'olur **Derdiçoğ**'un halından bilin
Varıp dost köyüne uğrarsa yolun
Kaşı kara yâre haber ver beni

GEÇMEZ

Deli gönül dost köyüne uğradı
Gönül nazlı yârin görmeden geçmez.
Nazlım gelir imiş karşı karşıya
Elifi selama durmadan geçmez.

Beş sen'olmuş görmez imiş ilini
Soldurmuş mu soramadım gülünü
Karşı gelip birer birer hâlini
Bulup bir tenhada sormadan geçmez.

Bir söz desem duyar engel karışır
Deli gönlüm korkuyorum alışır
Beş senelik küskün olan barışır
Gönül bir yerlere varmadan geçmez.

Sırma ile karıştırmış saçını
İlden ile gezdiriyor göçünü
Kendi bilir **Derdiçok**'un suçunu
Görüp bir çift cevap vermeden geçmez

DİRGEN HATÇA (HATİCE BİNBOĞA)

(1886-1964)

1886 yılında Afşin'de doğdu. Bölgede halk kahramanı olarak bilinen Dirgen Ali'nin eşidir. İrticalen şiir söyleyen Dirgen Hatça'nın ayrıca yakmış olduğu ağıtlar da vardır.

1964 yılında vefat etti.

AĞIT

Beyimin büyük odası
Bu yıl yanmadı sobası
Eller yaylaya göçüyor
İssız Fakı'mın obası.

İnce Fakı'm nişan atar
Mahammed'im yozun satar
Şu düzün ağası beyim
Dara düşmüş hapis yatar.

Bir elim sofraya yazardı
Bir elim fincan dizerdi
Yalan imiş yalan dünya
On beş işçimiz gezerdi.

Çatal kapı büyük havlu
İçinde gö' kıratı bağlı
Hele odasına bakın
Yedi mavzeri yağlı.

Bir ocakta kuzu pişer
Bir ocakta kahve taşar
Tez gel beyim tez gel
İnsan eşiyle yaşar.

İnce Fakı'm vurur kurdu
Mehmed'im bozar ordu
Lorşunlu ki benim beyim
Bütün ova buyur derdi

NİC'OLDU

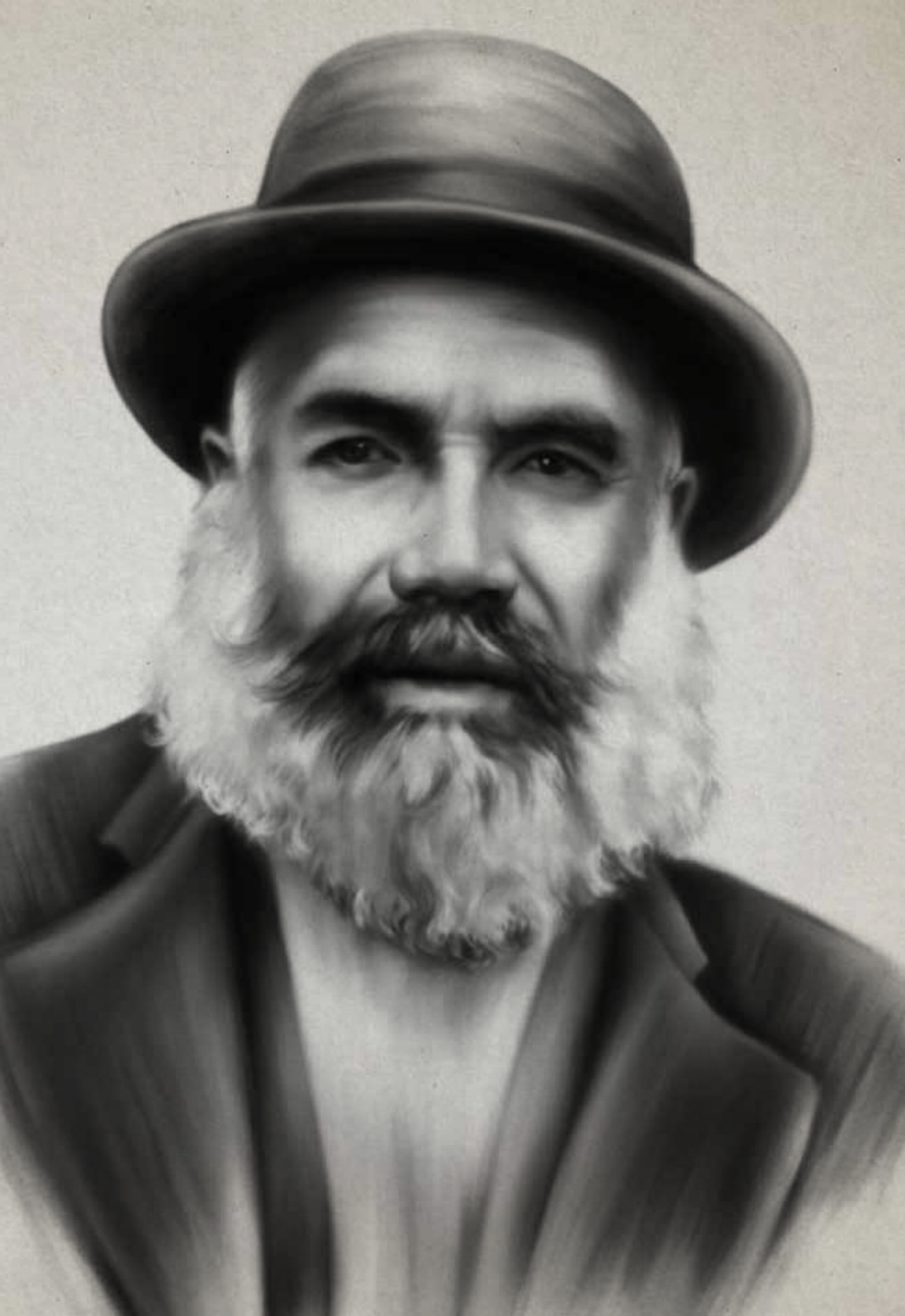
Bir dostum yoğumuş tutan elimden
Yerli kaya oynar mıymış yerinden
Büyük Tikenli'de dağlar sallandı
Keklik avladığın günler nic'oldu.

Kopardılar Elbistan'ın gülünü
Uzattılar kötülerin dilini
Yamacından söyletmezdim birini
Hüküm yürüttüğüm günler nic'oldu.

Tesirin var idi dağa taşlara
Nüfuzun geçerdi uçan kuşlara
Hele bak gözümde akan yaşlara
Gülüp eğlendiğim günler nic'oldu.

Gazi Paşa gibi hüküm verirdi
Şerefın gördükçe düşman erirdi
Kalsa yalan dünya sana kalırdı
Cihanı yuttuğun günler nic'oldu.

Bunu söyler ağlar kaderi kara
Kaybettim beyimi uzadı ara
Niçin hiç gelmiyor dostlarım bana
Kurban kestirdiğin beyler nic'oldu

KARACA ERBİL (ÂŞIK MELÛLİ) (1892-1989)

1892 yılında Afşin'in Kötüre Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Karaca Erbil'dir. Şiir ve edebiyata ilgisi okul döneminde gelişti.

Şiirleri, çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı; birçok sanatçı tarafından bestelendi. 14 Kasım 1989'da vefat etti. Hayatı ve şiirleri torunu Erbil tarafından derlenerek "*Melûli Divanı ve Aleviliğin, Tasavvufun, Bektaşiliğin Tarihçesi*" adıyla 1992'de yayımlandı.

GEL GÖNÜL USANMA DİRDİ BELADAN

Gel gönöl usanma derd-i beladan
Sanma ki aşk yolu kolayca biter
Mecnun'a bir cefa gelse Leyla'dan
Tac-ı devlet gibi serinde tutar

Cesette canındır o kaş-ı hilâl
Dostun dostu zehri şeker ile bal
Zerrece aşkıma gelse bir zeval
Benim için vallahi ölümden beter

Bu can o dostundur içinde nem var
Uğrunda ölürsem bana ne gâm var
Bu aşkın içinde hoş bir âlem var
Bu cihan zevkini bir yana atar

Görünmez gözüme dünyanın malı
Tüm dünyayı değer yârin bir teli
O yârin hayâli hüsn-ü cemali
Kuşe-i zindanda teselli yeter

Ecel gelir Melûli'yi alırsa
Açılır goncalar bahar gelirse
Herkes sevdiğini arar bulursa
Yanar kemiklerim mezarım tüter

NE FAYDA

Bir kâmil mürşitten ehli olmayan
Ben abidim demiş dese ne fayda.
Dünya muhabbetin dilden salmayan
Ben muhibbim demiş dese ne fayda.

Sıtk ile beklemeyen razı babın
Her gün vermeyenler doğru hesabın
Okusalar cem-i ilmin kitabın
Ben âlimim demiş dese ne fayda.

Nefse esir olup gücü yetmeyen
Hırsı atıp gazabını tutmayan
Kibrinden tamahtan nefret etmeyen
Ben kâmilim demiş dese ne fayda.

Ehl-i irfan ile konup göçmeyen
Aşkın meydanında dolu içmeyen
Küfür behrin iman ile geçmeyen
Ben müminim demiş dese ne fayda.

Yokluk denizine girip dalmayan
O gizli gevherden nasip almayan
Meluli'm Nacide kaydı olmayan
Ben Naciyim demiş dese ne fayda

ÂŞIK HÜSEYİN (TENECİOĞLU) (1896-1945)

01.07.1896 tarihinde Afşin'in Erçene Mahallesi'nde doğdu.

Âşıklık geleneğinin önemli şairlerindendir.

Elbistan Nüfus Müdürlüğü kayıtlarına göre âşığın soyadı "Tahtacı"dır. Âşık Hüseyin'in soyadının "Tenecioğlu" olduğu söylene de değildir. "Tenecioğlu" ve "Âşık Hüseyin" mahlaslarını kullanmıştır.

Tenecioğlu'nun ilçesi olarak bazen Elbistan bazen de Afşin geçmektedir. Burada bir yanlışlık yoktur. Afşin ilçesi 02.08.1944 tarihinde ilçe olmuş, bu tarihten önce doğanların nüfus kayıtları da Elbistan ilçesi olarak geçer.

25.02.1945 tarihinde vefat etti.

ACEM KIZI

Çırpınıp da şanoya da çıkınca
Eğlen şanoda da kal Acem kızı.
Uğrun uğrun kaş altından bakınca
Can telef ediyon bil Acem kızı.

Gözlerin olmuştur zemzem dolabı
Kaşın eder Beyrut ile Halep'i
Kıvrılmış saçların sırma kelebi
Gün vurdukça parlar tel Acem kızı.

Amerika kurban çatık kaşına
Avrupa, Belçika düşmüş peşine
İngiliz, Fransız köle döşüne
Bir de Alman kurban bil Acem kızı.

Seni gören âşık neylesin canı
Yumdukça gözünden döker mercanı
Burnu fındık ağzı kahve fincanı
Şeker mi şerbet mi dil Acem kızı.

Seni gördüm yüreciğim sızılar
Ak gerdanda dizim dizim gaziler
Çark elinden çıkma gibi pazılar
Altın burma takmış kol Acem kızı.

Canım kurban olsun ikrar güdene
Belin ince, boyun benzer fidana
Ateşine yanmış Tarsus, Adana
Nasıl zil vuruyor el Acem kızı.

Şahin gibi yükseğinde düneği
Avrupa'dan gelmiş cansız bineği
Berber aynasından duru yanağı
Akıyor dudaktan bal Acem kızı.

Kaşlar arasında Zühre yıldızı
Seni görenlere düşer bir sızı
Gerdan beder beder, dudak kırmızı
Açılmış yanakta gül Acem kızı.

Âşık Hüseyin'im söyler söz olur
Çok sallanma güzel sana göz olur
Mısır'ı Bağdat'ı versem az olur
Ara menendini bul Acem kızı.

DAYANAMAM GAYRI BEN BU HASRETE

Dayanamam gayrı ben bu hasrete
Ya beni de götür ya sen de gitme.
Ateş-i aşkına yakma çıramı
Ya beni de götür ya sen de gitme.

Ahtı amanımız vardı seninle
Gönül mü eğledin yoksa benimle
Kavli kasem eylemiştik yeminle
Ya beni de götür ya sen de gitme.

Sen gidersen kendim berdar ederim
Bülbül gül dalına konmaz niderim
Elif kaddim büker keman ederim
Ya beni de götür ya sen de gitme.

Aşk-ı muhabbetle düştük dillere
Bu hasretlik beni salar çöllere
Bırakıp da gitme gurbet ellere
Ya beni de götür ya sen de gitme.

Yâr sineme vurdun kızgın dağları
Viran koydun mor sümbüllü bağları
Hüseyin'im geçiyor gençlik çağları
Ya beni de götür ya sen de gitme

BİLEMEDİM KIYMETİNİ KADRİNİ

Bilemedim kıymetini kadrini
Hata benim günah benim suç benim
Eliminen içtim aşkın zehrini
Hata benim günah benim suç benim

Kader aramıza çekti bir perde
Yoksulluk düşürdü çaresiz derde
Affetmem kendimi ulu mahşerde
Hata benim günah benim suç benim

Körümüş gözlerim görmedim önü
Boşuna yormuşum eyvah ben beni
Bilirim göremem bir daha seni
Hata benim günah benim suç benim

Hüseyin'i yandırdın yar ataşlara
Daha sürme çekme kalem kaşlara
Vursam da başımı taştan taşlara
Hata benim günah benim suç benim

Kaynakça: Erman Artun, Mehmet Gözükara araştırmaları.

DURDU TÜRKKAHRAMAN

(1901-1998)

1901 yılında Afşin'in Erçene Mahallesi'nde doğdu. 1939 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde Köy Eğitimcileri Yetiştirme Kursunu tamamladı. 1963 yılında doğduğu yerde eğitimliğe başladı.

Erçene'de hem öğretmenlik yaptı hem de gençlere ufuk açıcı yollar gösterdi. Balkan Harbi'ni, Birinci Cihan Harbi'ni, Kurtuluş Savaşı'nı yaşadı; o zamanın kıtlık günlerini de bereketli yıllarını da gördü. Balkan Harbi, Birinci Cihan Harbi, Kurtuluş Savaşı yıllarında görev yaptıktan sonra eğitimlikten emekli oldu. Yüz kırk kadar torun sahibi. 1979 yılında eşini kaybetmesi onun için zor günlerin başlangıcı oldu. Çok duygusal bir insan olan şair, 2000 yılında vefat etti.

YEDİLER MAKÂMI

Nasıl vasf eylesin seni bu yazar
Yediler dergâhı en yüce makâm.
Allah beyanısın sure-i Kehf'te
Âliler mekânı sen yüce makâm

Kolay mıdır seni kaleme almak
Kolay mıdır Hakk'ı arayıp bulmak
Kolay mıdır böyle bir mekân bulmak
Yüce Hâk katında böyle bir makâm

O'dur kâinatın bir tek Halık'ı
O yarattı bütün canlı mahlûku
Bir tek O'dur yerin göğün maliki
O Allah'tır O'na mahsus her makâm.

Sendeki beyanı söyle aynıyla vaki
Dilerse ne yapmaz O Allah da ki
Kendisi ezeldir sıfatı Bâki
Bütün yer gök O'nun emrinde makâm

O nice firavunu hep kıldı helak
Muhammed'e dedi levlâke levlâk
Hû der devran eder şu koca eflâk
Kâinatı âlem emrinde makâm

O'dur kahramanın aşkının mahi
Yerde gökte gene O'dur cümlelerin şahı
Sizlere de bu bir lütfu ilahi
Kendi katındadır en yüce makâm

KONAN GÖÇER

Saat sekiz haber aldım
Göç etmişsin bu âlemde.
Sana cennet mekân olsun
Canım gencim o âlemde

Senin için Hakk'a şudur niyazım
Bahar geldi fak çalmadı senin sazın
Şehitsin inşallah genç kuzum
Cennettir mekânın senin o âlemde

Herkese bir sözüm var benim
Eşe paşa neyse diğeri de odur
Kesin olan sonuç işte budur
Konan göçer çare yoktur bu âlemde

Şu âlemde hep zelil oldum yazıldım
Bir asır yaşadım, fakat hep ezildim
Sana yavrum çok çok üzüldüm
Ne çare ki konan göçer bu âlemde

Canlılar hep şunu kesin bilecek
Ve şu çizgiye de mutlak gelecek
Nebi veli bunlar da ölecek
Herkesin sorgusu var o âlemde

HAFİZ RAHMİ (MEHMET KONAK-KÖR HAFİZ) (1904-1964)

1904 yılında Afşin'in Arıstıl Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Mehmet Konak'tır. Yedi yaşında âmâ oldu. Dokuz yaşlarında medreseye girerek tahsil hayatına başladı. Daha sonra Afşinli âmâ, Rüştü Efendi'den Kur'an-ı Kerim hatmetti. Hâfız Rahmi adıyla tanındı.

1964 yılında vefat etti.

NASİHAT

Büyüklenmek zavaldandır
Kulsun aslın tûraptır ha.
Nefsin hay, ruhun senlendir
Son ahirin haraptır ha.

Ne altta kal ne ol aşman
Dilersen olmamak pişman
Nefsin sana büyük düşman
Bu bir hükmü kitaptır ha.

Şefaât yok simi zerden
Kuvvet al bir desti pirden
Zuhuret aşmaz kaderden
Olan her şey icaptır ha.

Kardeşlerim olman gafil
Olmadı ilmiyle amil
Bu sözüm cümleye şamil
Düşünmezsen azaptır ha.

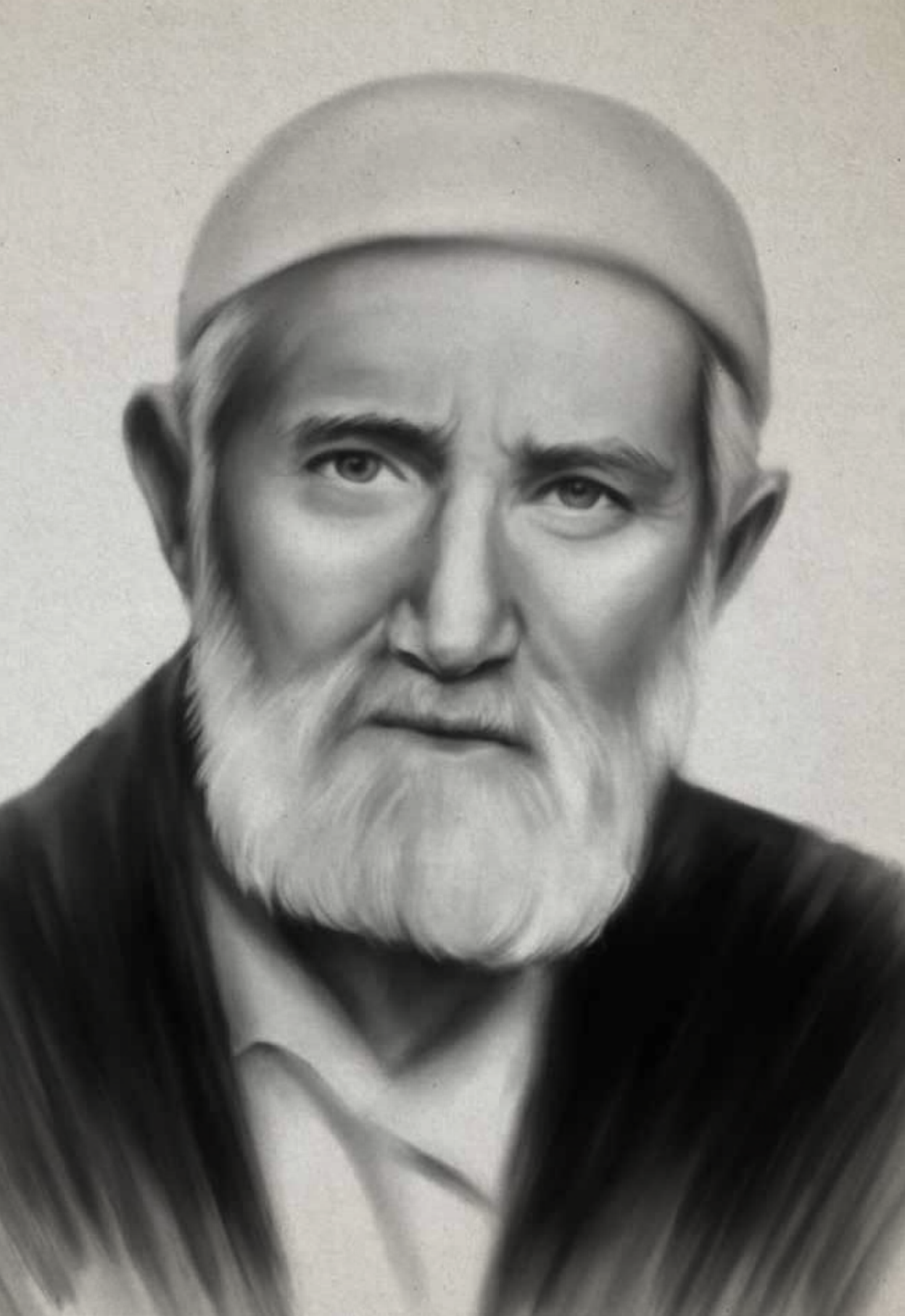
Kader bilmekte ender ol
Fedakârlıkta önder ol
Rahmi gibi kalender ol
Saadet bir seraptır ha

SALINMA GÖZ OLUR

Gönlü düştü bu aşkın o yâre
Sandım o yar gonca gülün destesi
Bir bade nuş edüp düştüm bu zara
Gece gündüz oldum aşkın hastası.

Dertli hallerimi kimse bilmeye
Çok çalıştım yâr yoluna ölmeye
Eğer emrederse gidip gelmeye
Ben olayım o ellerin postası.

Salınma sevdiğim sana göz olur
Rahmi duyar âlemlere söz olur
Ankara İstanbul versem az olur
Daha vardır yüz bin lira üstesi

FAKİ ÖZER

(1909-?)

1909 yılında Afşin'in Sevin Mahallesi'nde doğdu. Baba adı Hasan, ana adı Döndü. Askerliğini Çanakkale'de ihtiyat birliğinde yaptı.

Tek şiir kitabı 1976 yılında basılan "İmân Nûru"dur.

FAKİ HASAN HÜSEYİN'İ SÖYLÜYOR

Kerbelâda olan halı
Git aşığın dilinden sor.
Düşmanlar bağlamış yolu
Şahı merdan gölünden sor.

Tufan gibi geldi bela
Nazil oldu gonca güle
Şah Hüseyin düştü çöle
Kerbelâ'nın yolundan sor.

Susuzluktan yanan cana
Nasıl buna can dayana
Düşman gelmez hiç imana
Zelalet'ten kalandan sor.

Kırdılar şahın dalını
Düşürdüler hem gülünü
Süleyman'ın kuşdilini
Zümret enka bilenden sor.

Düşman kurtaramaz başı
Küfür dolu içi dışı
Kardeş akıtalım gözden yaşı
Kaygılara dolandan sor.

ESHABÜL KEHF

Kur'an'da bellidir sizin sözünüz
Eshabül Kehf nam-ı oldu ziyaret.
Bilirim Allah'a yandı özünüz
Yemlihâ ulunuz oldu ziyaret.

Mekselina misli'na mernuş sir'ola
Terbernüş şadenüş yerin nûr ola
Kefestatayüşü ya kimler bula
Kıtmir de cennetlik oldu ziyaret.

Takyanus zamanı kaçtınız ordan
Kaçan ki çobanı buldunuz kırdan
Şimdi eğlençeniz bilmem ki nerden
Gören gözden pünhan oldu ziyaret.

Yattınız mağarada taş kayada
Üç yüz dokuz sene daha iade
Sonra uyandınız çıkıp yuvada
Kıtmir de bekçiniz oldu ziyaret.

Yemliha'yı saldınız ekmek al deyû
Takyanus halından anla da bil deyû
Tez geri gelip de bizi bul deyû
Herkes bir ibret oldu ziyaret.

Müslümanlar kıymatını bildiler
Cem olup da yanınıza geldiler
Mağranın önünü mescit kıldılar
Müminler tekkesi oldu ziyaret.

Yeriniz gün doğa dağın salında
Mağ'ra Gözü Emirilyas solunda
Bu makam Elbistan, Afşin elinde
Fakı der ki meşhur oldun ziyaret

BEYAZIT YURTSEVER

(1910-1992)

1910 yılında Afşin'in Erçene Mahallesi'nde doğdu. Küçük yaşta babasını seferberlikte kaybetti. Amcasının yanında büyüdü. Sekiz yaşında şiir yazmaya başladı. 1992 yılında vefat etti.

YERİMİZ BİZİM

Şairler libas giymiş dizim dizim
Renginden bellidir şalımız bizim.
Aşk-ı ilahiye bağlıdır daim
Doğru Hak'ka gider yolumuz bizim.

Of çekip de yüreğinden yanmalı
Daim için aşk atına binmeli
Arı gibi her çiçeğe konmalı
Süzülmüş petekte balımız bizim.

Daima bir karar durana bakın
Kayıptan bir rızık yerene bakın
Kaç düstur yazılmış Kuran'a bakın
Kesilmez zikirden dilimiz bizim.

Kimisi gelir de kimisi gider
Vefasız dünyanın malını nider
Yarın mahşer günü şefa'at eder
Muhammed Mustafa gülümüz bizim.

İlimiz Maraş'tır sormak istersen
Kazamız Afşin'dir durmak istersen
Şair Yurtsever'i görmek istersen
Erçene köyüdür yerimiz bizim

BEĞLERE BAKIN

Eski intizamlar gayrı bozuldu
Mektepte okuyan çağlara bakın.
Eski ağaların soyu süzüldü
Şimdi devran süren beğlere bakın.

Bütün yaylasına eller yürüdü
Ötüyor bülbüller güller yürüdü
Eski garbi yeli seller yürüdü
Başı beyaz karlı dağlara bakın.

Nice devran geçiyor kalmıyor yatan
Acep bulunur mu cevherin satan
Şol kara topraktır bizlere vatan
Piri fani duran sağlara bakın.

Meyve biter, yere düşer ezilir
Bir gün olur yüreklerim üzüldür
Rengi bir hoş olur benzi bozulur
Al yeşil görünen bağlara bakın.

Söyler Yurtsever'im kabrin kazılır
Her gün için günahlarım yazılır
Mahşer günü evraklarım süzülür
Cesetten ayrılan canlara bakın.

DURMUŞ ALİ YILMAZ

(1911-1999)

1911 yılında Afşin'in Karagöz Mahallesi'nde doğdu. Tuzcu Osmanoğulları sülalesindendir. Askerliğinin çoğunu seferberlikte geçirdi. Okuryazarlığı yoktur ama bir gün bir pınar başında uyurken rüyasında bilinmeyen insanlarca bir bardak bal şerbeti içirilmesi akabinde uyanır; o andan sonra dağlara, ağaçlara şiir söylemeye başlar.

1999 yılında Karagöz köyünde vefat etti.

ESHABÜL KEHF

Yediler makamı vatanı yurdu
Takyanuslardan سوالin sordu
Yedi tükenmedi Eyyub'un kurdu
Eyyup da Allah'ın kulu değil mi?

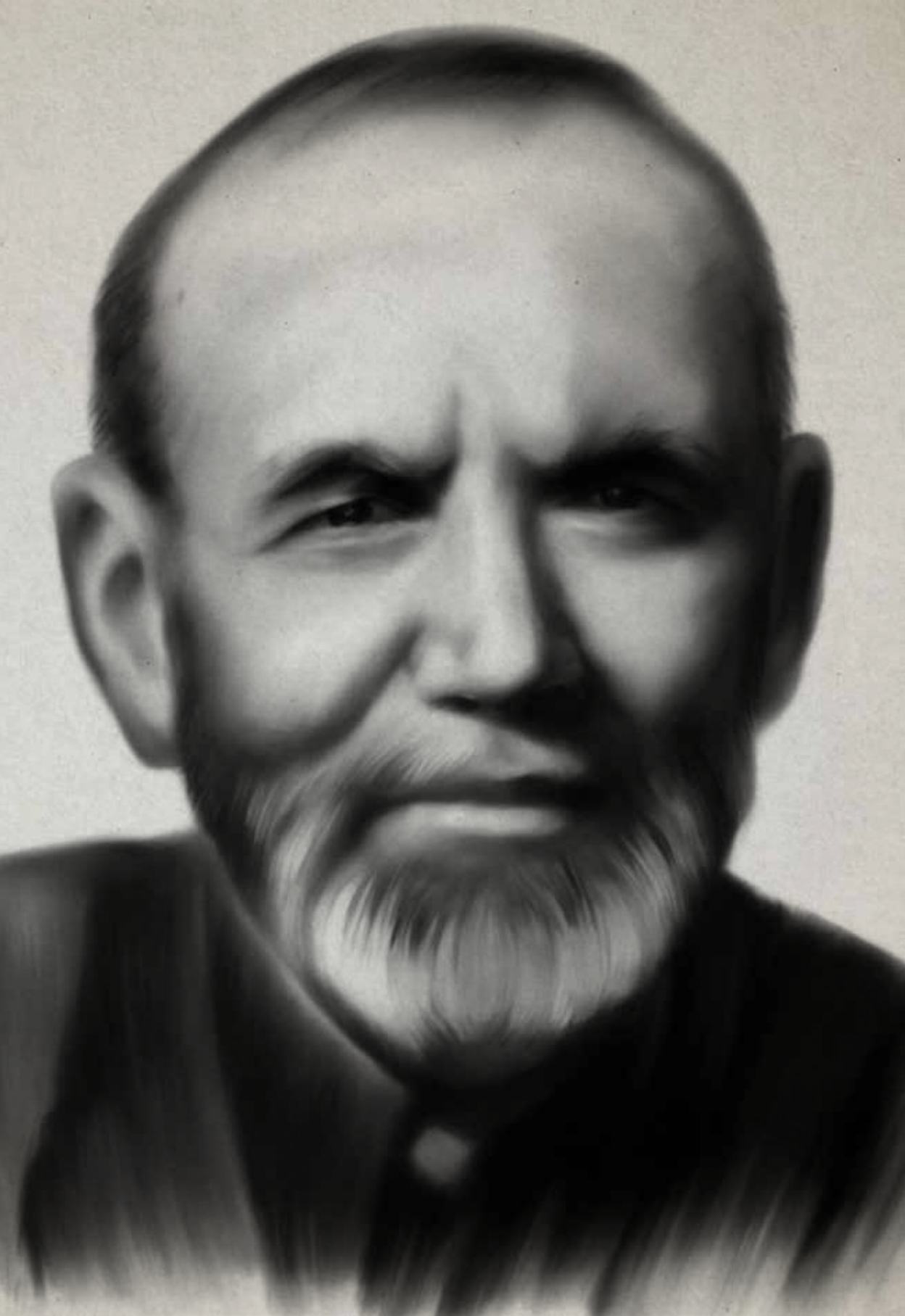
Üç yüz sene yattı uykusuna kanmadı
İbrahim de ateşte yanmadı
Firavun suya aktı dininden dönmedi
Musa da Allah'ın kulu değil mi?

Evliyalar şu dünyadan göçtüler
Tek tek ecel şerbetini içtiler
Zekeriya'yı hıyarda biçtiler
Zekeriya da Allah'ın kulu değil mi?

Evliya ervahı şu dünyada var idi
Bağ bahçeler ayva meyve nar idi
Kader bastı yeryüzüne yâr idi
Cennet Allah'ın kulu değil mi?

Zeynel Abidin'i darağacına astılar
Yahya'yı boğazından kestiler
Mekke'den de Medine'ye göçtüler
Bunlar da Allah'ın kulu değil mi?

Kul Yılmaz'ım durma coştur
Dünyada yaşamak hoştur
Gidiyorsun iki elin boştur
Âlimler de Allah'ın kulu değil mi?

HAMİT KOCA (ÂŞIK KUL HAMİT) (1916-1978)

1916 yılında Afşin'in Alemdar Mahallesi'nde doğdu. Babası Bakî Efendi, annesi Mihriban Hanım'dır. On bir yaşında gördüğü bir rüyada içtiği şerbetle âşık tarzı şiirler söylemeye başladı. Kul Hamit, bu rüyasını *"Umut Çiçekleri"* kitabının ön sözünde şöyle anlatır: "On bir yaşlarında Alemdar köyünden, Kuşkaya köyündeki babama azık götürür idim. Mal veranı mevkiine geldiğim zaman dinlenmeye oturduğum yerde uyuyup kalmışım. Bir rüya âleminde, geniş bir bahçe içerisinde, üç katlı bir binanın en üst katına çıktığım anda bir bardak şerbet ile etkilendim."

İmamlık, ırgatlık, çiftçilik yaptı.

Hamit'in çocukluğu; yokluk, fakirlik ve sefalet içinde geçti. Hayatının büyük bir kısmını Afşin'de geçirdi.

Şiirlerini yazdığı defter, vefatından seneler sonra bulundu ve *"Umut Çiçekleri"* adı ile yayımlandı. Bunun yanında ayrıntılarıyla ilgili bilgilere ulaşılamayan "Kalbimin Sesi" adlı başka bir şiir kitabı daha bulundu.

1978'de vefat etti.

Eserleri: *Kul Hamit'in Hayatı ve Şiirleri*, *Kalbimin Sesi* ve *Umut Çiçekleri*'dir.

ŞEHİRLER

Bir güzelin methin edem destanda
Bulunmaz menendi Arabistan'da
Ne Çardak'ta vardır ne Elbistan'da
Pazarcık'ta böyle güzel bulunmaz

Ne Göksun'da var ne Yarpız'ında
Ne Hassa'sında var ne Akbez'inde
Ne Osmaniye'de var ne de Erzin'de
Bahçe'de böyle güzel bulunmaz

Ne Ceyhan'da vardır ne de Ayaş'ta
Ne Dört Yol'da var ne de Payas'ta
Ne Kangal'da var ne de Sivas'ta
Erzurum'da böyle güzel bulunmaz

Arasam bulunmaz koca Samsun'da
Ne Tokat'ında var ne de Kars'ında
Ne Adana'da var ne de Mersin'de
Tarsus'ta da böyle güzel bulunmaz

Seyrettim görmedim İskenderun'da
Ne Kadirli'de var ne de Andırın'da
Ne Darende'de var ne de Gürün'de
Divrik'te de böyle güzel bulunmaz

Ne Bolu'da vardır ne Araç'ta
Ne Karahisar'da var ne Karataş'ta
Ne Kozan'da var ne de Maraş'ta
Besni'de böyle güzel bulunmaz

Arzım kaldı al yanağı güllüde
Arasam bulunmaz Yusufeli'nde
Ne Milas'ta var ne de Nazilli'de
Aydın'da böyle güzel bulunmaz

Ne Reyhanlı'da var ne Kırıkhan'da
Ne Erzincan'da var ne Ardahan'da
Ne Tunceli'de var ne koca Van'da
Muş'a varsam böyle güzel bulunmaz

Ne Gever'de vardır ne Hakkâri'de
Arasam bulunmaz Çanakkale'de
Ne Ankara'da var ne de Akkale'de
Kırşehir'de böyle güzel bulunmaz

Deli gönül uğraşıyor fikirde
Arasam bulunmaz Diyarbakır'da
Ne Kırklara'da vardır ne de Tekir'de
Edirne'de böyle güzel bulunmaz

Hiç ümit edilmez Arapkirli'de
Ne Niğde'de var ne de Borlu'da
Ne Çorum'da var ne de Çorlu'da
İstanbul'da böyle güzel bulunmaz

Yâri gördüm akıl yoktur kafada
Ne Halep'te var ne de Hayfa'da
Ne Elazığ'da var ne de Urfa'da
Everek'te böyle güzel bulunmaz

Ararsam menendi yok dünyada
Ne Yozgat'ta var ne de Bünyan'da
Ne Ereğli'de var ne de Konya'da
Kayseri'de böyle güzel bulunmaz

Çok sordum benzeri yoktur bir yanda
Ne Nurhak'ta var ne de Zillihan'da
Ne Alemdar'da var ne de Çoğulhan'da
Büğet'te de böyle güzel bulunmaz

Menendi yok on sekiz bin âlemde
Arasam bulunmaz Dar-us Selâm'da
Ne lafta bulunur ne de kalemde
Arşî âlâda böyle güzel bulunmaz

Bütün damaklarda yer etti tadı
Ol yüce Zülcelâl habibim dedi
Allah'ın adıyla yazıldı adı
Ondan başka yüksek şahıs bulunmaz

Hamit der ki yüce dağlardan aşsam
Bulunmuyor yeri göğü dolaşsam
Nasip olsa Medine'ye ulaşsam
Ordan başka bin diyarda bulunmaz

KOMŞU SUALİ

Deli gönül niçin sessiz durursun
Söyle hele bir kaç satır bakalım
Komşu سوالini nasıl verirsin
Yıkıyor durmadan hatır bakalım

Terk edip ahreti meyledip mala
Cehennemde seni korur mu ola
Ya yarın ya bir gün çıkarsın yola
Şimdi bir hesaba otur bakalım

Ölmeyeceğim diye eyleme güman
Allah yoldaş etsin Kur'an'la İman
Ezrail gelince verir mi aman
Noksan günlerini bitir bakalım

Can gider cesetten hep gider yara
Girersin kabire ne çam ne çıra
Yastık yok yorgan yok bir kuru yere
Ezgin vücudunu yatır bakalım

Kulhamit âlimler der idi sana
İbadet etmeyen daima yana
Bir vakit Namaza seksen bin sene
Haydı buna takat getir bakalım

DİLİN İÇİNDE

Hakikatli kelam konuşur ise
Çok keramet var dilin içinde.
Milletin ağzından geri alamaz
Söyleme sırrını elin içinde.

Sevgili Resulüm kıymetin bilek
Methinden acizdir insanla melek
Buyruldu şanına levlâke levlâk
Muhammed makbuldür kulun içinde.

Resul göçtü Sıddık oldu fakısı
Çıkmazdı kalbinden Allah korkusu
Gelirdi göğsünde kebab kokusu
Yanardı ciğeri külün içinde.

Ömrü hayatında etmedi kusur
Var idi devesi üç binden küsur
Vardı hak yolunda büründü hasır
Kaldı Ebu Bekir çulun içinde.

Düşünsene Hattab oğlu Ömer'i
Yaratmıştı Mevlâ'm adalet eri
O zati şerifin gününden beri
Var mı bir adalet bulun içinde.

Eyleyin zikiri lisanı kısman
Hakkın rahmetinden umut kesmen
Kur'an okur iken hazreti Osman
Şehit oldu dört beş elin içinde.

Kim memnundur bu dünyanın işinden
Kendi gelir ölüm gezer peşinden
Hazreti Ali yaralandı başından
Aktı al kanları kılın içinde.

Cafer kanat taktı gençlik çağında
Bülbül konup ötemedi bağında
Hamza şehit oldu Uhut Dağı'nda
Çemen eylediler şalın içinde.

İki gözlerimden akıyor cahim
Erişse semayı yakacak ahım
Başı yok yatıyor Hüseyin şahım
Kerbelâ denilen çölün içinde.

Yürü deli gönül ölürsün er geç
Vereceksin tatlı canını zor güç
Yatırıp kabire düzerler kerpiç
Vay gönül yalnız kalın içinde.

Neler vardır Hamit kabire var ki
O karanlık yerde olmaz mı korku
Bir taraftan azap bir yandan sorgu
Bilmem nasıl olur halin içinde

MEVLÜT SOYDAN

(1917-?)

1917 yılında Afşin'de doğdu. 1929 yılında ilkokuldan mezun oldu. Marangozluk yaptı.

İkinci Dünya Harbi'nin kızıştığı dönemde, 1941 yılında Kayseri'de askerlik görevini yaparken şiir yazmaya başladı.

1993 yılında çıkan “*Dile Gelen Duygular*” isimli kitabı var.

ESKİ TÖRELER

Ne kadar değişti dñyanın yñzñ
Yollarda kalmadı kağının izi
Yeşile bñrñndñ dñyanın yñzñ
Her taraf ekildi bataak değişti.

Ökñzle sñrerdik her yıl tarlayı
Kalınçla biçerdik arpa buğdayı
Semere vurdukça ùç yaşlı tayı
Eyerler değişti kaltak değişti.

Taksinin yerine ata binerdik
Ayağımız yetmez taşa inerdik
Gurbete gidince hana dñnerdik
Gñzel otellerde yatak değişti.

Mekkâre sırtında yñkler taşırdık
Fırtınaya kalır donar ùřñrdñk
Çok řñkñr dağlardan yolu aşırdık
Sular baraj oldu patlak değişti.

Sırtımızda aba ayakta çarık
Köşede beklerdik boynumuz buruk
Bazan da olurdu ayakta yarık
İlaçlar çoğaldı çatlak değişti

ÖZLEM

Karabulut zopurunu elerken
Ağıllarda koyun kuzu melerken
Gñzel kızlar aşığına gñlerken
Nazlı nazlı bakışına ne dersin.

İlkbaharda yeşerince dalımız
Etrafına taşar gider gñlñmñz
Bahçelerde açılınca gñlñmñz
Çiçeklerin kokuşuna ne dersin.

Daha gñneř tepelerden doğarken
şuaların karanlığı boğarken
Her gñn yağmur ince ince yağarken
Derelerin akışına ne dersin.

Yaylalarda lale sñmbñl açarken
Geçen yolcu soğuk sular içerken
Semalarda dudu kumru uçarken
Daldan dala sekişine ne dersin.

Papatyalar yaprağına açınca
Menekşeler rayıhasın saçınca
Ařiretler yaylasına göçñnce
Binboğa'nın yokuşuna ne dersin.

Bizlere gösterme namert yñzññ
Mert oğlu mertlerin çeker nazını
Soydan dinler âlimlerin sözññ
Kñpe gibi takınışa ne dersin

GÜZEL (GOZAL) KÖSE (PERİŞAN GÜZEL) — (1918- 2000)

1918 yılında Afşin'nin Kaşanlı Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Güzel Köse olan Âşık Perişan Güzel, çocukluk yıllarında babasından bağlama çalmayı öğrendi.

Perişan Güzel'in eserleri; Arif Sağ, Tolga Sağ, Özlem Taner, Hüseyin Karakuş gibi saz ve ses sanatçıları tarafından çeşitli albümlerde, TV programlarında ve konserlerde icra edildi.

Halk şiirinde önemli bir düzeye ulaşan Perişan Güzel'in şiirleri basılmadı.

2000 yılında doğduğu yerde vefat etti.

DAĞLASIN

Aşk dedim tabibim buldum dedim aldandım eyvah
Em yerine zahm eyledi yâr yarayı bağlasın
Aldandığımı fark ettim nafîle desem vah vah
Diler çeşmem sel sel olsun diler kan yaş ağlasın

Eşiğine yüzüm sürdüm muradım almak için
Kelp misali kapısında kul olup kalmak için
Dedim derdi bi devanın devasın bulmak için
Demedim ki insafsızca vurup vurup dağlasın

Ben ölürsem kabrim ıssız bir diyara kazılsın
Nasihatim budur aynen başucuma yazılsın
Katilim yâr ne yas çeksin ne boş yere üzülsün
Ne ruhum rahatsız etsin ne beyhude ağlasın

ÇEVİRİLİR

Eşinden ayrılan yaralı ördek
Öter dertli dertli göle çevrilir
Yaralı gönlüme olmadı ortak
Gözlerimin yaşı sele çevrilir

Bir değirmen yaptım koydum taşını
Bendine çevirdim gözüm yaşını
Aradım feleğin çarkı işini
Ben sağa zorlarım sola çevrilir

Yaralı bir ceylan dağlar başında
Uyur yavrusunu görür düşünde
Pervaneler gibi aşk ateşinde
Kerem yanar Aslı küle çevrilir

Eyüp'ün dertleri benimle bile
Çekmeyene kolay gelir bu çile
Leyla sevdasıyla Mecnun'dur köle
Leyla Leyla diye çöle çevrilir

Perişan Güzel'im ne yaman halim
Cehalet şehrine uğradı yolum
Cevahir satarım bilmez tellalım
Nadanlar anlamaz pula çevrilir

DURDU KISAKOL (KUL MECRUH)

(1920-1983)

1920 yılında Afşin'de doğdu. İlkokulu Afşin Bey İlkokulunda okudu. Afşin Belediyesinde kâtip olarak çalıştı. Tarım Kredi Kooperatifinde görev yaptı. "Kul Mecruh" mahlasını kullandı. 1983 yılında Afşin'de vefat etti.

SILAYA MEKTUP

Seher yeli bizim ele gidersen
Tarihi kahveden sor seher yeli.
Turgutlu Salihli Kula'dan öte
Uşğa varınca dur seher yeli.

Uşak Dumlupınar Afyon kalesi
Serin olur Sultandağı'n yaylası
Akşehir de Nasrettin'in sılası
Ona da selamın ver seher yeli.

Konya Ovası'ndan havalı uçma
Ulu Mevlana'yı görmeden geçme
Kese yoldan yürü şüpheye düşme
Yemyeşil görünür Bor seher yeli.

Bağ bahçe incinir usul usul es
Niğde'yi geçerken süratini kes
Çevirmek isterse koca Erciyes
Başında dumanı kar seher yeli.

Yüksekten seyreyle Ali Dağı'na
İğralama yazık Gesi Bağı'na
Zamanla dağ olan Avşar Bey'ine
Sonsuz selamlarım var seher yeli.

Selamet geç Avşarların elinden
Sor bakalım güzellerin halinden
Hökeççe Tufanlı Dedebeli'nden
Enginden görünür Şar seher yeli.

Karşıda Binboğa sana bakıyor
Akçalı'nın pınarları akıyor
Lale sümbül mor menekşe kokuyor
Onlardan bir demet der seher yeli.

Gelaman belinden eyle tamaşa
Sevinler görünür ol baştanbaşa
Yolun uğrar ise köklü enişe
Güllü'nün hatırın sor seher yeli.

Tekneli yaylası seni bekliyor
Çayırında koyun kuzu otluyor
Eshab-ı Kehf yedileri saklıyor
Toprağına yüzün sür seher yeli.

Ne güzeldir ziyaretin yapısı
Emirli'ye bakar büyük kapısı
Çoban pınarından kurban tepesi
Bizim ele doğru gir seher yeli.

Menzil yakın devam eyle yoluna
Zarar verme bağın bahçenin dalına
Seher yeli geldin Afşin eline
Dedebaba derler pir seher yeli

Kul Mecruh'um düştü gurbet eline
Canım feda olsun sıra yoluna
Kurban olam seher yeli diline
Eşimi dostumu gör seher yeli.

OSMAN KONAK

(1922-2022)

1929'da Afşin'in Arıstıl Mahallesi'nde doğdu. 8 yaşında babasını kaybetti.

İlk şiirini "Tarlada, babadan kalma bir çift öküzümüz ölünce söyledim." der.

Okuyup yazmayı asker ocağında öğrendi. Hafız Rahmi ve Karacaoğlan'dan etkilenmiş ve onların şiirlerini ezberlemiştir.

Çobanlık, hayvancılık, çiftçilik, inşaat ve tarım işçiliğinin yanı sıra Afşin PTT'si ile Afşin'deki elektrik santralinde çalıştı.

PTT'den emekli oldu.

"Gönül Irmağı" ve "Sen Ol" isimli yayımlanmış iki şiir kitabı vardır. 2022 yılında vefat etti.

BAYRAM GÜNLERİNDE

Yola baktım sabahları
Kalktım bayram günlerinde.
Kimsesiz evden dışarı
Çıktım bayram günlerinde.

Kim üzüle kim yaşaya
Hasiret kaldım neşeye
Duvar dibi bir köşeye
Çöktüm bayram günlerinde.

Resmini koydum önüme
Sandım kan doldu beynime
Kuzum sarılmaz boynuma
Büktüm bayram günlerinde.

Daim gönlüm giyer kara
Hasiretlik açar yara
Gelip geçen yavrulara
Baktım bayram günlerinde.

Osman Konak'ın düşleri
Bağrıma bastım taşları
Avuç avuç gözyaşları
Döktüm bayram günlerinde

YORULDUM

Otuz yıl gurbette olmadı kârım
Tek başıma geze geze yoruldum.
Sermayem kalemim bir de defterim
Duygularım yaza yaza yoruldum.

Nasıl inanayım sahte gardaşa
Nice çileleri getirdi başa
Vurdum yumruğumu sızlayan döşe
Kara bağrım eze eze yoruldum.

Emeğini yakmayınca darının
Mahsulünü alamadım ürünün
İğnesi zehirli kızıl arının
Yuvasını boza boza yoruldum.

Baktım bu âlemin peri düzensiz
Zararı düzensiz kârı düzensiz
Cevabı düzensiz soru düzensiz
İnceledim süze süze yoruldum.

İnsanın sözünde durması başka
Başkasını başka görmesi başka
Dostça sillesini vurması başka
Maksadını çöze çöze yoruldum.

Sevda sandım hayâl imiş düşümüş
Ahbap diye kucakladım boşumuş
Konak yaşlı onun gönlü hoşumuş
Hep kendime kıza kıza yoruldum

YETER YILDIRIM

(1923-?)

1923 yılında Afşin'in Alemdar Mahallesi'nde doğdu. Alemdar'ın tanınmış ağalarından Kör Hacı Abdullah'ın kızıdır. 1943 yılında Çatova köyüne gelin gitmiştir. Köyün ağalarından Ali Baba'nın gelini, Ahmet Ağa'nın eşidir.

Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda dünyaya gelmiş, yokluk ve kıtlık yıllarını da görmüş bir Anadolu kadınıdır.

GELDİM

Düştüm yolarına çekerim zahmet
Hak hidayet etti cennetül hikmet.
Bir adın Muhammed bir adın Ahmet
Canansın canımı vermeye geldim.

Daim zikrullahtır benim amacım
Lütfedersen lütuf almaya geldim
Kur'an-ı Kerim'dir benim inancım
Eşiğine yüzüm sürmeye geldim.

Benim istediğim Hak'tır Hak yolu
Hak yolunda canım vermeye geldim
Hakk'ın sevgilisi Habib'in kulu
Senin cemalini görmeye geldim.

Senin için geldim cennet şehrine
Dayanamaz oldum dünya kahrına
Bağdat'tan karıştım Fırat Nehri'ne
Açılsın ummanlar dalmaya geldim.

Benim istediğim Hak'tır Hak yolu
Hak yolunda canım vermeye geldim
Senin her tarafın kible zikrullah
Kırk vakit namazın kılmaya geldim.

Meydanında badesi var balı var
Yanağında yaratanın nuru var
Ravzasında şol cennetin gülü var
Girip ravzasına dermeye geldim.

Ravzasına giden gülünü derer
Sıratı geçenler cennete girer
Cemalin gören murada erer
Verirsen murada ermeye geldim.

Söyleyebilirsen gönülden söyle
Hak yolun bilirsen deryayı boyla
Dört direk arası cenneti âlâ
Orda birer namaz kılmaya geldim.

Söyle garip Yeter söyler yanında
Ebubekir Sıddık Ömer de yanda
Yarın mahşer günü Hak divanında
Sancağın altında durmaya geldim

DEDİLER

Düşümde sıratı gördüm
Uyandım sevinçte kaldım
Ben Mevla'ma âşık oldum
Olduysan gel dediler.

Ben Mevla'ma âşık oldum
Olduysan gel dediler
Mah cemalin görüm dedim
Firdevs'inde gör dediler.

Firdevs bahçesine girdim
Meleklerle selam verdim
Kevser ırmağını sordum
Git pınarın gör dediler.

Açılmış Firdevs'in gülü
Meyveden eğrilmiş dalı
İstemeden alır kulu
İzzet-ikram kıl dediler.

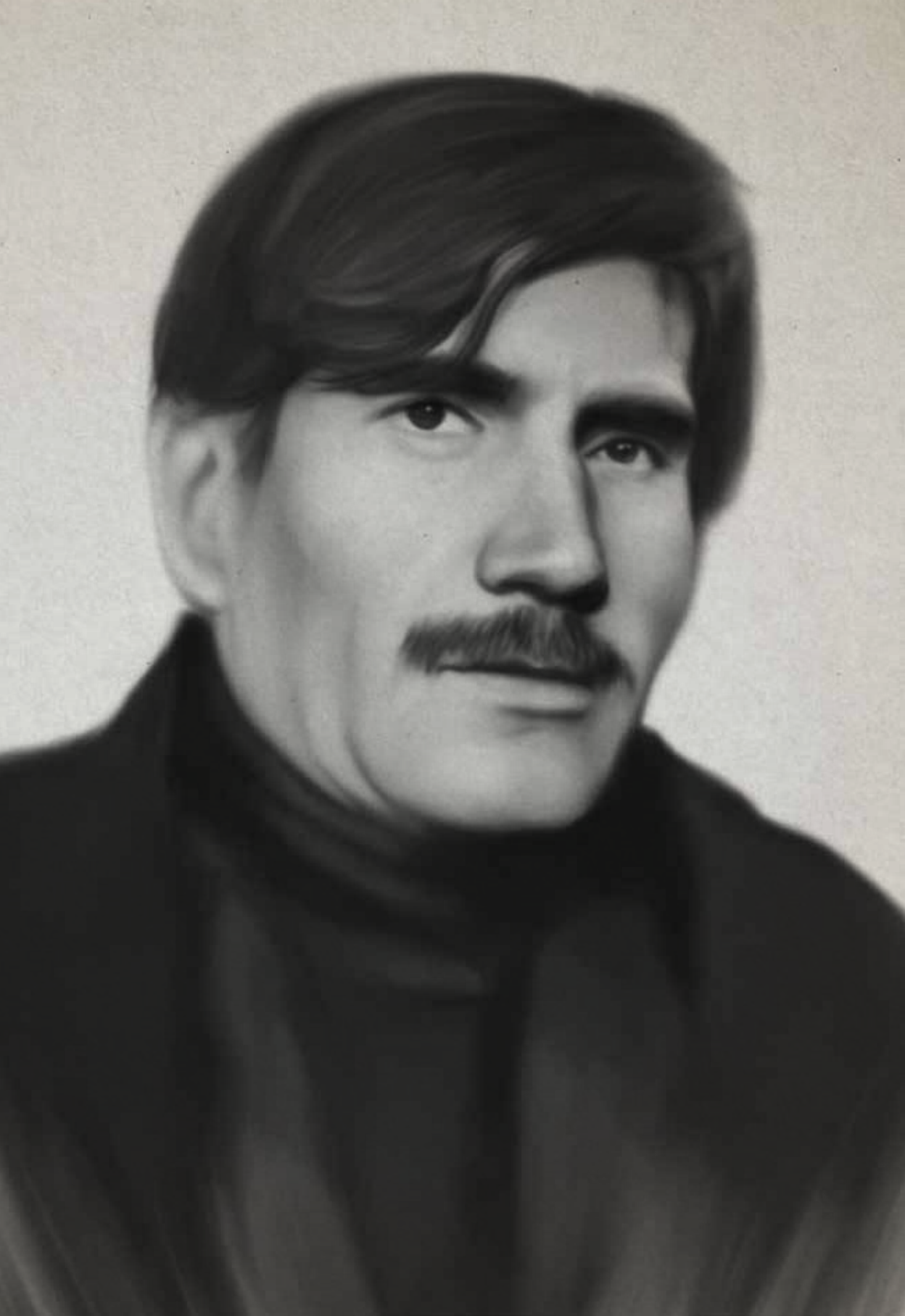
Açılmış Firdevs'in gülü
Cevherli budağı dalı
İçi dışı Huri dolu
Sen de bura gel dediler.

Sekiz cennetin yapısı
Ne hoş görünür kapısı
Besmeledir anahtarı
Besmele de gir dediler.

Düşümde Kâbe'ye vardım
Biraz daha dur dediler
Hakk'ın resulünü sordum
Baştan başa nur dediler.

Kerbela'da kesik başı
Uhud'da kırılan dişi
Savaşta yarılan döşü
Tabip isen bil dediler.

Yetti Yeter âlem ile
Varım dosta iman ile
Dilim zikir Kur'an ile
Nizamıma gir dediler

MUSA DOĞANAY

(1927-1997)

1927 yılında Afşin'nin Ortaklı (Mehre) Mahallesi'nde doğdu. Okula gitmedi. Çiftçilik, yapı ustalığı ve müteahhitlik yaparak geçimini sağladı. Küçük yaşta şiire başlayarak tasavvufi şiirler yazdı.

Mehreli Musa Usta nâmı ile bilinen, Elbistan Baddalgazi Camii'nin de ustası ve de hâmisi olan şair, 1997'de vefat etti.

HELALLİK

Gelin dostlar sizin ile görüşek
Hastayım yatakta, halım yok benim
Hakk'olanın elin öpem barışak
Ahrette verecek malım yok benim

Karşiki dağların garı ben oldum
Kurumuş bahçenin nârı ben oldum
Alem çiçek oldu arı ben oldum
Boş koydum kovanı balım, yok benim

Yüklenmiş göçüm de gater etmişler
Gam yükünü birbirine gatmışlar
Nasıl gedem çok uzağa atmışlar
Yıkılmış köprüler, yolum yok benim

Eller girmiş dost bağına gezerler
Fidan dikmiş gül bahçesi kazarlar
Rahmet deryasına dalmış yüzerler
Kurumuş pınarım, gölüm yok benim

DOĞANAY'ım dosttan ayrıldım kaldım
Ayaklar altında toz duman oldum
Affına sığındım kapına geldim
Başka tutunacak dalım yok benim.

YOLUN SONU

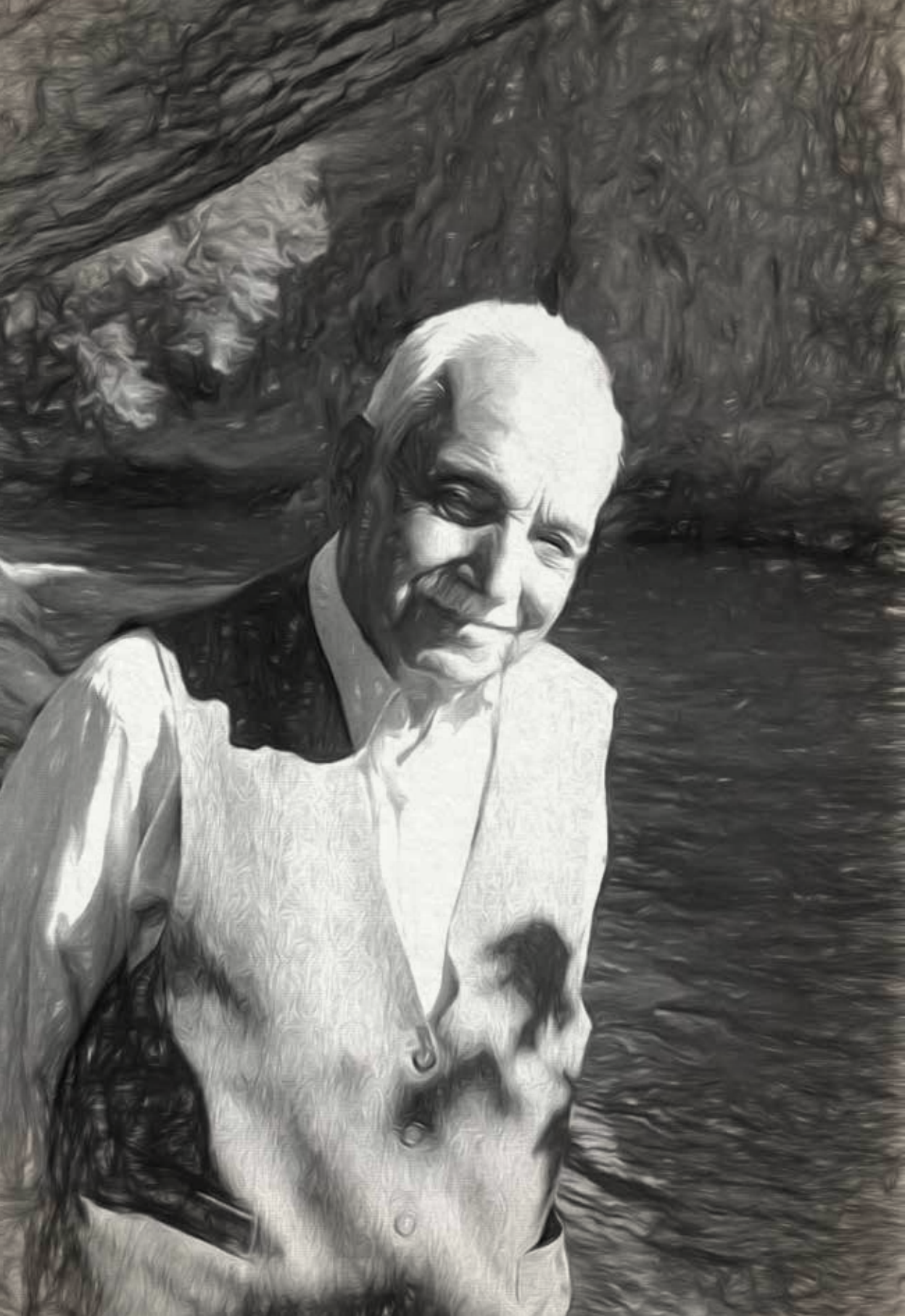
Sebep nedir niçin geldin cihana
Deli misin buna aklın ermez mi
Akli fikri gözü kim verdi sana
Seyir edip şu alemini görmez mi

Kaptırdın yakarı dünya işine
Ey divane emeklerin boşuna
Ölüm gelir her canlının başına
Yolun sonu o kapıya varmaz mı

Kalmadı ömrüyün binde birisi
Gaflet uykusunda geçti yarısı
Boş koydun kovanı, yaban arısı
Bal sahibi ballarını sormaz mı

Yunus gibi ciğerini dağlasan
Yakup olup gece gündüz ağlasan
Varsan derdin o Sultan'a söyleyen
Merhem çalıp yaraların sarmaz mı

Doğanay'ım göz yaşını sal da var
Seher vakti kapısını çal da var
Kıtmir gibi iki büklüm ol da var
Hele iste, cennetini vermez mi?

YEMLİHA ERTEKİN

(1927-2009)

1927 yılında Afşin'in Pınarbaşı Mahallesi'nde doğdu. 1940 yılında ilkokulu bitirdi. Afşin'de çiftçilik, hayvancılık ve nakliyecilik işiyle uğraştı. Uzun süre arzuhalcilik yaptı. Daha sonra Ankara'ya taşındı ve vefat ettiği tarihe kadar burada yaşadı. Şiirlerini *"Gönülden Damlalar"* adlı kitapta topladı.

2009 yılında vefat etti.

DERTLİ İNSANLARIN DİLİ GİBİYİM

Doğuşumda Yaradan'ın hikmeti
Ormanın uzayan yolu gibiyim.
Anam çekti benden fazla zahmeti
Dertli insanların dili gibiyim.

Koyun ile yaylalara çıkanın
Yücelerden enginlere bakanın
Yağmur olup derelerden akanın
Coşup da çağlayan seli gibiyim.

Yaşadım dünyanın baharın yazın
Gördüm güzellerin gelinin kızın
Çektim anlamazın çekilmez nazın
Sağların yanında ölü gibiyim.

Ateş varsa duman tüter görülür
Dostluk ile tatlı sofralar kurulur
Sevgi varsa insan bir gün durulur
Çalışan emeğin balı gibiyim.

Sevmeden olmuyor oluşan şeyler
Toplumda gelişir çeşitli huylar
Yemliha severse başkasın neyler
Kıyıda köşede çalı gibiyim

KULA DARILMA

Aldanma dünyada geçici vara
Sana eğri bakan kula darılma
Kaldırma başını aman fakire
Hoşça görülmeyen kele darılma.

Devam et yoluna inançlı yürü
Sana inanmayan nice bir sürü
Olumsuz davranır sorarsa soru
Susuz yürüdüğü çöle darılma.

Ateşi yakarsan rüzgâra karşı
Kendine dikkat et görürsün arşı
Çıkıp yücelere kurulmaz çarşı
Savrulup da giden küle darılma.

Dereden geçerken köprüye uğra
Köprüsü yok ise bir çare ara
Tedbirsiz olurda alırsan yara
Eksiğin gör bunda sele darılma.

Yemliha bilmeden yola varılmaz
Yolu bilen gider ama yorulmaz
Ağaç isteyerek kendi kırılmaz
Çürümüş ağaca dala darılma

ÂŞIK HACI YENER

(1928-2009)

1928 yılında Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Hacı olan Âşık Yener, Hasanoğlu Köy Enstitüsü Sağlık Bölümünü bitirdi. Yurdun çeşitli yerlerinde memur olarak çalıştıktan sonra emekliye ayrıldı ve İstanbul'a yerleşti.

200'den fazla şiiri bestelenerek plaklara ve kasetlere okundu. Bunların arasında "Kız Sen İstanbul'un Neresindensin", "Yol Ver Dağlar Yol Ver Bana", "Yol Üstüne Bir Gül Diktim", "Hoşçakal Dünya" gibi ünlü şarkı ve türküler vardır. Şiirlerini "Deyişler Demeti", "Şiirler Demeti", "Yol Ver Dağlar Yol Ver Bana" ve "Binboğa'dan Marmara"ya adlı kitaplarında toplayan Âşık Yener, 13 Ekim 2009 yılında vefat etti.

YOL VER DAĞLAR

Başı duman pare pare
Yol ver dağlar yol ver bana.
Gönlüm gitmek ister yâre
Yol ver dağlar yol ver bana.

Ömrümün en uzun yolu
Geçip gitsem yâre doğru
Gözlerim yaş dolu dolu
Yol ver dağlar yol ver bana.

Âşık olmak benim kârım
Çok aradım nazlı yârim
Dudu dillim sitem kârım
Yol ver dağlar yol ver bana.

Karlı dağından esmedim
Ben o yâre hiç küsmedim
Daha umudum kesmedim
Yol ver dağlar yol ver bana.

Yâr bir rakip bulur sonra
Gidip elin olur sonra
Âşık Yener ölür sonra
Yol ver dağlar yol ver bana

KIZ SEN İSTANBUL'UN NERESİNDENSİN

Duruşun andırır asil soyluyu
Hisar Kuruçeşme Sahil boylu mu
Arnavutköylü mü Ortaköylü mü
Kız sen İstanbul'un neresindensin

Bilmem sözlü müsün ya nişanlı mı
Sevgilin yaşlı mı delikanlı mı
Emirgan Bebekli Aşıyanlı mı
Kız sen İstanbul'un neresindensin

Başında esen kavak yeli mi
Gözünden akan aşkın seli mi
Sarıyer Tarabya İstinyeli mi
Kız sen İstanbul'un neresindensin

Soyun buralı mı başka yerden mi
Huyun aşığına küsenlerden mi
Yeşilyurt Florya Bakırköy'den mi
Kız sen İstanbul'un neresindensin

Gülüşün sahte mi yoksa candan mı
Bağlarbaşı'ndaki tozlu yoldan mı
Erenköy Kadıköy Üsküdar'dan mı
Kız sen İstanbul'un neresindensin

Merhametin bahar yoksa kıştan mı
Tatlı yanağından çatık kaştan mı
Esentepe Yıldız Beşiktaş'tan mı
Kız sen İstanbul'un neresindensin

BEN MİYİM?

Saçlar beyaz, çehre solgun, göz fersiz
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?
Meğer ömür geçip gitmiş habersiz
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

Dalga dalga siyah saçlı baş hani
Çengel kirpik hilâl hilâl kaş hani
Ağzımdaki inci gibi diş hani
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

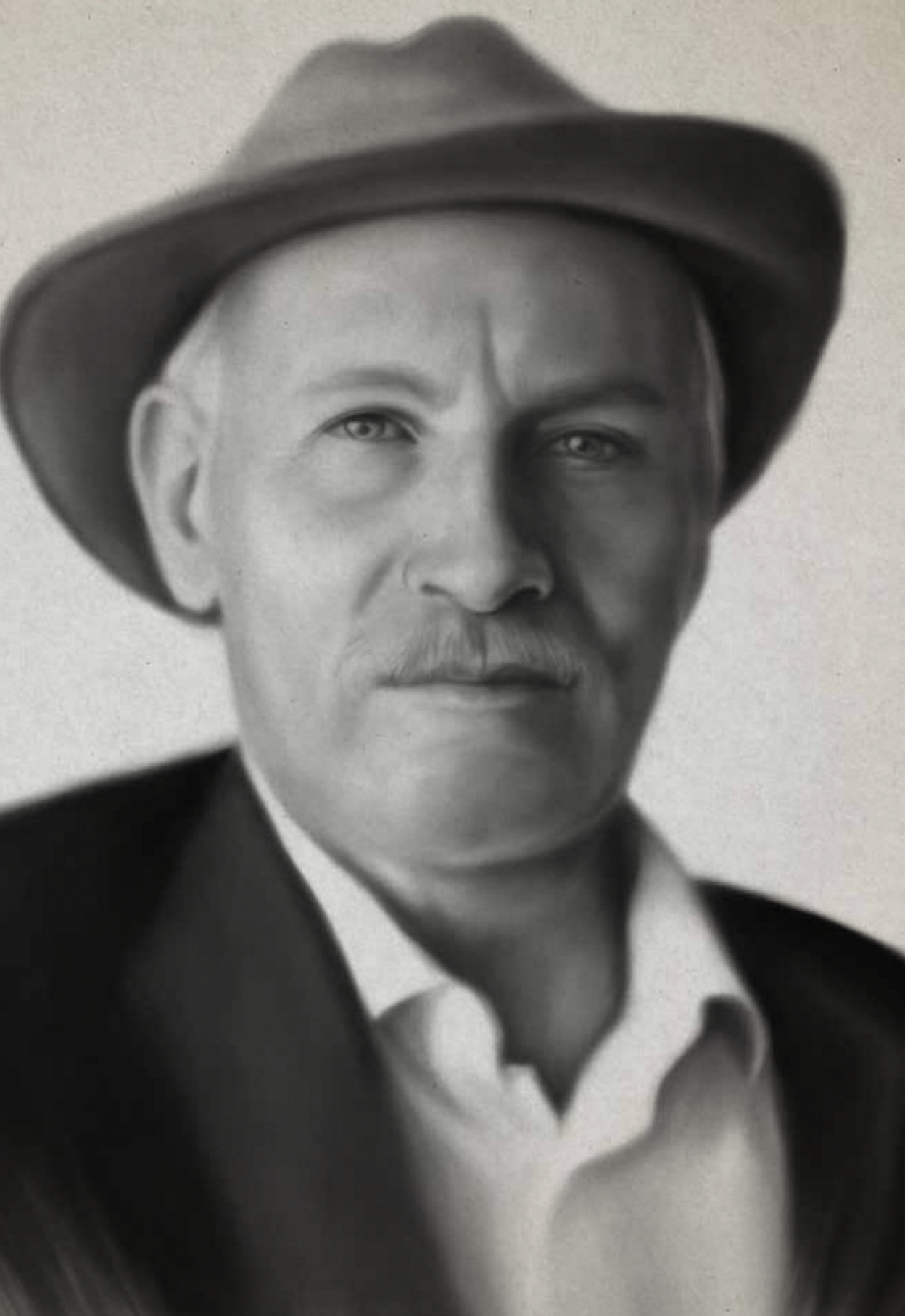
Yaylalara çıkar idik her nisan
Elimde saz dilimde bir hoş lisan
Hani nerde güler yüzlü o insan
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

Seller gibi sığmaz idim bendime
El sallardım Fadime'me, Döndü'me
Bakıp bakıp soruyorum kendime
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

İhtiyarlık kapımızı tez çaldı
Gençliğimi ellerimden kim aldı
Yandım bittim külden başka nem kaldı
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

Felek bilmez yalvarmayı amanı
Kalkmaz oldu şu başımın dumanı
Ağla gönül ağlamanın zamanı
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

Dönüş yok ki yalvarsam bin kere de
Umutlarım sel götürdü derede
O bildiğim Âşık Yener nerede
Aynalarda şu gördüğüm ben miyim?

İSA BİNBOĞA (DİRGENOĞLU) (1929-2014)

Ozan İsa Binboğa, 1929 yılında Afşin'in Altunelma Mahallesi'nde doğdu. Afşin, Elbistan, Göksun, Sarız, Pınarbaşı ve Maraş coğrafyalarında Dadaloğlu bozlaklarının en başarılı icracısı olarak nam saldı.

Ozan Dirgenoğlu; yakın arkadaşları Mahzunî Şerif, Osman Dağlı (Maksudi), Âşık Yener, Hayati Vasfi Taşyürek, Nesimi Çimen, Mahmut Erdal, Erzurumlu Yaşar Reyhanî, İhsani ve Murat Çobanoğlu'yla yıllarca Konya Âşıklar Bayramı'nda boy gösterdi.

20 Ekim 2014 tarihinde vefat etti. .

SEVDİĞİM

Gövel ördek gibi gölde yüzersin
Meri keklik gibi gözün süzersin
Gören âşıkların bağrın ezersin
Oğrun oğrun bakışını sevdiğim.

İnci mercan dizilmiştir dişlerin
Kuduretten çekilmiştir kaşların
İpek mi sırma mı siyah saçların
Göğsündeki nakışını sevdiğim.

Gören âşıkları hep deli etmiş
Mevla'm şeker ile balı mı katmış
Yayla çiçeğidir yüksekte bitmiş
Burcu burcu kokuşunu sevdiğim.

Dirgenoğlu neler geldi diline
Altın kemer olsam ince beline
Yürüyüşü benzer bahar seline
Coşkun coşkun akışını sevdiğim

TİKENLİ DAĞI

Tikenli dağın viran yurtları
Akan pınarları siler dertleri
Diz boyuna çıkmış yonca otları
Virane yurtların tikenli dağı

Belere boşalmış sürü bulunmaz
Güzellerin yolağında salınmaz
Geçen zaman hiç geriye alınmaz
Uluşur kurtların tikenli dağı

Dirgen İsa yine konsam yurduma
Düşürseydim oğlan kızı ardıma
Çare olur m'ola içerdeki derdime
İstemem katların tikenli dağı

RAHMÎ KAYA (ÂŞIK MAHRUMÎ) (1929-2006)

1929 yılında Afşin'in Berçenek Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Rahmi Kaya'dır. İlkokulu Berçenek'te okudu. 12 yaşında bağlama çalmaya başladı.

Önceleri Alevi-Bektaşî geleneğinde deyişler söyledi. Daha sonra kendi şiirlerini seslendirmeye yöneldi.

Mahrumi'nin deyişleri başka sanatçılar ve âşıklar tarafından da seslendirildi.

Berçenekli Mahrumi 2006 yılında vefat etti.

Mahrumi'nin şiirleri Arif Bilgin tarafından hazırlanarak “*Ne Ararsan Kendinde Ara*” adıyla kitaplaştırıldı. Ayrıca Şavşatlı Mahrumi (1922-1997) adlı bir âşık bulunmaktadır.

DEDİM DEDİ

Dedim Mehman mıyım dedi baş tacım
Dedim kul olsam da az gelir sana
Dedim sen neyimsin dedi mihracın
Dedim kul olsam da az gelir sana.

Dedim gözün dedi bai bismillah
Dedim kaşın ay mı dedi eyvallah
Dedim yüzün gül mü dedi hüsnüallah
Dedim kul olsam da az gelir sana.

Dedim aşkın ile dedi nereye
Dedim huzuruna dedi ki neye
Dedim secde dedi canlı Kâbe'ye
Dedim kul olsam da az gelir sana.

Dedim o gül yüzün dedi ki söyle
Dedim Cennet midir dedi ki öyle
Dedim niyaz dedi yaklaş da eyle
Dedim kul olsam da az gelir sana.

Dedim Mahrûmî'yim dedi Leyla'yım
Dedim Ferhat dedi Şirin sevdâyım
Dedim hayat veren dedi anayım
Dedim kul olsam da az gelir sana

GELİRİM

Benim nerden geldiğimi sorarsan
Aslım balçık bir tûraptan gelirim
Şit'i Naciyullah diye ararsan
Güruhu dördüncü babtın gelirim.

Okudukça meclis irfan içinde
Dergâhında ulu divan içinde
Bahri oldum derya umman içinde
Pıhtılaşmış bir seraptan gelirim.

Kim kime seslendi aldı cevabı
Kovdu kubbesinden etti hitabı
Cemaline çekmiş idi nikabı
Ben okunan dört kitaptan gelirim.

Kaya yatağına çekilsin dedi
Toprağına kalem dikilsin dedi
Hacı deryasına ekilsin dedi
Düşünürsen bir hesaptan gelirim

BAHRİ POLAT

(1930-?)

1930 yılında Afşin'in Çoğulhan Mahallesi'nde doğdu. Beş yaşında Afşin'e göç etti. Bıçakçılık yaptı. "Bıçakçı Bahri" olarak da anıldı. 1985 yılında emekli oldu.

SIYAMI

Yaşım altmış iki belim büküldü
Geçmeye ariyom yolak Siyami.
Gözüm görmez oldu dişim döküldü
Artık duymaz sağır kulak Siyami.

Allah'tan istedim binlerce arzu
Bırakmam şükürü vursalar gürzü
Mü'min terk eder mi sünneti farzı
Hakkın hukukuna gelek Siyami.

İkra'nın manasın hocalar bilir
Bu yolda yürüyen feyzini alır
Mollalar dervişin peşinden gelir
İsterse zor etsin felek Siyami.

Nurettin'i bütün dünya tanıyor
Aladdin deyince kalbim kanıyor
Konya'da Mevlana sema dönüyor
Orda kabul olur dilek Siyami.

Yediler eseri var Koyuntaş'ta
Dedebaba burda gel de gör işte
Malik Ejder yatar koca Maraş'ta
Giydiler abayla dalak Siyami.

Bahri olup ummanlarda yüzünce
İbret alıp Mevlana'yı gezince
Seviyorum dostlar şiir yazınca
Kolum titrer sanki çolak Siyami.

Fatih Camisi'ne birlikte varsak
Akşemseddin pirin türbesin görsek
Şol Ayasofya'nın tarihin sorsak
Eyüp'ten bir ibret alak Siyami.

Isparta'da gonca güller açıyor
Kelebekler kanat vurup uçuyor
Garip bülbül maşuğunu seçiyor
Çaresiz derdini bilek Siyami.

Dünya malı kadar olsa da varın
Sakın ha mazluma kullanma zorun
Bahri Polat yine dinmez efkârın
Korkarım oluruz helak Siyami

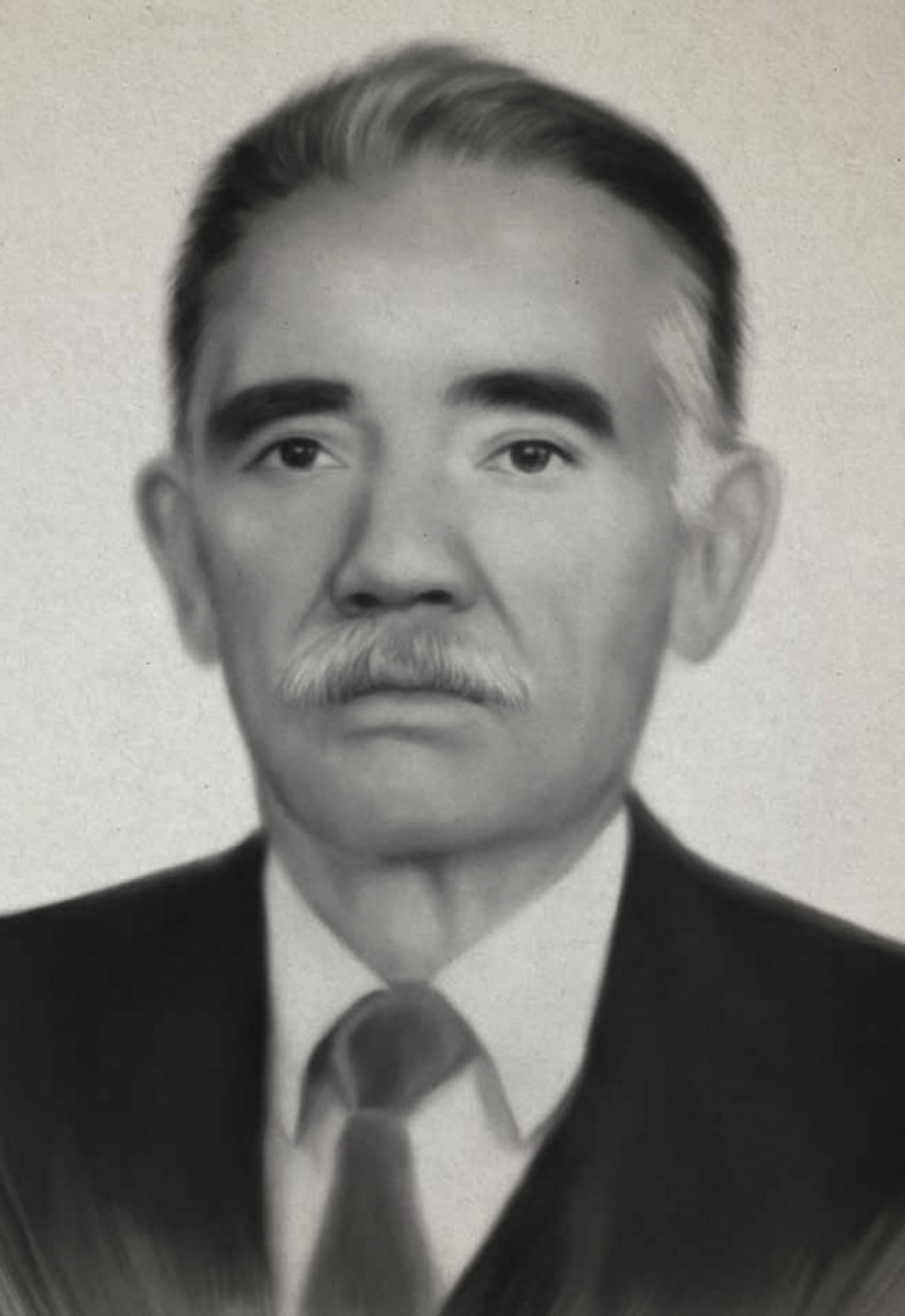
BİNBOĞA

Binboğa deyince orada durun
Eğer bilmiyorsan bilenden sorun
Orda işi tamdır arının balın
Binbir çiçek açar dalı Binboğa.

Yaylacı âşıktır dağın beline
Koyun kuzu düşer çalgı yoluna
Paha yoktur Binboğa'nın balına
Her yöresi hayat dolu Binboğa.

Sümbülü kekiği geyik göbeği
Koyun bekçisi kangal köpeği
Arı oğul verir yapar öbeği
Ruhları fetheder gece Binboğa.

Gündüzleri neşe verir âleme
Vasfı sığmaz yazma ile kaleme
Ben Bahri'yim sana durdum selama
Gecesi mehtaplı yüce Binboğa

HAYDAR KAYA (AŞIK ALADELİ) (1930-1999)

Aşık Aladeli, 1930 yılında Afşin'in Berçenek Mahallesi'nde doğdu. Aşık Mahzunî Şerif'in ilk saz hocası olan Aşık Mahrumi'nin (Rahmi Kaya) kardeşidir.

Eserleri pek çok sanatçı tarafından söylendi. Musa Eroğlu tarafından seslendirilen "*Kimim Ben*" isimli eseri bunlardan biridir.

19 Haziran 1999 tarihinde, İstanbul'da, bir vapurdan inerken denize düşerek hayatını kaybetti.

DELİ GÖNÜL

Deli gönül bizim ele gidersen
Selam söyle eller bana küsmesin
Ah yol ırak viran bağa varırsan
Gülü solmuş dallar bana küsmesin

Duman almış yüce dağın başını
Çok avladım ördeğini kuşunu
Damla damla dök hele gözyaşını
Gitti diye çöller bana küsmesin

Aladeli hasret yaşar içimde
Benimle beraber gitti göçünde
Bahar gelip hep çiçekler açanda
Lale sümbül güller bana küsmesin

İNSANOĞLU

Hiç güven olur mu insanoğluna
Meyveni yer dalın devirir gider
Olanca varını dökse uğruna
Düştüğünde yüzün çevirir gider

Yüzüne gülse de andırmaz gülü
Her çiçek eğlemez garip bülbülü
Gerçek âşık gerçek sevginin kulu
Yakar küllerini savurur gider

ALADELİ güzellerin merdini
Halinden bilene anlat derdini
Bir hararet sarmış gönül yurdunu
Eritir yağlarım kavurur gider

HAYATI VASFÎ TAŞYÜREK

(1931-1990)

1931 yılında Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Hayati Taşyürek'tir. "Vasfî" mahlasını ona ustalık eden Ferrahi Sağ vermiştir. Ortaokulu bitirdi. Muhtarlık, belediye başkanlığı ve il genel meclis üyeliği yaptı.

Saz çalmayı bilmesine rağmen çalmayan Vasfî, âşıklık geleneğinin dudak değmez dışında çoğu gereklerini yerine getirmekle birlikte kalem şuarasından sayıldı. Şiirleri birçok besteci tarafından bestelendi. 1990 yılında vefat etti.

Eserleri: *Kalbimdeki Arzu, Ashabı Kehf, Dile Gelen Anadolu, Ülkü Tomurcukları ve Nazar'dır.*

DİLE GELEN ANADOLUM

Neden dağlar karlı bulutlar kara
Dile gel hey Anadolu'm dile gel.
Bu mikrop saçan binlerce yara
Dile gel hey Anadolu'm dile gel.

Kaldır Yavuzları, Alpaslanları
Dök ortaya sakladığın kanları
Boğ bu kanda bütün kalpazanları
Dile gel hey Anadolu'm dile gel.

Kaldır Mevlanayı, Hacı Bektaş
Şahlandır zeybeği, coştur dadaşı
Tüm Sütçü İmam et şanlı Maraş'ı
Dile gel hey Anadolu'm dile gel.

Çiğne çıkarıcıyı, öldür yılanı
Kükreyen hakikat boğsun yalanı
Başka iflah etmez fesat planı
Dile gel hey Anadolu'm dile gel.

Türebeler mabetler kıpırdasınlar
Şehitler gaziler toparlansınlar
Haçlılar hilali hatırlasınlar
Dile gel hey Anadolu'm dile gel

TUNA

Bulaştık Budapeşte'de
Tuna yandı ben ağladım
Geçmişî yâd ede ede
Tuna yandı ben ağladım

Dert yığılmıştı özüne
Türk tütüyordu gözüne
Sürdüm yüzümü yüzüne
Tuna yandı ben ağladım

Aral dedi Musul dedi
Kafkas Kerkük nasıl dedi
Anlat usul usul dedi
Tuna yandı ben ağladım

Bozkurt dedi ülkü dedi
Ülkü besler Türk'ü dedi
Türk kurtarır şarkı dedi
Tuna yandı ben ağladım

Dedem Budin'de can verdi
Gönlüm ziyaret isterdi
Açtı kalbini gösterdi
Tuna yandı ben ağladım

İSMAİL ÖNER

(1931-?)

1931 yılında Afşin'in Alimpınarı Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu bitirdi. 1953 yılında Kahramanmaraş'a bağlı Ferhuş köyünde Teravîh imamlığı yaptı. Osmaniye, Kadirli ve Bahçe'de imamlık yaptı.

ÖMÜR BİNASI

Ömür binasında her gün bir taşın
Düştüğünü görmüyor mu evladım.
Yaşamın yitiren ecel şerbetin
İçtiğini görmüyor mu evladım.

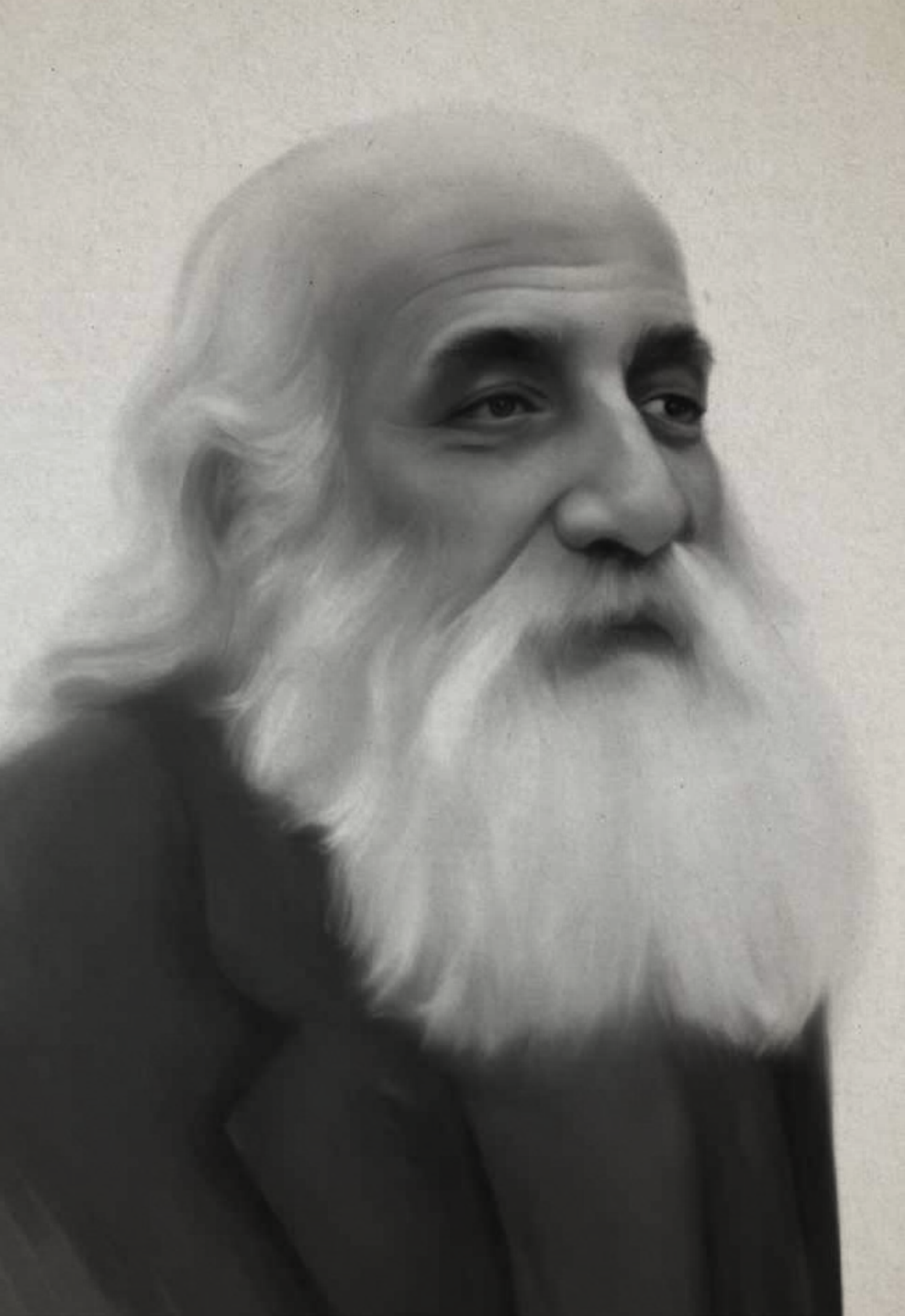
Yaşantısı İslâm olan övüne
Ehli sünnet mahşer günü sevine
Her gün bir hanenin ahret evine
Göçtüğünü görmüyor mu evladım.

Kimi av alıyor Hasan Dağı'nda
Kimi düşmüş çıkmaz kader ağında
Kimi koncasını gençlik çağında
Piştiğini görmüyor mu evladım.

Başı kırılacak bir gün zirvenin
Dile destan olur geçmiş servetin
Kabristana doğru ölüm kervanın
Geçtiğini görmüyor mu evladım.

Ölüm döşeğinde olur mu düzen
Oğlan kız başında sanki bir ozan
Hiç kapak tutar mı kaynayan kazan
Taştığını görmüyor mu evladım.

Gafilli uyanır İsmail çağrı
Ölüme haberci baştaki ağrı
Yaşayan canların ecele doğru
Koştüğünü görmüyor mu evladım

ÂŞIK KUL HASAN

(1933-2010)

Âşık Kul Hasan, 1933 yılında Afşin'in Emirilyas Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu 3. sınıfa kadar okudu. Pir Sultan, Şah Hatayî, Seyit Nesimî'nin şiirlerini ezberleyerek yetiştirdi. Ankara Devlet Tiyatrosunda ve Ankara Büyükşehir Belediyesinde çalıştı ve emekli oldu.

Âşık Davut Sularî, Âşık Veysel, Âşık İhsanî, Âşık Mahzunî gibi âşıklarla Anadolu konserlerine katıldı. Şiirleri *Halk Ozanlarının Sesi* dergisi ve *Yenigün* gazetesinde yayımlandı. 1982 yılında Hacı Bektaş Veli'yi anma töreninde "Pirimiz" şiiriyle birincilik kazandı. Âşık Kul Hasan'ın "Bana Bana" ve "Yana Yana" adlı yayımlanmış iki kaseti, "Yirminci Yüzyılın İnsanları" ve "Âşıklar Bahçesi" adlı iki kitabı yayımlandı.

Âşık Kul Hasan, 2010 yılında vefat etti.

PİRİMİZ

Aziz dostlar hoş geldiniz merhaba
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.
Kemali Muhammet cemali kâbe
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Ziyarete geldim nesli Ali'yi
Cümle erenleri kızıl deliyi
Gerçek âşıklara sundu doluyu
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Aslı Türk nesli Türk yurdu Horasan
Anadolu'muza Türk dilin yayan
Bir lokma ekmeği bin canla yiyen
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Eşitlik kardeşlik yolu hak dedi
Kardeş olmayana rahmet yok dedi
Özü sözü sadık birlik istedi
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Keramet sakalda saçta yok dedi
Fazilet hırkada taçta yok dedi
Hak gerçek insanda haçta yok dedi
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Gerçeklik postunu serdi oturdu
Cümle erenleri dize getirdi
Yeşil pençesiyle nasip yetirdi
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Üçler beşler ile yediler kırklar
Yapıldı semahlar dönüldü çarklar
Allah Allah kabul olsun dilekler
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz.

Kul Hasan'ım arzum haktır didarda
Kemal barış gelsin dünyaya yurda
Medet Mürvet özüm didarda darda
Hünkâr Hacıbektaş Veli pirimiz

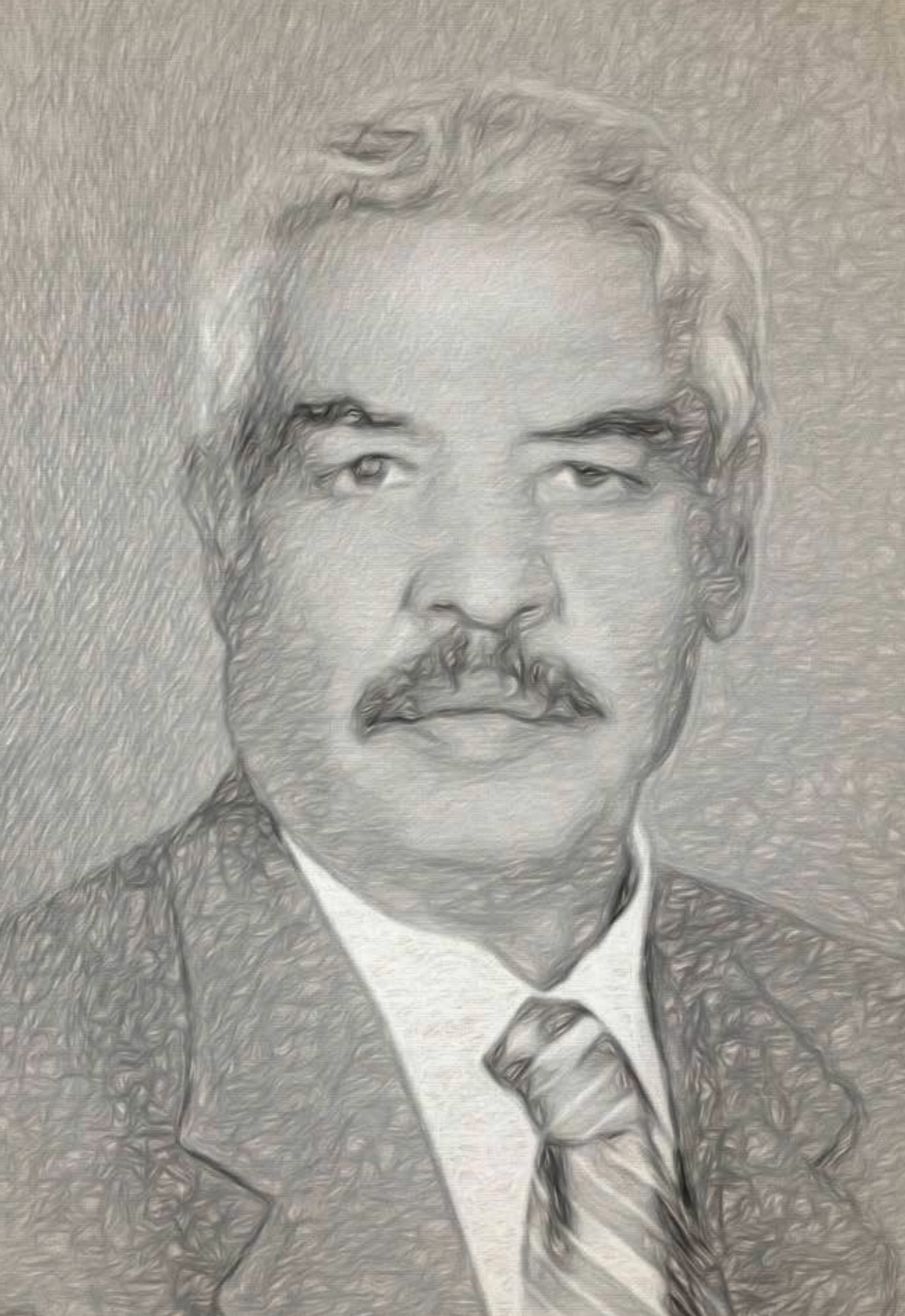
BENZER

Gülşen bahçesinde bir güzel gördüm
Ağlayan bülbülün gülüne benzer.
Cemalin görünce kıyama durdum
Usul boyu Tuba dalına benzer.

Ay ile gün doğmuş yanaklarından
Şeker şerbet akar dudaklarından
İçip kanam hayat ırmaklarından
Lezzeti arının balına benzer.

Gece gündüz serden gitmez hayâli
Kaşları Zülfikâr gözleri Ali
Zülüfler kıvrılmış sünbül misali
Cigalı turnamın teline benzer.

Kul Hasan'ım gülüm Leyla mısın sen
Âşıkın başına bela mısın sen
Cümle güzellerden âlâ mısın sen
Seni gören Mecnun kuluna benzer

ARİF TAŞKALE

(1934-2019)

1934 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de, lise eğitimini ise Adana'da tamamladı. Yurdun değişik illerinde ziraat teknisyeni ve yönetici olarak görev yaptı ve emekli oldu. Halk şiiri tarzında şiirler yazan, yörenin âşıklarıyla atışmalara katılan Arif Taşkale'nin "*Dağlar ve Sancı*" ismiyle yayımlanmış şiir kitabı vardır. 2019 yılında vefat etti.

HER KUŞUN ETİ YENMEZ

Yeğın olur, göz çıkarır baş yarar
Attığın taş solak mısın bilelim.
Harman sonu zahireyi ölçerler
Ölçek misin külek misin bilelim.

Baharda aşiret yaylaya göçer
Tercih eder sulak yurtları seçer
Keklik turaç sülün suyunu içer
Gaklık mısın yalak mısın bilelim.

Tefekkür edemez ahmaklarla bön
Ayağa mest olur işlenirsen gön
Biri buğday eler birisi de un
Kalbur musun elek misin bilelim.

Bu meydana ben boşuna gelmedim
İnan olsun dost ağlarken gülmedim
Çok aradım olgununu bulmadım
Kavun musun kelek misin bilelim.

Babam olsa huysuzları övemem
Tok konuşur gerçekleri gevemem
Sakatatta iki nesne sevemem
Yürek misin dalak mısın bilelim.

Kaçış yok meydandan alındı karar
Ehil olmayanlar kendini yorar
Taşkale dorukta yaylayı arar
Bayır mısın dölek misin bilelim

ALIN YAZIM

Feleğe kahrılı hep yüzü asık
Vazgeçemem eşim alın yazımsın.
Gülmeyi unutmuş yüzüm dünyada
Vazgeçemem eşim alın yazımsın.

Kötüye yormanın var mı gereği
Evlatları için çarpar yüreği
Yapımın temeli evin direği
Vazgeçemem eşim alın yazımsın.

Üç evlat büyüttün çok emek verdin
Üzülse evlatlar artardı derdin
Kırk beş yıl dolaştın gurbeti gördün
Vazgeçemem eşim alın yazımsın.

Birlikte üzüldük birlikte güldük
Gurbeti terk edip sılaya geldik
Sır sakladık bunu sadaka bildik
Vazgeçemem eşim alın yazımsın.

Mücadele ettik emekler verdik
Varlığı darlığı birlikte gördük
İnsanca yaşanır bir yuva kurduk
Vazgeçemem eşim alın yazımsın.

Ne olsa da kışın sonu bahardır
Taşkale senin de kusurun vardır
Sen olmazsan bana bu dünya dardır
Vazgeçemem eşim alın yazımsın

CUMA ŞAHİN (ÇAT CUMA) (1934-2001)

1934 yılında Afşin'in Alemdar Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Alemdar'da tamamladı. Genç yaşta bir elini kaybetti. Afşin Elbistan Termik Santralinin kurulmasından sonra engelli personel kadrosuyla işe girdi.

1957 yılında geçirdiği hastalığın pençesi, onu kendi içine döndürdü ve ona şiirler yazdırdı.

Sekiz çocuk babasıdır.

2001 yılında vefat etti.

DOSTLARA

Önce Kaymakam Bey sonra Soydan'a
Bir muamma yazıp vermek gerekir.
Konak, pehlivandır çıkar meydana
Dostları pazarda görmek gerekir.

Yılmaz ile Rahmi derlesin cevher
Muammayı dersem çözer Yurtsever
Gurgun âşık kendi kendini döver
Soruyu cevapla yormak gerekir.

Oğlu yüz yirmi yaş altmış pederi
Fevzi Bedir bilir gelir gideri
Hayati Bey olsun toplum lideri
Âşıklar heyeti kurmak gerekir.

Yukardan aşağı insin satırlar
Âşık olan dostlarını hatırlar
Neden doğum yapmaz olmuş katırlar
Affedin heyete sormak gerekir.

Soruyu heyete sürelim sağdan
Âşıklar heyeti olmuştur madem
Kaç türlü nesneden yapılmış Âdem
Aziz dostlarımdan sormak gerekir.

Nazlı yârin aşkı vardır özümde
İnanın şu varlık yoktur gözümde
Soruyorum hata varsa sözümde
Şahin'in boynunu vurmak gerekir

YUVASI DAĞILAN KUŞLAR

Yuvası dağılan kuşlar
Uçar ama enemez ki.
Irmak olsa dağlar taşlar
İçer ama kanamaz ki.

Bilmem hangi avcı vuruk
Korkarım kanadın kırık
Yavrularım boynu buruk
İnsan acır kınamaz ki.

Zalim avcı canım dağlar
Hangi tabib bunu bağlar
Yavrular ah çeker ağlar
Anne kadar yanamaz ki.

Şahin'im söyleme yeter
Ayrılık ölümden beter
Viranede baykuş öter
Başka bir kuş tünemez ki

NURİ SİYAMI DEMİR

(1935-2010)

1935 yılında Afşin'de doğdu. Ortaöğrenimini Göksun, lise eğitimini Kahramanmaraş'ta tamamladı. Yüksekokulu İzmir'de bitirdi. Yirmi yedi yıl öğretmenlik yaptı ve emekli oldu. İlkokul dördüncü sınıfta şiir yazmaya başladı ve o dönemde ödüller aldı. Yerel gazetede ve mecmualarda şiirlerini yayımladı. 2010 yılında vefat etti.

AY BAKIŞLIM

Sana şekerlerin hası diyorlar
Dilde misin ay bakışlım dilde mi?
Kondüğün bahçenin süsü diyorlar
Gülde misin ay bakışlım gülde mi?

Aşkı bardağına koyup gezersin
Rüyaları rüyalara süzersin
Gönüllerde kuğu gibi yüzersin
Gölde misin ay bakışlım gölde mi?

Şu bahar sahne mi yapmazsan harap
Bastığın yerlere bir canım turap
Susamış kalbime göründün serap
Gölde misin ay bakışlım çölde mi?

Ters dönme sevgilim kanıyor özüm
Güzellere akan bir sudur sözüm
Binbir hayâllerle dönüyor gözüm
Yolda mısın ay bakışlım yolda mı?

Siyami'yi o şuh sesin yakıyor
Gamzelerin talihimi okuyor
Dudakların çiçek ruhu kokuyor
Balda mısın ay bakışlım balda mı

YEŞİL AFŞİN

Aman felek Şam'ı Şark'ı nideyim
Seherde açılan gülümüz varken.
Al yeşil Afşin'den nasıl gideyim
Şuh bülbül ötüşlü dilimiz varken.

Eshab-ı Kehf'e bakar doğumuz
Her fakiri zengin eder dağımız
Bin musibet gelse batmaz bağımız
Cenab-ı Hak gibi ulumuz varken.

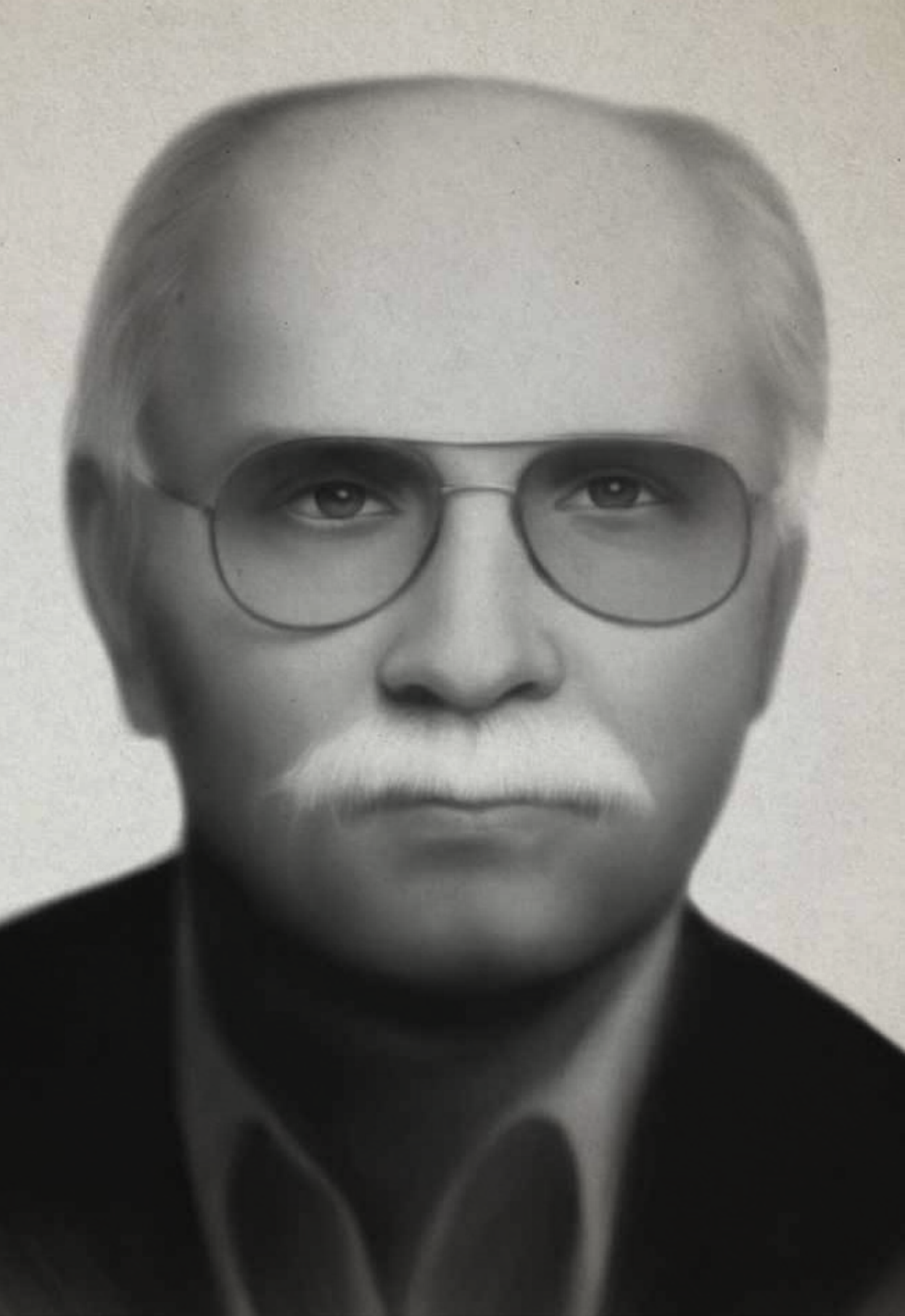
Göz kararır güzelliğin meşkindan
Gelen seyyah harap olur aşkindan
Billahi geçilmez zümrüt köşkünden
Bir ömüre bedel yılımız varken.

Koçyiğitler bizim elde bol olur
Ah edince bakın nasıl hal olur
Dereler tepeler tozlu yol olur
Efeli poyrazdan yelimiz varken.

Sağımız solumuz hep mümbit dere
Büyük kuş konacak inşallah sere
Bu makamdan niçin inelim yere
Semaya uzanan yolumuz varken.

Halkımın yoksula yufkadır özü
Fakat namertlere kurşundur sözü
Böyle insanlardan korkar mı gözü
Kahramanmaraş'tan ilimiz varken.

Siyami şöhretten giyince külâh,
Vicdan bombasından alınca felâh,
Arslan yavrusuna değer mi silah,
Doğuştan bükülmez kolumuz varken

HAFİZ ATAÇ (HOZALOĞLU) (1935-?)

1935 yılında Afşin'de doğdu. Baba adı Mustafa, ana adı Zekiye'dir. İlkokul 4. sınıfa kadar okudu. Öğretmeninin soğukluğu yüzünden okulu terk etti.

İşçi emeklisi ve altı çocuk sahibidir.

OLMADI

Ben beni ararken yâdları buldum
Yanlış diyardasın diyen olmadı.
Bir beterden beş betere tutuldum
Derdi neşter vurup oyan olmadı.

İki damla sudan bulandı Tuna
Düşünür bir anlam veremem buna
Ünledim durmadan bizim topluma
Kulak veren yoktu duyan olmadı.

Kaynaktan kesildi suyu tarlanın
Mimarı Sinan'dı büyüt vatanın
Ahlâk kalesini yapan ustanın
Yapısına bir taş koyan olmadı.

Yakışır mı yatmak böyle uykuda
Okunur mu yazı yazarsan suda
Niceleri hekim doktor oldu da
Bir İbn-i Sina'ya uyan olmadı.

Keramet ne geçer böyle ümmete
Kusur sende bende çoğu izzete
Hep hakir görüldüm bu cemiyette
İnsanlık safına koyan olmadı.

Kederi kovalım her şeyi bul da
Hürmeti, töreyi öğren okulda
Hozaloğlu heder oldu bu yolda
Ne şair ne ozan sayan olmadı

KAYBETTİM

Yoksulluk kapıyı çalınca bir gün
Sanki her şeyimi birden kaybettim.
Gelmiyor selamlar, kesildi gün gün
Selamı sabahı seni kaybettim.

Yalan imiş sevgililer sevenler
Boşunaymış çekilen hep çileler
Acıya dönüştü o mutlu günler
Sevgi dolu günlerimi kaybettim.

Ne taraftan baksam yanlış hesaplar,
Yalanlar, riyalar, bin bir dolaplar,
Sahte sevgililer, yapmacık dostlar,
Celaliyim ben aklım kaybettim.

OSMAN DAĞLI (MAKSUDİ) (1936-2007)

7 Mayıs 1936 tarihinde Afşin'in Hunu (Arıtış) Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Artış'ta okudu. Aynı zamanda medrese eğitimi de alarak dini öğretiler ve Kur'an öğrendi. Mahzunî, Kul Hasan, İhsani, Nesimi Çimen gibi birçok âşıkla Türkiye'yi dolaştı. Dağlı'nın çeşitli eserleri, başta Feyzullah Çınar ve Âşık Mahzunî olmak üzere birçok kişi tarafından bestelendi. 1962 yılında açılan Ankara Halk Ozanları Derneğinin kurucuları arasında bulunan Dağlı, 1971'de Almanya'ya yerleşti. Çeşitli şenlik ve konferanslara katıldı. Yaklaşık 2000 şiiri bulunan Osman Dağlı'nın eserleri birçok gazete ve dergide yayımlandı.

4 Ekim 2007 Perşembe günü aramızdan ayrıldı.

SEHER YELİ

Sabahta seherde boşa yorulma
Hele Binboğa'ya dön seher yeli.
Varıp orda güzellere darılma
Belin Pınarı'na kon seher yeli.

Yaylanın suları akıyor taştan
Gönül vazgeçer mi gerdandan döşten
Bir seferin olsun şol kara taştan
Karcağız yurduna in seher yeli.

Cinoluk yurdunun içmeli suyun
Güzel evci yurdu akıyor çayın
Yine beni yaktı kemer bozkoyun
Sende benim gibi yan seher yeli.

Gönül arzusunu dağla tartıyor
Su batan yaylasın sümbül örtüyor
Söyletmen kemani derdim artıyor
Aşıyor başından gün seher yeli.

Saymakla tükenmez pınarlar yurtlar
Gitmez yüreğimden gamlar fırgatlar
Tozlu'da yaylıyor kızılbaş kürtler
Arıyor dostunu can seher yeli.

Yayla Osman oğlu çok olur tozu
Halep gösterende seyreyle bizi
Nasıl unutturum incili kızı
Adını duydukça an seher yeli.

Gel Osman Dağlı'mda düzenle teli
Her dağı aşıyor yaylanın yolu
Ebelikli düzü büsbütün halı
Her yanını gezdim ben seher yeli

YÜRÜDÜM

Bir damla misali yüce dağlardan
Bahar seliyinen aktım yürüdüm.
Mest ettim özümü viran bağlardan
Sinem ateşlere yaktım yürüdüm.

Hamurum Bedrettin Pir Sultan mayam
Mürşidim Nesimi işretim Hayyam
Yunus'um deryada sınırsız dünyam
Özgürlük yoluna baktım yürüdüm.

Sarıldım sevdaya dile dolandım
Dost vurdu hançerin ele dalandım
Fermanlar yazıldı kana bulandım
Mansur'un darına çıktım yürüdüm.

İnsanı kâmilî sevdim doymadım
Dağlı'yı seferden geri koymadım
Hayin tuzaklara boyun eymedim
İsyân bayrağını çektim yürüdüm

ALİ RIZA CEVİZ

(1938-2023)

1938 yılında Afşin'in Bakraç Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu burada bitirdi. Fakir bir ailenin çocuğu olarak çiftçilikle uğraştı. 1969 yılında PTT'ye telefon tesisatçısı olarak girdi. Buradan emekli oldu. Güreşi çok seven şairimiz, dört oğlunun güreşçi olmasını çok istedi. Dört oğlu da Afşin TEK Kulübü'nün lisanslı güreşçisi oldu. Oğulları birçok kez Türkiye şampiyonluğu kazandı.

2023 yılında aramızdan ayrıldı.

NEFİS DÜŞMANIMDIR

Şu nefsimi kast eylesem
Yine nefsim ölmez m'ola
Âlimleri dost eylesem
Yine nefsim ölmez m'ola

Nefsin elindir nedir halim
Kendime yapıyorum zulüm
Ecel gelip bir gün ölüm
Yine nefsim ölmez m'ola

Gafletten kalksam uyansam
Sağlam temele dayansam
Hayvan ile ot yaylasam
Yine nefsim ölmez m'ola

Düşkünün halini sorsam
Hakkın divanına dursam
Bir mürşide gönül versem
Yine nefsim ölmez m'ola

Nefsimin âlem nesine
Seherde tevhid sesine
Rıza'nın son nefesinde
Yine nefsim ölmez m'ola

İNSAN KIYMETİ

Seveni sevmezsen yuh derim sana
Haset ile kini tutma ha tutma.
Sevilen çağrılan her zaman kalpte
Çağrılmayan yere gitme ha gitme.

Bir kötüye müşkülünü danışma
Sonradan görmüşle asla konuşma
Bilmediğin hiçbir işe karışma
Haksıza teşekkür etme ha etme.

Çalışıp da kazan dünya malını
Hayır, hasenattan çekme elini
Sevmez Allah tembel kulunu
Fakiri geriye itme ha itme.

Zekâtsız parayı koyma kasanda
Temizlenmez sabun ile yusan da
Kul hakkını bulundurma kesende
Cimri lokmasını yutma ha yutma.

Muhannete boynum bükmem tövbe olsun
İster kardeş olsun, ister baba olsun
Dediklerim kulağına küpe olsun
Sözlerimi yabana atma ha atma

ÂŞIK ŞERİF MAHZUNÎ

(1940-2002)

1940 yılında Afşin'e bağlı Berçenek (Tarlacık) Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Mehmet Şerif Cırık'tır.

On iki yaşında bağlama çalmaya başladı. İlk derslerini amcası Âşık Fezalî'den aldı. Berçenek'te ilkokul olmadığı için Elbistan Lütü Efendi Medresesinde Kur'an öğrendi. Mahzunî'nin köyüne okul yapıldıktan sonra da ilköğrenimini tamamladı. Daha sonra askerî okullarda okudu ve orduda görev yaptı.

1961 yılında ordudan ayrıldı ve kendini ozanlığa adadı. Âşık Veysel, Davut Sularî gibi âşıklardan etkilendi. Henüz yirmi yaşında "İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım" adlı ilk plağını çıkarttı.

Mahzunî; 400'ün üzerinde 45'lik plak, 15 kadar LP, CD ve 50'den fazla kaset doldurdu. "Domdom Kurşunu", "Amman Doktor", "Çeşmi Siyahım", "Gizli Gizli", "Bilmem Ağlasam mı", "Boşu Boşuna", "Dumanlı Dumanlı Oy Bizim Eller" gibi türküleri birçok sanatçı tarafından da okundu. 2002 yılında Almanya'nın Köln şehrinde vefat etti.

İŞTE GİDİYORUM ÇEŞMİ SİYAHIM

İşte gidiyorum çeşmi siyahım
Önümüze dağlar sıralansa da
Sermayem derdimdir servetim ahım
Karardıkça bahtım karalansa da

Hayli dolaşayım yüce dağlarda
Dost beni bıraktı ah ile zarda
Ötmek istiyorum viran bağlarda
Ayağıma cennet kiralansa da

Bağladım canımı zülfün teline
Sen beni bıraktın elin diline
Güldün Mahzunî'nin berbat haline
Mervanın elinde parelense de

GİZLİ GİZLİ

Ben canandan ayrı kaldım kalalı
Akar gözüm yaşı sel gizli gizli.
Senin ile ikrar verdik ezeli
Kimseler duymasın gel gizli gizli.

Hey yolcu destursuz bağa girilmez
Kadir bilmeyene kıymet verilmez
Her sazın döşüne pençe vurulmaz
İncedir kırılır tel gizli gizli.

İnan ey cananım belim büküldü
Farkına varmadan ömrüm söküldü
Deprem yok da neden evim yıkıldı
Bu işte bir yaman el gizli gizli.

Biçare **Mahzunî** yanar inlerim
Feryat eder feryadımı dinlerim
Dosttan ayrı düştüm geçmez günlerim
Dakikam içinde yıl gizli gizli

ÇAĞLASAM MI?

Mevla'm gül diyerek iki göz vermiş
Bilmem ağlasam mı ağlamasam mı?
Dura dura bir sel oldum erenler
Bilsem çağlasam mı çağlamasam mı?

Yoksulun sırtından doyan doyana
Bunu gören yürek nasıl dayana
Yiğit muhtaç olmuş kuru soğana
Bilmem söylesem mi söylemesem mi?

Mahzunî Şerifim dindir acını
Bazen acılardan al ilacını
Pir Sultanlar gibi darağacını
Bilmem boylasam mı boylamasam mı

NURETTİN ERTEKİN

(1940-2019)

1940 yılında Afşin'de doğdu. Öğretmenlik yaptı ve emekli oldu. Önceleri sosyal içerikli şiirler yazarken kızının genç yaşta vefatı üzerine daha çok ölüm temalı şiirlerle çocuklar için didaktik özellikte şiirler yazdı. Şiirlerini "Bahçıvan", "Fidan", "Dilek" ve "Gönül Gözü" adlı kitaplarında yayımladı. 2019 yılında tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

BİZİ ÇOCUKLAR

Bugün küçük ise de
Yarın büyük olacağız.
Bu vatanın görevini
Bizler devir alacağız.

Şimdi irfan yolundayız
Kıymetini bileceğiz
Sizin bulunduğunuz yere
Bir gün biz de geleceğiz.

Ne kadar okusak da
Büyük adam olsak da
Kendimizi bulsak da
Sizden örnek alacağız.

Türk'ün özelliğini
O ahlak güzelliğini
Muhafaza edeceğiz
Ve sahip olacağız

GELMEZSİN

Kasımpatı çiçekleri açıyor
Ümidimi kestim artık gelmezsin.
Bahar geçti artık yaz da geçiyor
Ümidimi kestim artık gelmezsin.

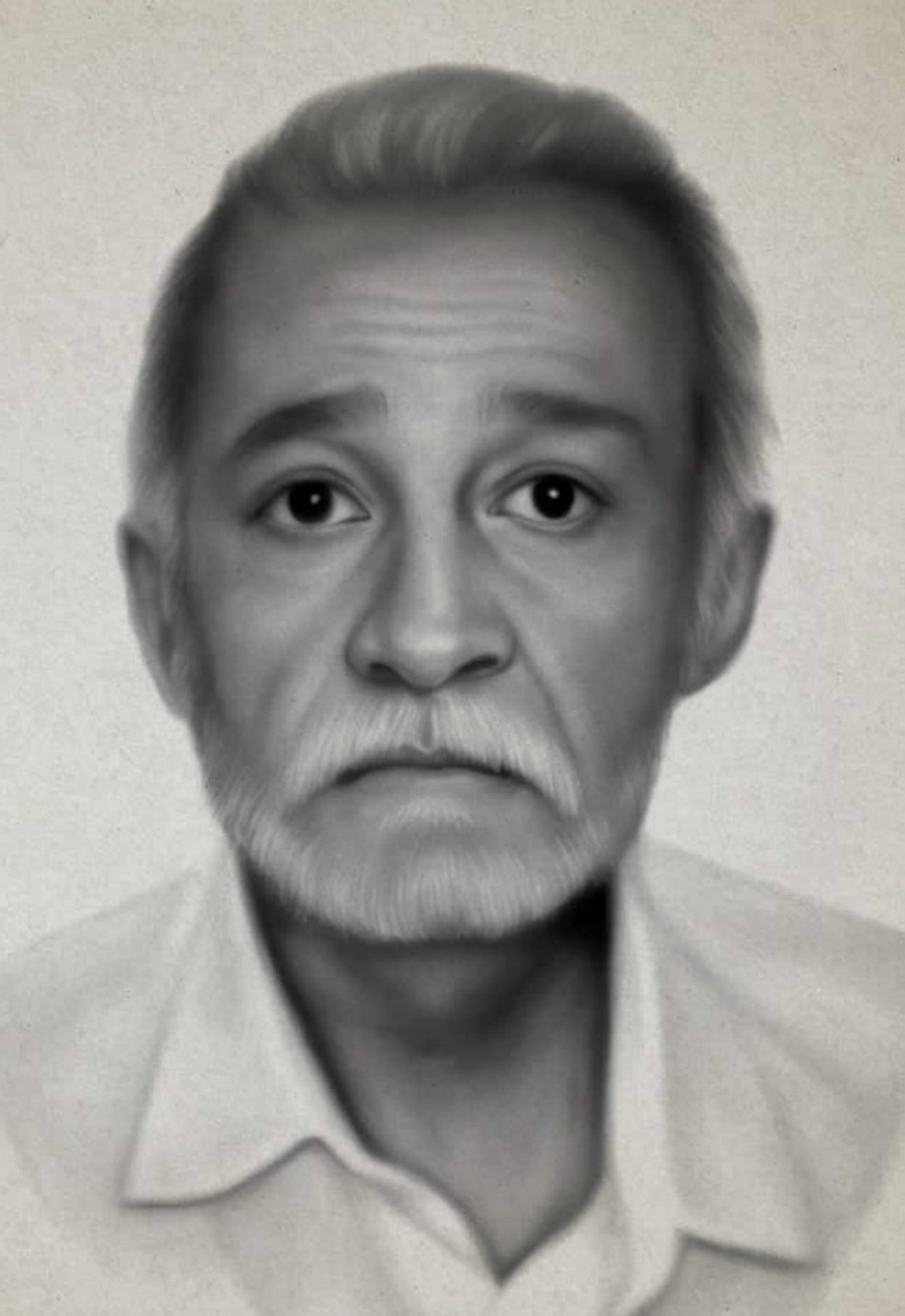
Kitabın dolapta açık bakan yok
Kapalı odanda ışık yakan yok
Tacına rastladım onu takan yok
Ümidimi kestim artık gelmezsin.

Bilir misin geldiğimi mezara
Geç uğrarsam üzülrüm kazara
Kalpte sancı vermiyor ki bir ara
Ümidimi kestim artık gelmezsin.

Babana bu hayat artık ne gerek
Yapamıyom dayanmıyor bu yürek
Artık sallanıyor kapıda direk
Ümidimi kestim artık gelmezsin.

Evlat için tanışmıştım gurbetle
Her halde ölürüm bu acı dertle
Hesabım kitabım kalmadı fertle
Ümidimi kestim artık gelmezsin.

Ertekin'im dünyam zindana döndü
Işıyacak fener yanmadan söndü
Uçurdum kuşumu engine indi
Ümidimi kestim artık gelmezsin.

ZEYNEL ABİDİN SÖNMEZ (ÂŞIK VİCDÂNÎ) — **(1941-2010)**

1941 yılında Afşin'in Haticepınar Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Zeynel Abidin Sönmez'dir. Kaşan'da ikamet ettiği için Kaşanlı Âşık Vîcdânî adıyla bilindi.

Karacoğlan, Pir Sultan, Ruhsati, Dertli, Virani gibi âşıkların şiirleri ve türküleriyle kendini geliştirdi. İlk gençlik yıllarında ise Âşık İhsani'den etkilendi. Şiirleri çeşitli gazete, dergi ve araştırmada yayımlandı. Türkiye ve çeşitli Avrupa ülkelerinde birçok konser ve toplantıya katıldı. İlk yıllarda "Öksüz Zeynel" mahlasını kullanan ozan, daha sonra "Vîcdani" mahlasını aldı.

Hamburg'ta 2010 yılında hayatını kaybetti.

İNANMA

Gerçek fikirleri âşıklar işler
Dünyayı fark etmez köre inanma.
Yetmez mi zalimin yediği başlar
Yalanda kurulan dara inanma.

Reisi yobazdan kurulu heyet
Orada olur mu doğru muhabbet
Gizlilik içinde yapılır gıybet
Sofunun dediği sırra inanma.

Dermansız bu derde düştüğüm günde
Kalmadı hevesim şerefte şanda
Sevdiklerim yana çıktı düşmanda
Gel **Vicdani** kalles yârâ inanma

SEVGİ OLMALI

İnsanı âlemden gerçek nikâhı
Kılan kıldırın da sevgi olmalı.
Sevgi pazarında alışverişi
Alan aldırın da sevgi olmalı.

Sevgiyi anlarsa insanlar erken
Cennete dönüşür bu maddi cihan
Aşar engelleri yürürse kervan
Salan saldıran da sevgi olmalı.

Sevginin girdiği yerde kin olmaz
Bahçıvanı aşktır gülleri solmaz
Bu hali yaşayan değişir ölmez
Bilen bildiren de sevgi olmalı.

Sevginin içinde Tanrı'nın yüzü
Görürse bir olur kış ile yazı
Alışkın varlığı maşukun nazı
Gülen güldüren de sevgi olmalı.

Sevgi **Vicdani**'nin gerçekten varı
Sevginin dışında yok başka yarı
Canlar arasında kinle kibiri
Silen sildiren de sevgi olmalı

İSMAİL İPEK

(1942)

1942 yılında Afşin'in Örenli Mahallesi'nde doğdu. İlkokuldan sonra eğitimini sürdüremedi. Küçük yaşlarda babası Kâmil İpek'ten bağlama çalmayı ve âşıklık geleneğini öğrendi.

Çiftçilik, çobanlık ve işçilik yaptı. İstanbul'da Nesimî Çimen, Daimî gibi bazı âşıklarla tanıştı.

Yurtiçi-yurtdışı konserlere katıldı. Antalya Film Festivali, TBMM, Develi Belediyesi, Nasrettin Hoca Şenliği, Âşık Veysel Kültür Derneği, Kültür Bakanlığı gibi kurumlardan ödüller aldı. Bazı tiyatro oyunlarında rol aldı.

Bugüne kadar yaklaşık 60 adet 45'lik plak ve 15 adet kaset çıkardı. Şiirleri çeşitli yerlerde yayımlandı, türküleri sanatçılar tarafından seslendirildi.

DEMEDİM Mİ?

Sakın cahilin yanına
Varma gönül demedim mi?
Müşkül olan zor halini
Sorma gönül demedim mi?

Kanadını kollarını
Can inciten dillerini
Gonca gonca güllerini
Derme gönül demedim mi?

Aç gezer tokçasına
Muhannetin akçasına
Hayâsızın bahçasına
Girme gönül demedim mi?

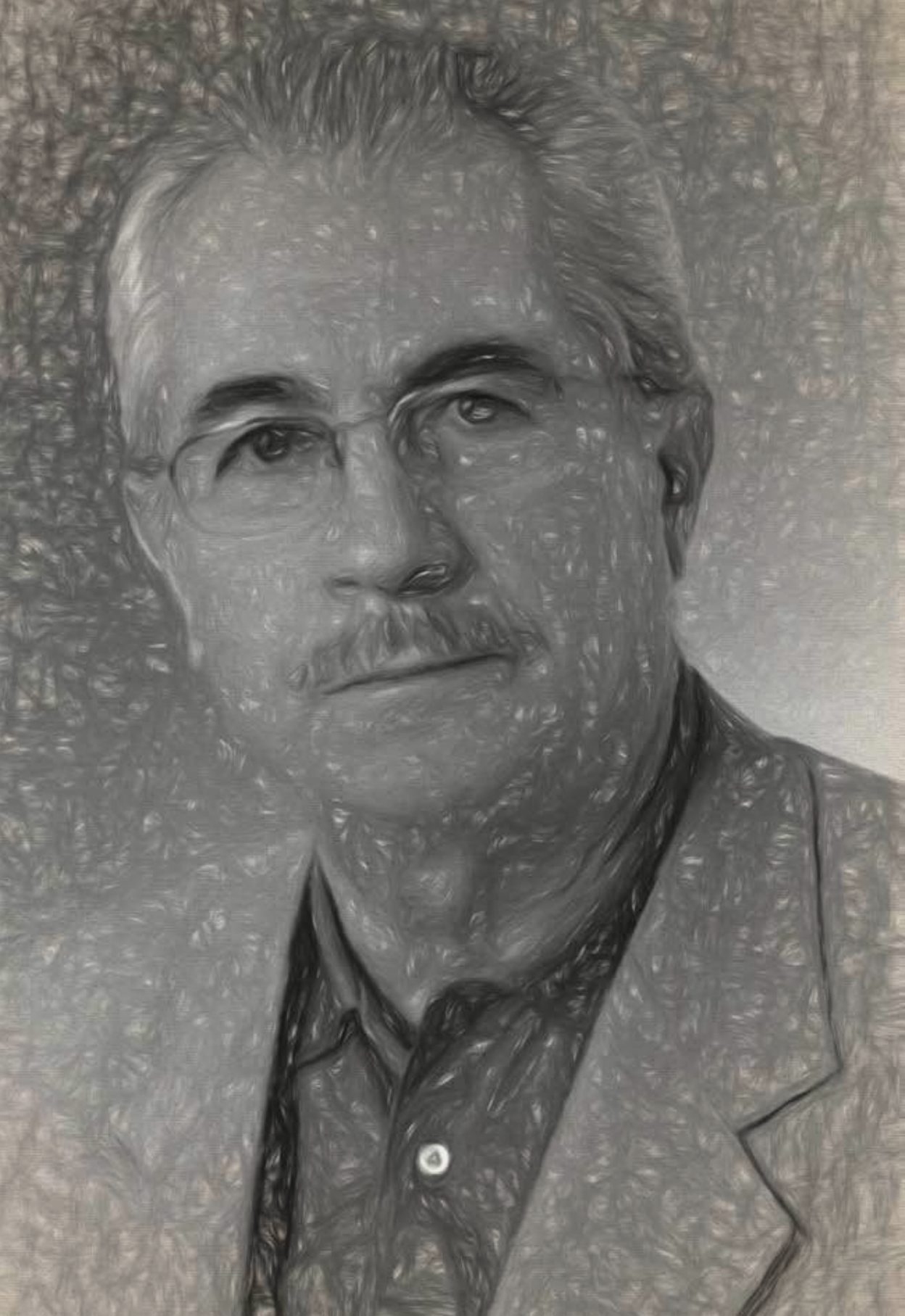
Dertli İpek düştüm aşka
O dost benim olsa keşke
Kendi kusurundan başka
Görme gönül demedim mi

YÂRİ ÖZLERİM

Yine efkârlandım yâri özlerim
Gönül kalk gidelim o yâra doğru.
Göremezsem kışa döner yazlarım
Gönül kalk gidelim o yâra doğru.

Yârin cemalini görmek isterim
Eşiğine yüzüm sürmek isterim
Varıp divanına durmak isterim
Gönül kalk gidelim o yâra doğru.

Dertli İpek hayâlimde yaşarım
Sevdan ile dolup dolup taşarım
Aşkın ile yüce dağlar aşarım
Gönül kalk gidelim o yâra doğru

ABİDİN POLAT (BERZAHİ) (1944)

1944 yılında Afşin'in Sinekli (İğdemlik) Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de tamamladı.

1966 yılında Elbistan Mükrimin Halil Lisesini bitirdi. 1975 yılında da Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesinden mezun oldu. Aynı yıl Afşin-Elbistan Tesis Grup Müdürlüğünde göreve başladı. 1993 yılında Ankara TEK Genel Müdürlüğünden emekli oldu. Şiirlerinde "Berzahi" ve "Polat" mahlaslarını da kullandı. Evli ve üç çocuk babasıdır.

ŞİİR

Derdi olmayanlar dertliyi bilmez
Dertlinin tattığı aşıdır şiir.
Ağlar amma dertli umutsuz kalmaz
Gözlerinden akan yaşıdır şiir.

Derdi bilmeyenler derman olamaz
Derdi görmeyenler çare bulamaz
Derde düşmeyenler aşkı bilemez
Dertlinin yoldaşı eşidir şiir.

Geceleri uyku girmez gözüne
Derdi derman olur kendi özüne
Ömrü boranlıdır küskün yazına
Kendi dünyasının kışdır şiir.

Derdi olan yazar söyler avunur
Çare arar için için dövünür
Kimsesizi zayıfları savunur
Dertlinin silahı taşıdır şiir.

Boşa geçmez onun her anı dolu
Şükreder var ise altında çulu
Şüphesiz **Abidin** Allah'ın kulu
Düşünür üretir işidir şiir

GÖRSÜN

Dostluk istiyorsan dostça beri gel
Tutuşalım ellerimiz el görsün.
Gül ekelim gül derelim birlikte
Bakışanlar koklayacak gül görsün.

Arı gibi dolaşalım çiçeği
Yaşayalım doğruları gerçeği
Hak diyerek ağartalım pürçeği
Takışanlar Hakka layık kul görsün.

Veysel Karani'yi örnek alalım
Anaya babaya bağlı kalalım
Güçsüzlere karşı sevgi duyalım
İsteyenler gidilecek yol görsün.

Yardım edip kaldıralım düşkünü
Doğru yola getirelim şaşkınlı
Yaşatalım örnek dostluk aşkınlı
Arı gibi peteğimiz bal görsün.

Berzahi'yem sevgi ile yaşarım
Azmetmişem hedefime koşarım
Gayretimle engelleri aşarım
Müridlerim gidilecek yol görsün

İHSAN EMİRLİOĞLU (GENÇ OZAN) (1944)

1944 yılında Afşin'de doğdu. Babasının memuriyeti nedeniyle pek çok yer gezdi. Şiir yazmaya küçük yaşlarda başladı. 1991 yılından sonra saz çalmaya başladı. Âşık Mahrumi'nin yanında yetişti. "Genç Ozan" mahlasını kullanmaktadır.

DUY BENİ

Feryadım sanadır dinlersen eğer
Hele bir gönülden duy beni beni.
Yaşıyor sanırdım ölmüşüm meğer
Leyla sensen Mecnun say beni beni.

Ufuktan kızarıp güneş batınca
Uzayan geceler keyif çatinca
Donuyor gözyaşım şafak atınca
İflah etmez solan ay beni beni.

Iraktan ırağa merhaba olmaz
Cismimiz çürür de ruhumuz ölmez
Bu günler geçti mi bir daha gelmez
Dilersen âleme yay beni beni.

Genç Ozan'ım bir kez sevebilirim
Mertlikten çekinmez Afşin eriyim
Çiçekten çiçeğe gezen arıyım
Böyle söyletiyor huy beni beni

DELİ GÖNÜL

Gelişimiz toprak dönüş toprağa
Sen mutlak doğruyu seç deli gönül.
Ne sırlar gizlenmiş tek bir yaprağa
Düşündün mü neden hiç deli gönül.

Islah et nefsin kitabın oku
Nakşeyle sevgiyi ilmini doku
Yayından çıkmadan gafletin oku
Gel vaktinde serden geç deli gönül.

Genç Ozan kendini özünde ara
Şaşırma yolundan çekilsen dara
Düşmeden pişmeden yanmadan nara
Mürşit olmak biraz güç deli gönül

ALİ İSPİR (PERİŞAN ALİ) (1944-2013)

1944 yılında Afşin'in Kaşanlı Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Ali İspir'dir. "Perişan Ali" mahlasıyla şiirler yazdı.

Bağlama, küçük yaşlardan itibaren yöre geleneğinden dolayı Perişan Ali'nin bir parçası oldu. Aşık Mahzunî, İsmail İpek, Emekçi, Vicdani, Meçhuli gibi yüzyılın önemli ozanlarına yoldaşlık ve ustalık yaptı. Âşık Mahzunî Şerif, aynı yatakta büyüdükları ve aynı okul sıralarında okudukları ustası Perişan Ali için bir eserinde "Felek fukarası dağlar çobanı." der.

Perişan Ali'nin "Ali'den Geçmem", "Başı Sarıklı", "Kaçın Artık Uyandık Uyanıyoruz" adında albümleri bulunurken bazı eserleri ise çeşitli sanatçılar tarafından seslendirildi.

2013 yılında vefat etti.

ÖZ GEREK BANA

Hilekâr dostlardan bıktım usandım
Lekesi olmayan öz gerek bana
Hâl bilmez elinden yandıkça yandım
Kararmak bilmeyen köz gerek bana

Elinde sermaye cahilin taşı
Onun için yara bağrımın başı
Senin olsun sürmeli kirpikle kaşı
Gerçekleri gören göz gerek bana

Heder oldu gitti ömrümün bağı
Tufana uğradı ümit var dağı
Gözüne çakılsın elma yanağı
Utanmayı bilen yüz gerek bana

Perişan Ali'yim yandım ne kadar
Hâl bilmez elinden oldum derbeder
Bir sevgi bekledim sonsuza kadar
Kanun gibi sağlam söz gerek bana

CAN GİBİ

Geldim seyreyledim koca cihanı
Hiçbir dertli göremedim ben gibi
Kara günde çok denedim seveni
Hiçbir tatlı şey yokmuş can gibi

Haram lokma bal olsa da yiyemem
Düşmandan duyduğum dostuma demem
Ben kimsenin imanını ölçemem
Bende bir vicdan var tıpkı din gibi

Adem insan olsa tapar melekler
Kurnazlığı sanat yapmış tülekler
Yıllar yılı dost bildiğim kelekler
Zaman oldu çarptı beni cin gibi

Gel gülme ha Perişan'ın haline
Yolu düşer yolsuzların yoluna
Gel güvenme evladına malına
Bir bakarsın ömür batmış gün gibi

HANİFİ KARA

(1945-2023)

1945'te, Afşin'in Alemdar Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Alemdar'da, ortaokulu Elbistan'da okudu. Gaziantep Öğretmen Okulunu bitirdi. Öğretmen ve idareci olarak görev yaptı. 1994'te emekli oldu.

Şiirlerini birçok gazeteyle paylaştı ve *Dolunay*, *Hakses*, *Sevgi Seli*, *Bizim Ece*, *Şardağı*, *Bizim Kalemler*, *Bir Tebessüm*, *Somuncu Baba* ve *Kumru* gibi dergilerde yayımlandı. Ulusal şiir yarışmalarında dereceler aldı ve şiir şölenlerine katıldı. Türkiye Yazarlar Birliği üyesi, Kültür ve Turizm Bakanlığında kayıtlı halk şairidir.

Eserleri: *Güneş ve Yarasalar*, *Gönül Pınarından Damlalar*, *Yüzdeki İmza*, *Taşlar Toprağa Bağlı*, *Bir Avuç Özgürlük*, *Söze Vuran Dalga*, *Aynadaki Görüntü*, *Kalemin Gizlediği*, *Adın Saklı Durur*, *Pipetleme (makâleler)*, *Gel ki Gül Koksun Dünya*, *Çeşm-i Şehlâ*, *Yediler Diyârından Esintiler*.

2023 yılında aramızdan ayrıldı.

AŞK-I NÂLÂN

Kavrulsun ciğerlerim, Ebu Bekir misâli
Ey Allah'ın habîbi, aşkın beni nâlân etsin!
İçime düşsün cemre, hem yaksın hem kavursun
Mahrum etme garibi, aşkın beni nâlân etsin.

Yeter ki O dilesin, "olmazlar olur" olur
Âşıklar kervanına, beni de kat Sen n'olur
Onca kalpteki yara, o zaman derman bulur
Ey gönüller tabîbi, aşkın beni nâlân etsin!

Yeter ki sevmeyi gör, hazza döner elemin
Kader denen meçhulü, çizdi kudret kalemin
Canlı cansız ne varsa, on sekiz bin âlemin
Yaratılış sebebi, aşkın beni nâlân etsin.

Kimseye yer kalmasın, öyle kalbime dol ki
Seveni mahrum etmez, bu yol öyle bir yol ki
Onun Leylâ'sı Leylâ, benim Leylâ'm Sen ol ki
Çöldeki Mecnûn gibi, aşkın beni nâlân etsin.

Her şeyler O'nun için, bütün gözler âdemde
Bol bol akıt gözyaşın, olmaz deme bu demde
Yâre doğru yürürken, bastığın her kademde
Olam ayak türâbı, aşkın beni nâlân etsin...

ZÜMRÜD-Ü ANKA KUŞUM

Bir kanadı kırılmış, yavru bir serçe gibi
Kaf Dağı'nda üşüyen, Zümrüd-ü Anka kuşum.
Gönüller âleminde, mefrûşâtı aşk ile
Kaf Dağı'nı döşeyen, Zümrüd-ü Anka kuşum.

Gören dilini yutsun, güzelce bir örtün de
İzini sürdürdüm durdum, seksen ilde Bartın'da
Sevdâya dûçâr olup, hamal gibi sırtında
Kaf Dağı'nı taşıyan, Zümrüd-ü Anka kuşum.

Ancak çekenler bilir, budur en acı yara
Terâzi tartmaz onu, aşkta olur mu dara?
Durma bir an önce gel, zulmeti yara yara
Kaf Dağı'nda ışıyan, Zümrüd-ü Anka kuşum.

Ser ayağın altına, ben olayım türâbı
Hem içtin hem içirdin, sonunda aşk şarâbı
Gökkuşağı misâli, andırırsın serâbı
Kaf Dağı'nda yaşayan, Zümrüd-ü Anka kuşum.

Ne yersin ne içersin, oradaki aşın ne
Sisli, boralı dağda, hayâlin ne, düşün ne
Sen bir gönül kuşusun, Kaf Dağı'nda işin ne?
Gönlüm sana âşıyan, Zümrüd-ü Anka kuşum...

FAHRİ BULUT RIZAZADE

(1946)

1946 yılında Afşin'in Berçenek (Peçenek) Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Berçenek'te, ortaokul ve lise tahsilini Elbistan'da yaptı. 1965 yılında Kahramanmaraş Öğretmen Okulundan mezun oldu.

Öğretmenlikten emekli oldu. Gaziantep'te yaşamaya başladı. Şiirleri çeşitli edebiyat sitelerinde yayımlandı. Şiirlerinin bir bölümünü 2016 yılında "Uluçınar'dan Şiirler" başlığı altında kitaplaştırdı.

BERÇENEK ÖZLEMİM

Doğduğum köy Berçenek, yıkık virane olmuş
Pınarları kurumuş, bağları hazan vurmuş
Boşalmış onca evler, vah köyüm öksüz kalmış
Berçenek bağlarına, söylen bana küsmesin.

Mahsuni'yle kuzeniz, ikimiz bir büyüdüğ
Çocukluk yıllarında, tozlu yolda yürüdük
Mazlumlara övgüler, zalime yergi dizdik
Berçenek ozanları, söylen bana küsmesin.

Aladeli Mahrumi, Hüseyin Pasinler'im
Unutamam ben sizi, sevgili yarenlerim
Yatırlarda uykuda, onlarca erenlerim
Berçenek erenleri, söylen bana küsmesin.

Hayalimde, düşümde, hep köyümle yaşadım
Göç vermiş gurbetlere, harap olmuş tüm varım
Köyümün özlemiyle, ağlayarak yaşlandım
Berçenekli dostlarım, söylen bana küsmesin.

Koyun, kuzu otlattım, Binboğa Yaylası'nda
Hâlâ ismim yazılı, zirvesinde taşında
Özlemlerim bitmiyor, ekmeğinde aşında
Binboğa'nın yelleri, söylen bana küsmesin.

Çiğdem, kenger toplardım, koyağından düzünden
Buz gibi sular içtim, pınarından, özünden
Hasretle öpüyorum, çobanların gözünden
Binboğa çobanları, söylen bana küsmesin.

Kışları beyaz giyer, günlerce yağan kardan
Baharla uyanırlar, börtü, böcek uykudan
Sayısız belik ördüm, rengârenk çiçeklerden
Binboğa çiçekleri, söylen bana küsmesin.

Koçyiğitler diyarı, pehlivanların yurdu
Rakip güreşçilerin, sırtların yere vurdu
Rızaoğlu, düşlerde yorgun düştü, yoruldu
Binboğalı yiğitler, söylen bana küsmesin.
Eşe dosta sevgim var, selamını kesmesin

BİR KONUŞ OĞUL

Kırk boğum gırtlaktan çıkan her sözü,
Kırk kez düşün, taşın bir konuş oğul.
Her tür kötülükten arındır özü,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
Arif kişi ol da gör konuş oğul.

Bilmediğini bil, bir bilen dinle,
Sakın yoldaş olma, İblis'le kemle,
Kalbini karartır, nefretle kinle,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
Kamil kişi ol da sır konuş oğul.

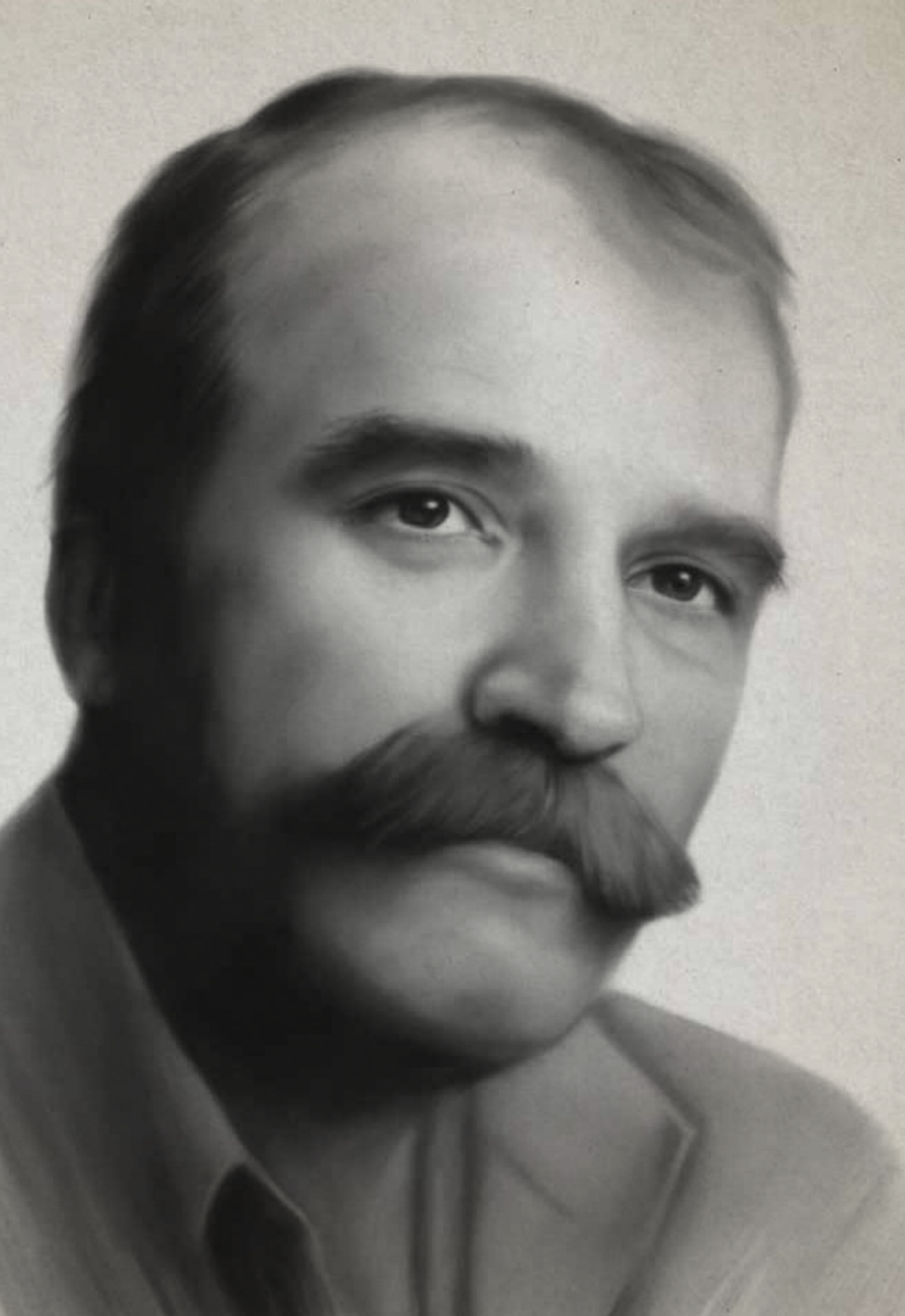
Aydın olmak için çok eser oku,
Renk renk çiçeklerden, bir bahçe doku,
Şeyda bülbül gibi seherle şakı,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
Edep erkan dolu tür konuş oğul.

Sakın cahil kalma, güdülen sürü,
Zalimin üstüne korkmadan yürü,
Hain insanları ülkenden kürü,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
Yiğit kişi ol da gür konuş oğul.

Bütün kusurları özünde ara,
Merhem kâr eylemez azarsa yara,
İnsanın el kiri haramsa para,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
Helal kazancını yer konuş oğul.

Sohbeti güzeli her kişi sever,
Kendi dostlarına meth eyler över,
Konuştuğu her söz bin altın değer,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
Ölç tart sözlerini pir konuş oğul.

Dedenden mirastır bu özlü sözler,
Edepsiz kişi dekızarmaz yüzler,
Nesilden nesile akmalı özler,
Rızazade, mahcup olmaya tözler,
Eller beş konuşsun bir konuş oğul,
İlmi mürşit et de sor konuş oğul.

HASAN ÖZTÜRK (ÂŞIK MEÇHULİ) (1946-2011)

1946 yılında Afşin'in Kaşanlı Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Hasan Öztürk'tür. İlkokulu Kaşanlı'da okudu. Çocuk yaşta sazla tanıştı. Dokuz yaşında irticalen şiir söylemeye başladı.

On bir yaşlarında yazdığı şiirlerden dolayı Âşık Kul Hasan tarafından "Abdal" mahlası verildi. Üç yıl kadar Kul Hasan'a çıraklık etti.

İsmail İpek tarafından seslendirilen "Memo" isimli şiiriyle adını Türkiye'ye duyurdu. İçişleri Bakanlığı bünyesinde memurluk yaptı.

Pek çok şiiri ses sanatçıları tarafından seslendirildi. Meçhuli, kendi şiirlerini "Diri Gezen Ölü" ve "Dumansız Ataş" (2011) adlı kitaplarında yayımladı. Âşık Meçhuli, 2011 yılında vefat etti.

YABANCININ

Neden burcu burcu koktu burnuma
Neden bahçe bizim gül yabancının.
Düşman hançerini çaktı bağrıma
Neden beden bizim kol yabancının.

Her gün yeni çıkar fakire zamlar
İki eksik biri üçü tamamlar
Ardıç, kavak, selvi bak güzel çamlar
Neden orman bizim dal yabancının.

Varam gidem ululardan uluya
Hasretinden döndüm ben bir deliye
Yabancılar doldu Anadolu'ya
Neden ana bizim döl yabancının.

Satılmışlar satacaktı sattılar
Bizi uyutarak milyar yuttular
Kimi tilki gibi tavşan tuttular
Neden tazı bizim çul yabancının.

Yeni ayak bastık yirminci asra
Sömürenler baksalar ya kusura
Karadeniz Akdeniz Ege Marmara
Neden ülke bizim yol yabancının.

Meçhuli tedirgin edildim yurttan
Koyun kaçmak ile kurtulmaz kurttan
Mert olan hakkını koymaz namerdden
Neden insan bizim kul yabancının

BENİ

Gittim dostumu görmeye
İster ise kovsun beni.
Azgın yaramı sarmaya
Demir ile dövsün beni.

Ağlayanın zarı isem
Ölü gezen diri isem
Ben yaramaz biri isem
Kuşlar kurtlar yesin beni.

Şu güzeller hepisine
Kurban olam yapısına
Güzel dostun kapısına
Al götürün asın beni.

Meçhuli neden gülmüyor
Ne yaptı da ne bilmiyor
Duydum dost bize gelmiyor
Ayağına kesin beni

RECEP TERZİ

1947 yılında Afşin'in Altunelma Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokulu Afşin'de, liseyi Kahramanmaraş'ta tamamladı.

Öğrencilik yıllarında başladığı güreşte hem grekoromen hem de serbest stilde Türkiye şampiyonlukları yaşadı. MTA'da çalıştı ve buradan emekli oldu.

KİMSE BİLMEDİ

Kim bilir ki kimin derdi gamını
Ben buruk yaşadım kimse bilmedi.
Nerededir diye rızık yönünü
Ben sürüp yaşadım kimse bilmedi.

Gidemedim uzak yerededir diye
Kader gözlerime perdedir diye
Derman sokakları nerededir diye
Hep sorup yaşadım kimse bilmedi.

Yüksekten uçanı, boyun eğeni
Kimi ağam kimi paşam diyeni
Kendini beğenip benim diyeni
Ben görüp yaşadım kimse bilmedi.

Ne keyfiyet bildim ne yaptım demi
Bu bahtsızlık alemde mi bende mi
Hemi bedenimi hemi kendimi
Ben yorup yaşadım kimse bilmedi.

Çocukluk anımdan bugüne kadar
Hiç kimse sormadı ne alır satar
Bir yanı renklidir bir yanı beter
Ben bilip yaşadım kimse bilmedi.

Bu yalan dünyaya tebessüm ettim
İyi yönde baktım şükredip gittim
Recep der sadece hakkımı tattım
Ben garip yaşadım kimse bilmedi.

ÖTE

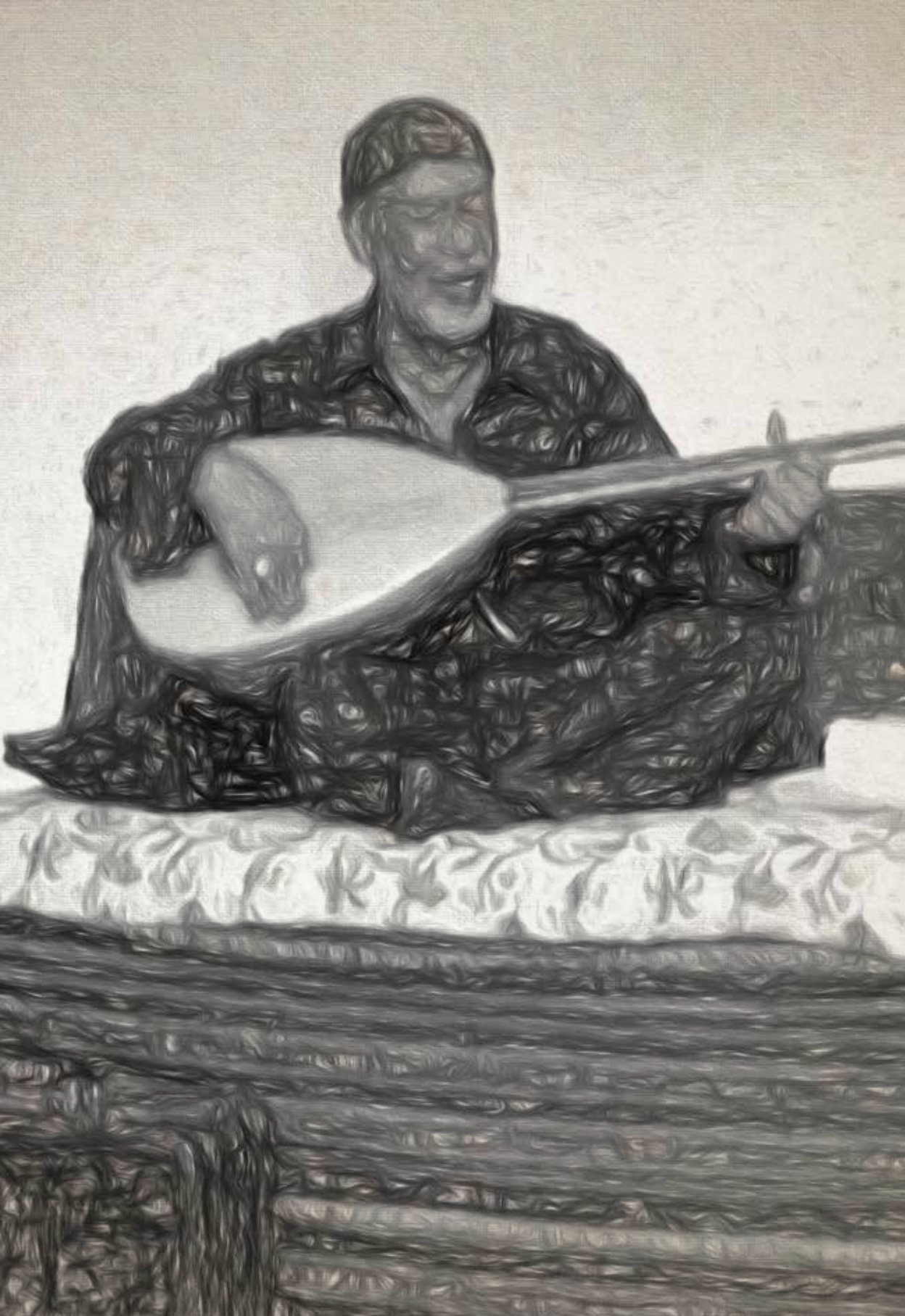
Ya bir şair olsam ya da bir ozan
Nameler dökülse dillerden öte.
Karacoğlan gibi dolaşıp gezen
Gitsem uzaklara yollardan öte.

Yunus Emre gibi bulsam doğruyu
Ruhum temizlensin silsin eğriyi
Dost eylesem ballar veren arıyı
Uzak kalsam kötü kullardan öte.

Çevrem ganimetler dolsa da gene
Huzurlu yaşasan ne oldum deme
Bülbüller toplansın gelsin bahçeme
Çiçekler açılsın güllerden öte.

Veysel gibi topraklara bezensem
Ferhat gibi dağdan dağa dolansam
İnsem ovalara dost bulansam
Her bir sözü bana ballardan öte.

Recep bu dünyadan kim kalmış memnun
Sonunda ölüm var buna inandım
İstersen Kerem ol, istersen Mecnun
Yâr yâr deyi ara çöllerden öte.

İSMET BOLAT (ÂŞIK MEŞGULİ)

1948 yılında Afşin'in Höyükü Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Tanır'da okudu. Babasının yol göstericiliğiyle şiir yazmaya başladı.

Şiirlerini kendi sazıyla dillendirdi.

AKLIMA DÜŞTÜ

Geçirdim ömrümü olmadı kârım
Bülbül güle yaşlı artıyor zârım
Âlem Binboğa'ya göç eyler yârim
Gine eski günler aklıma düştü.

Sümbülü nergizi kokar yazılar
Konduğum yurtları gönül arzular
Anaya hasrettir körpe kuzular
Gine eski günler aklıma düştü.

Ağzımın tadı yok bozuldu yuva
Cana can katıyor temiz bir hava
Cennete misaldir şanın Binboğa
Gine eski günler aklıma düştü.

Meşgulim şükürler olsun Mevla'ya
Gelmez olaydım keşke dünyaya
Bizim eller göç eyledi yaylaya
Gine eski günler aklıma düştü

GURBANIM

Beni kesseler de O'na gurbanım
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa.
Zatı üryan doğdum yine üryanım
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa.

Ebu Cehlin, ona var idi gastı
Muhammed nuruyla imkânı kesti
O Allah deyince batıllar sustu
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa.

Düşünüp taşınıp çare dağında
Muhammed çiçektir gönül bağında
Sıddık dostu ile Hıra Dağı'nda
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa.

O'na ayan mücrim olan halimiz
O'dur bağımızda gonca gülümüz
Sıratı müstakim gider yolumuz
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa.

Kabirde bulunmaz yorganla minder
Salâvat şerife ihlâsı gönder
Geceler zikirle semaya döner
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa.

Yerde insi cinsi yaşar çınarlar
Hepisinde ayrı sevda yanarlar
Meşguli çeşminde akar pınarlar
Ol Muhammed Mustafa'dan tarafa

ÂDEM KILINÇ (EVVELİ) (1949-?)

1949 yılında Afşin'in Emirli Mahallesi'nde doğdu. Bir süre matbaalarda müretteplilik, yazarlık yaptıktan sonra PTT'de dağıtıcı olarak çalıştı ve buradan emekli oldu.

ARİFLER BAHÇESİNE

Git, arifler bahçesine
Taştan nebat fışkırıyor.
Git arifler meclisine
Dilden ballar fışkırıyor.
Git cahiller bahçesine
Nebat ateş fışkırıyor.
Git cahiller meclisine
Dilden küfür fışkırıyor.
Git arifler pınarına
Abû-hayat fışkırıyor.
Ne deyim Hâkk yararına
Dilden tevhid fışkırıyor.
Git cahiller pınarına
Zehir sular fışkırıyor.
Güvenilmez kararına,
Dilden yalan fışkırıyor.
Evvelî de etsen tarif,
Okuyup yazmaktır maarif,
Okuyanlar olur Arif,
Bilgi nûrlar fışkırıyor

FETHİ UĞURLU

1949 yılında Afşin'in Kargabük Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokul ve Ticaret Lisesini Kahramanmaraş'ta bitirdi. Afşin-Elbistan Linyitleri Müdürlüğünde memur olarak görev yaptı ve bu kurumdan emekli oldu.

Afşin Kafkas Kültür Derneği başkanlığını yaptı. Şiirleri çeşitli gazete ve dergilerde yayımlandı. Tek eseri olan “Aziz”, 2005 yılında yayımlandı.

BELLİ DEĞİL

Şu fani dünyanın rengi sarardı
Çoban sürüsünü çölde arıyor
Gündüzün vaktinde ortam karardı
Bahar belli değil kış belli değil.

Soframızda eskilerin eseri
İnan ki kalmadı bir hoş duruyor
Buna şükretmeli vardır beteri
Pilav belli değil, aş belli değil.

Bu kış kar yağmadı diye yerime
Yüce dağların da karı eriyor
Her görünen süslü kaba aldanma
Dolu belli değil boş belli değil.

Erkeği kadını karma karışık
Işıklar da loş yol bir hoş yanıyor
Gelecek neslin de işi dolaşık
Zülûf belli değil kaş belli değil.

Hayâl meyal yaşam oldu dolaşık
Dost sandığın seni nasıl karıyor
Gecem ile gündüzlerim karışık
Hayâl belli değil düş belli değil.

Uğurlu der sakın batma çamura
Dengesiz bir ömür beni yoruyor
Aldanma ha yazın yağın yağmura
Kuru belli değil yaş belli değil

BEYİM

Ne halde gördün mü garip köyümü
Ben de insan gibi yaşasam beyim.
Kerbela misali gördüm suyumu
İmkân olsa kuyu eşerdim beyim.

Ekilmez tarlası döndü bayıra
Bilmiyorum bizi kimler kayıra
Kimse el atmıyor artık hayıra
Kara saban bulsam koşardım beyim.

Komşu komşusuna kem gözle bakar
Samimi sandığı bir lakap takar
Efendi köylünün gözyaşı akar
Görmesem de duysam şaşardım beyim.

Bir çift öküzünü satan satana
Ne dersin kuşluğa kadar yatana
Pek rastlanmaz bacaları tütene
Köyde olsam garip yaşardım beyim.

Kar yağlarken canlar camdan bakıyor
Genç kızları beşi birlik takıyor
Bulunmaz kömürü tezек yakıyor
El atsanız bunu aşardım beyim.

Çiftçilerden olur hayır bereket
Destek verilirse başlar hareket
Şu benim köyümde kalksaydı külfet
Uğurlu der ben de coşardım beyim.

RAHİM EREN (FARAZİ)

1949'da, Afşin'in Kötüre Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Kötüre'de, ortaokulu Afşin'de tamamladı. Kötüre'de çiftçilik yaptı ve askerlik dönüşü 1967'de yurt dışına çalışmaya gitti.

Halen Kötüre Mahallesi'nde yaşamaya devam ediyor.

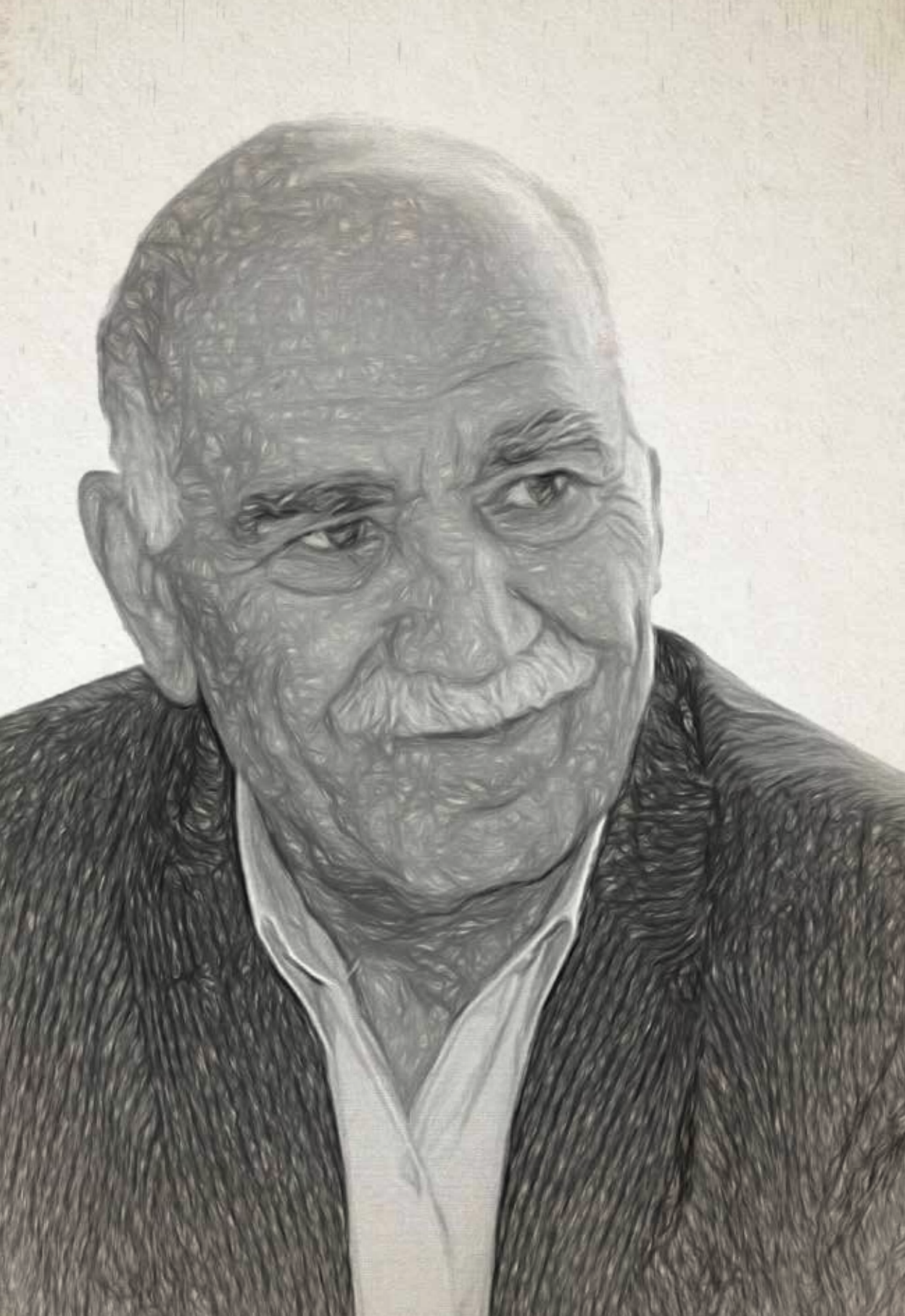
NE GEREK

Güli-zar içinde gördüm Leyla'mı
Mecnun'un gezdiği çöle ne gerek
Sevgi muhabbetle erdik didara
Kerem'in yandığı küle ne gerek

Doğru yola dizilmiştir katarım
Yüküm lalü gevher alır satarım
Bülbül oldum dost bağında öterim
Yabandan açılan güle ne gerek

Enginlere saldı şahin bazımı
Bir güzele bend eyledim özümü
Gönülden çalarken aşkın sazını
Sarı tamburamda tele ne gerek

Bağban oldum dostun bağına girdim
Farazi dermana dönüştü derdim
Gönülden gönüle sohbetim virdim
Şakıyıp yorulan dile ne gerek

EYÜP ŞAHAN

(1950-2020)

1950 yılında Afşin'in Çobanbeyli Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu ve ortaokulu Afşin'de, liseyi Artvin'de bitirdi. 1970 yılında Maden Tetkik ve Arama Enstitüsünde işe başladı. 1996 yılında emekli oldu. Eyüp Şahan, Kültür Bakanlığı halk şairidir.

Şiirleri birçok dergi ve gazetede yayımlandı. Şiir yarışmalarında birçok şiiri derece aldı. 2020 yılında vefat etti.

Eserleri: *Bir Dilek Tuttum, Ağla Be Dayı, Bir Yalnız Çınar, Aşkın Badesi, Bir Sazın Telinde Gönül, Bir Gönül Hikâyesi.*

TELLİ TURNALAR

Yüksekten uçuyor telli turnalar
Bulutlar önünden uçar da
Bir hoşça süzülür gölde sunalar
Eğdirir başını içer de gider.

Elbistan Ovası çimen özünde
Güller deste olmuş Afşin düzünde
Keklikler ötüyor Berit yüzünde
Güzeller el ele geçer de gider.

Şimşek çaktı Binboğa'nın dağına
Bülbül kondu Çobanbey'in bağına
Gençlikte tutuldum güzel ağına
İçimde bin yara açar da gider.

Sarınca başıma derdin zorunu
Beledim içime sevda korunu
Hasrete bağladım ömür turunu
Yıllar günlerini seçer de gider.

Bahçeler içinde bağlar altında
Dert yükü yüklendim aşkın ahtında
Hâlâ oturuyor gönül tahtımda
Eyüp'üm bu dertten göçer de gider

AŞKIN BADESİ

Aşkın badesini canan elinden
Derbeder gezerim içtim içeli.
Kokusun alırım seher yelinden
Sevda köprüsünden geçtim geçeli.

Güllere büründü gönül engini
Kendi görüp kendi seçti dengini.
Boynuma doladı aşk ilmeğini
Gönül kapısını açtım açalı.

Süsledi özümü aşkın deseni
Acı poyraz gibi deli eseni.
Çıkardı karşıma kaderim seni
Güzeller içinden seçtim seçeli.

Gönül âleminin hududu nerde?
İçine girdikçe çekiyor bir de
Hep kavak yelleri esiyor serde
Sevda cennetine göçtüm göçeli.

Sevip ayrılığın sonrası dram,
Yastıklar batıyor uykular haram
Eyüp'üm diyor ki sızlıyor şuram
Boyumun ölçüsün ölçtüm ölçeli

KEMAL KILIÇ

1950 yılında Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu burada, liseyi Adana'da bitirdi. Ankara Gazi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Bölümünden mezun oldu.

Almanya'da 9 yıl güreş yaptı. Türkiye'ye döndüğünde serbest mühendislik ve müteahhitlik yaptı.

Halen Ankara'da ikamet etmektedir.

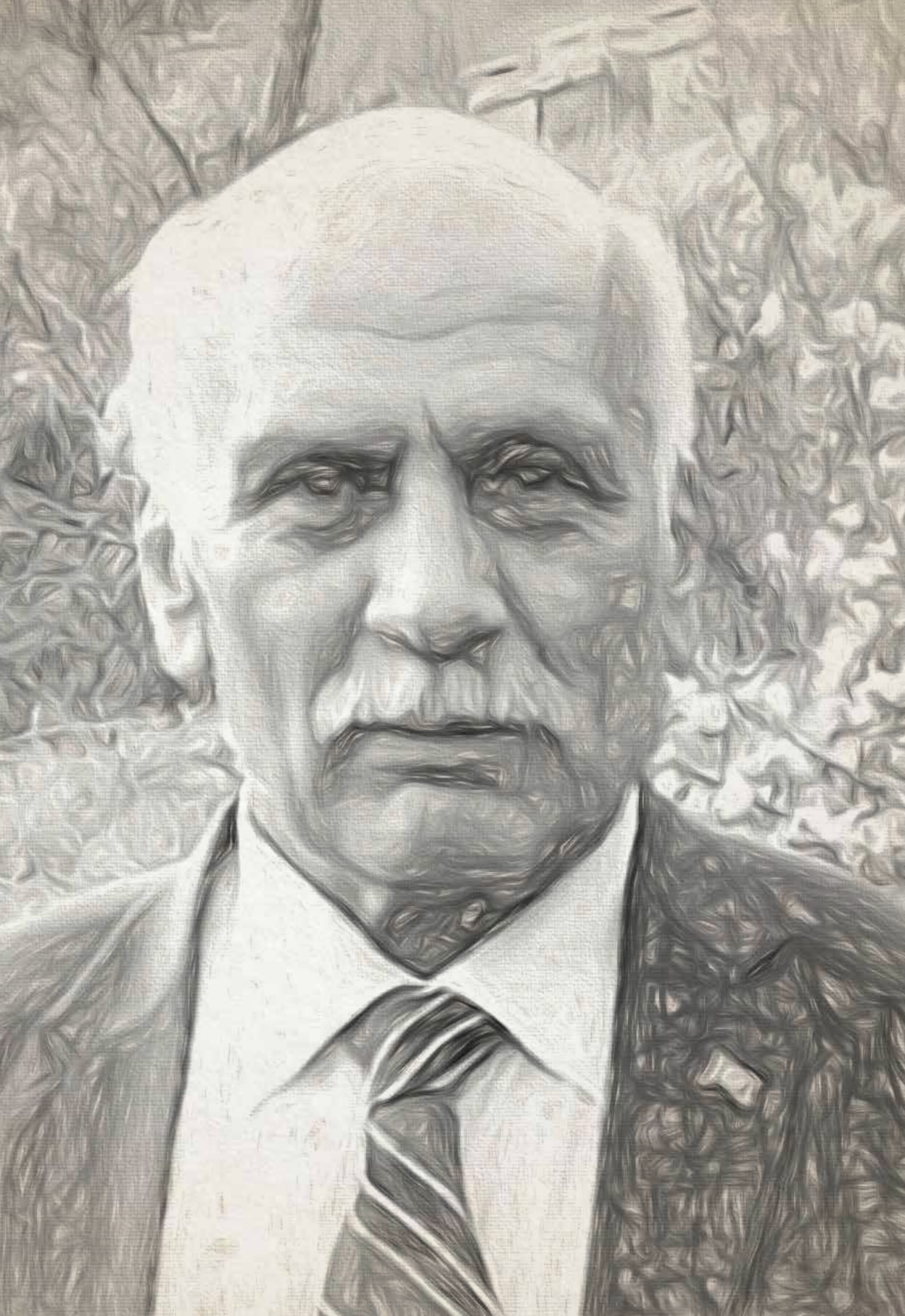
ÖYLE KALALIM

Dolunay önüne gelmesin perde
Aşkımle oturup seyre dalalım
Dalğanın kıyını öptüğü yerde
Sarmaş dolaş olup öyle kanalım

Bir yosun kokusu ruhumla dolsun
Oynaşan balıklar şahidim olsun
Denizle yakamoz saçını yolsun
Şafakta doğmaya gece edelim

Ormanın havası denizin sesi
Ezanı yücelten aşk minaresi
Sevgiliye koşan her bir hanesi
Şarap olup gönüllere dolalım

Kemal bu aşk seni hasta eyledi
Mecnun Ferhat kulağıma söyledi
Anlatayım size bakın ne dedi
İlahi aşk ile halvet olalım

MEHMET EKİCİ

1950 yılında Afşin'in Arıtış Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Dört Yol ilçesinde, liseyi İskenderun'da bitirdi. İktisadi Ticari İlimler Akademisi Kamu Yönetimi Bölümünden mezun oldu. Emekli Astsubay olup Rusça bilmektedir. *Türk Edebiyatı, Millî Kültür, Gençliğin Sesi, Mevsimler ve Anadolu'dan Bir Ses, Hece Taşları* dergilerinde şiirleri yayımlandı. Ortaokul Türkçe ders kitaplarına şiirleri alındı. Bazı şiirleri "nikriz makamında" bestelenerek TRT repertuvarına girdi.

Ulusal şiir yarışmalarında ödüller aldı.

Şiirlerini 2020 yılında "*Gül Şafağı*" isimli kitapta topladı.

ALLI TURNAM

Her gün çölleşiyor gönül bağımız,
Sazların bağrında gurbet tel gayrı,
Hasret türküleri cana değişiyor,
Allı turnam şafak söktü gel gayrı.

Bulutları indir, gökte ateş kay,
Yıldızlardan ok yap, hilallerden yay,
Yaşamak mı kolay, ölmek mi kolay?
Allı turnam akşam oldu gel gayrı.

Kar yağıyor, mor dağları akıyor,
Güller alev alev göçün yüklüyor,
Nilüferli göller seni bekliyor,
Allı turnam akşam oldu gel gayrı.

Yaban laleleri yandırdı bizi,
Kardelen koynunda söndürdü bizi,
Sümbül divaneye döndürdü bizi,
Allı turnam akşam oldu gel gayrı.

BEKLETME GEL

Ne olur Sultan'ım bekletme beni
Aşkım sonbaharda harman oldu gel.
Bahçemize diktiğimiz kirazlar
Hasret ateşiyle azman oldu gel.

Aşkım yere düştü basma n'olursun,
Her sallanan ipe asma n'olursun,
Sürç-ü lisan ettim küsme n'olursun,
Bir merhaban bile ferman oldu gel.

Kanlı gözyaşımla taşı döndürdüm,
Sanal aşklarımı sende söndürdüm,
Ekmeğimi zehr-i mara bandırdım,
Belki döner diye derman oldu gel.

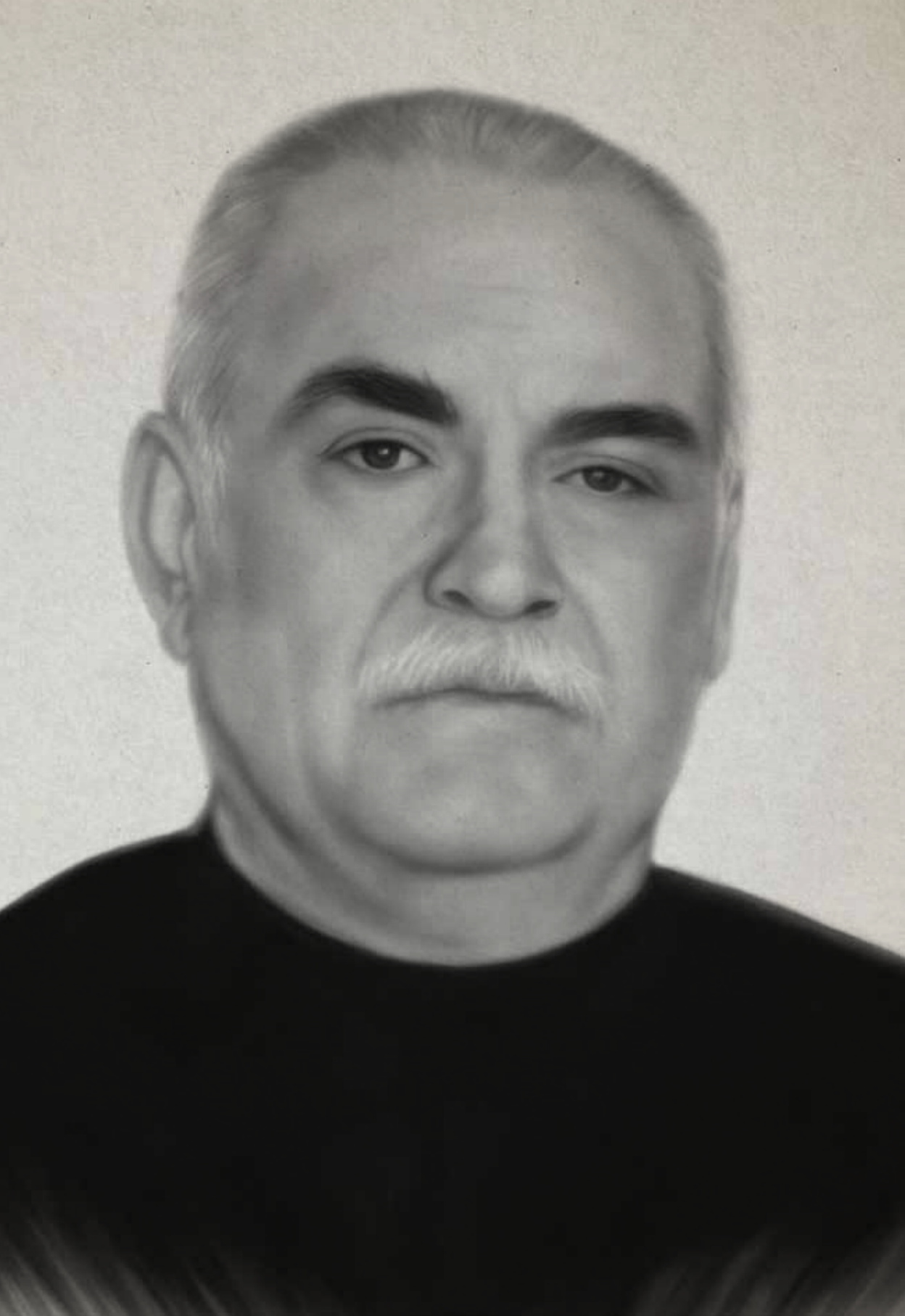
GÖNLÜMDEKİ CEMRE

Bir büyük koşunun kapısı Ahlat,
Yatsıyı seferî kıldım orada.
Yolcular yolunda gerek diyerek,
Bir sabah aksimi gördüm Tuna'da.
Viyana'yı seyre dalıp döndüm hep!

Deryalar pençemden iki şak oldu,
Kılıcımı dalgalarda biledim.
Üzengisi altın, eyeri ipek,
Deli kısıraklardan binek eyledim.
Yeleleri terlemeden indim hep!

Akbaşlı kartaldım karlı dağlarda,
En koyu sırdaşım kardelenlerdi.
Bütün yuvalarda beyaz bir huzur,
Tüm bebeler kıkır kıkır gülerdi.
Bir hilâle, bir yıldıza kondum hep!

Kardeş ciğerinde ısınan kılıçları,
Sevgi bayrağına gönder diktirdim.
Altı yüz parçaya böldüm gönlümü,
Yedi iklim dört köşeye ectirdim.
Nice sandın, müşkülli yendim hep.

ÂŞIK PENAHİ EMİRLİOĞLU

1952 yılında Afşin'in Yeşilyurt Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de, liseyi Kahramanmaraş'ta bitirdi. 1970 yılında İstanbul'a taşındı. Davut Sulari, Âşık Daimî, Âşık Kul Ahmet, Âşık Veysel, Âşık Hüdai, Âşık Mahzunî gibi halk ozanlarının dergâhında bulundu. Abdullah Papur ile yakın arkadaşlığı oldu. Askerliği esnasında da Âşık Meftûnî ile tanıştı. Kamu kurumuna girerek 30 yıl çalıştıktan sonra emekli oldu. Afşin Ozanlar Derneği kurucularından olan âşık, halen Afşin'de ikamet etmektedir.

SAKIN HA

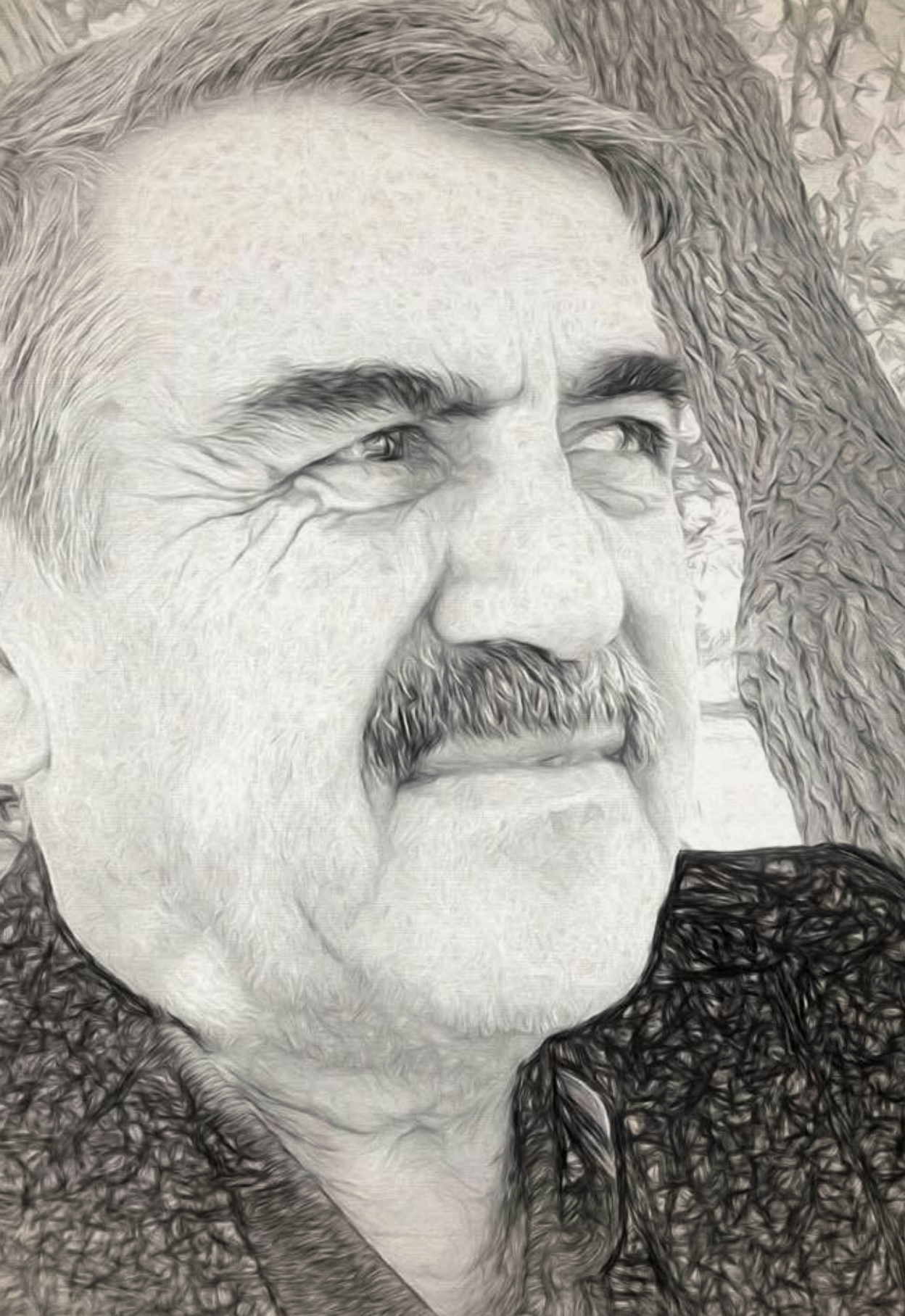
Yüz yaşasan sonu ölüm dünyanın
Ruh bedenden bir gün çıkar bakın ha.
Sefa cefa daim olur bünyenin
İkisine teslim olma sakın ha.
Bilmeyenler demin devran sürerler
Çıkar için akla takla everler
Dostluk biter ise yere sererler
Sen insanlık tacın yine takın ha.
Ömründe dağ ova bayır gezdin mi?
Gurbet elde ayrılığı sezdin mi?
Kalbin kırıp garip bir kul üzdün mü?
Ömür son rüzgârı eser yakın ha.
Penahi kahrın eden sen kime
Sırtında ağır yük dert küme küme
En sadık dostuna sırrını deme
Başta olmaz sonra çıkar kokun ha

KARA GÖZLERİN

Gözlerim ufukta sonsuza bakar
O yârin hasreti ciğerim yakar
Aburevan olup durmadan akar
Öldürüyor beni acı sözlerin
Hayâlimden gitmez kara gözlerin.

Her günüm nedense gam ile keder
İçimde dert oldu beni mahveder
Kalbim sana her gün gel sevgilim der
Öldürüyor beni acı sözlerin
Hayâlimden gitmez kara gözlerin.

Penahi'yi neden böyle ter kettin
Yakarak çöllere fırlatıp attın
Yetmezmiş cahiller göçüne kattın
Öldürüyor beni acı sözlerin
Hayâlimden gitmez kara gözlerin

AHMET SÖYLER (ÂŞIK AHRAZOĞLU)

1953 yılında Afşin'in Çobanbeyli Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Çobanbeyli'de bitirdikten sonra yatılı olarak Düziçi Öğretmen Lisesine girdi.

1975 yılında öğretmen oldu. 1987 yılında Önlisans Eğitiminden mezun oldu.

29 yıllık öğretmenlikten sonra 2004 yılında İstanbul'a taşındı. Şiirlerinde "Çobanbeyli" ile kökeninin geldiği "Ahrazoğlu"nu kendine mahlas olarak seçti.

Öğretmen Okulunda tanıdığı bağlamayı önemli gün ve gecelerde kullanmaya devam ederek âşıklık geleneğini sürdürmeye çalışıyor.

OLUR YA

Uzandığım dala bakın
Sağlam sandım çürük çıktı.
Asmadan kestim bir salkım
Yetik sandım koruk çıktı.

Sinemde bir ateş yanar
Kime desem beni kınar
Su için vardığım pınar
Berrak sandım mırık çıktı.

Herkes sever ağır başı
Dost dostu vurur mu taşı
Bağımızda öten kuşu
Bülbül sandım cırık çıktı.

Etle kemik kor meşine
Karışmam Mevla işine
Gideyim dedim peşine
Ceylan sandım kürük çıktı.

Birine dedim "birinci"
Belki bize olur öncü
Uzaktan görmüştüm genci
Yanılmışım moruk çıktı.

Bir zaman doluydum heves
Mızrap değer çıkardı ses
Ne sopaymış ne de meses
Eğri büğrü sırık çıktı.

Ahrazoğlu'm söndü ışık
Sandım bana gönlü düşük
O sırma saçlara âşık
Oldum amma peruk çıktı

GARİP

Aklım ermez oldu olup bitene
Bülbül derler, karga gibi ötene
Elsiz oldum, dilsiz oldum çatana
Garip geldim, garip gidiyorum ben.

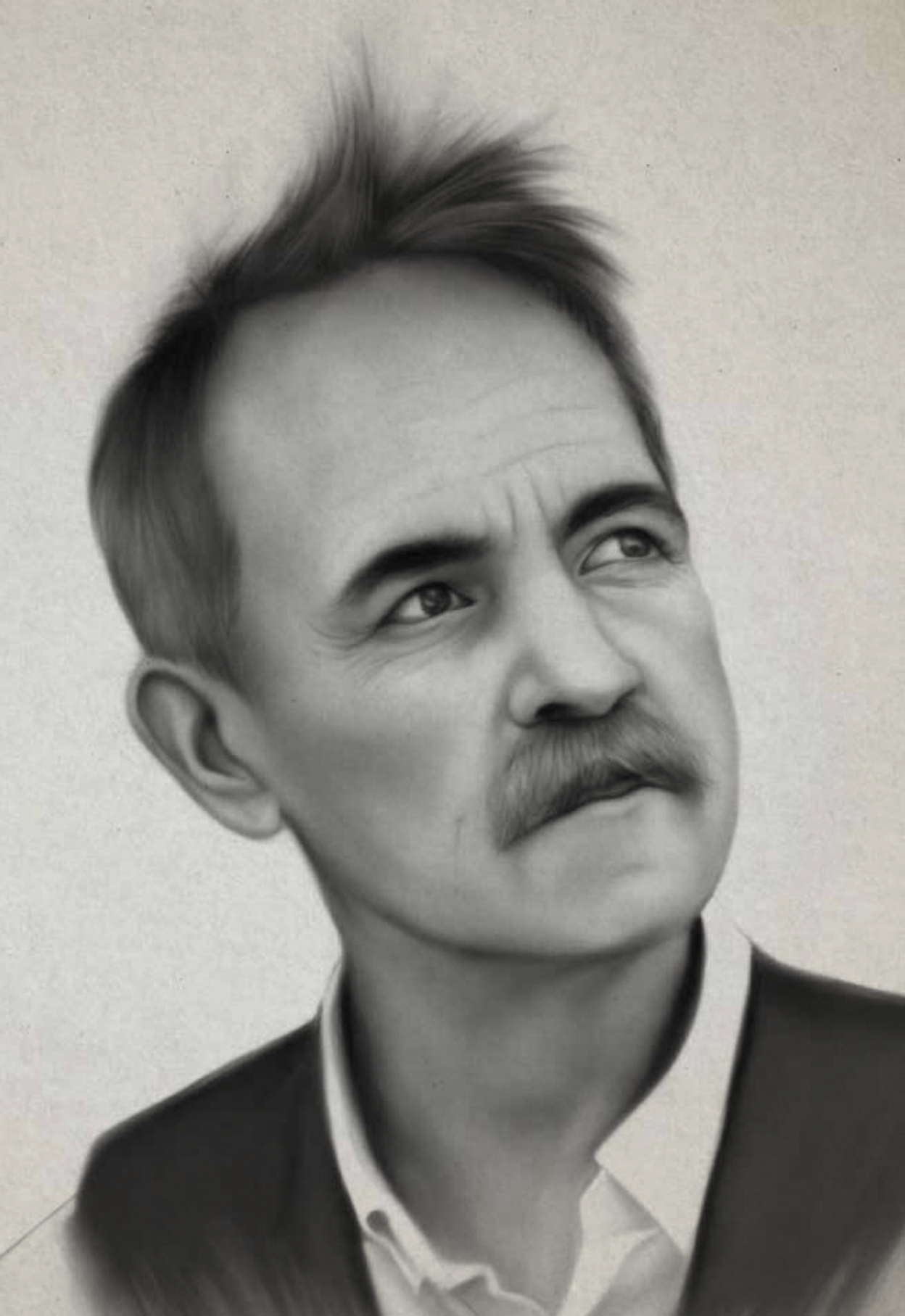
Hak yolda yürüdüm, üzdüler beni
Çiğneye çiğneye ezdiler beni
Garipler safına dizdiler beni
Garip geldim, garip gidiyorum ben.

Doğrulara, "doğru" dedim olmadı
Helâl içtim, helâl yedim olmadı
Hak dinledim, Hak söyledim olmadı
Garip geldim, garip gidiyorum ben.

Ağustos ayında kışa tutuldum
Doluyu aradım, boşa tutuldum
Dostlarım eliyle taşa tutuldum
Garip geldim, garip gidiyorum ben.

Hep sağdan yürüdüm, sola dönmedim
Rahmet olup yağdım, sele dönmedim
Allah'a gitmeyen yola dönmedim
Garip geldim, garip gidiyorum ben.

Kırdım sarı sazı, inlemez oldu
Ahrazoğlu'n kimse dinlemez oldu
Oğlum kızım bile anlamaz oldu
Garip geldim, garip gidiyorum ben

ALİ BAŞPINAR (ÇÖTELİ ALİ)

1953 yılında Afşin'in Alimpınarı Mahallesi Çöte mezrasında doğdu. Şiir yazmaya ilkokul yıllarında başladı ve şiirlerinde "Çötelî" mahlasını kullandı. Yörenin diğer şairleriyle atışmalara katıldı. Evli ve beş çocuk babasıdır.

KİMSİN YÂR

Dolu musun, boran mısın, kar mısın?
Yoksa koz kavuran tipi misin yâr.
Sicim misin, kendir misin, dar mısın?
Mansur'un kemendi ipi misin yâr.

Kimini habbeyle kandırıyorsun
Kimini yükseltip indiriyorsun
Kimini hasretle yandırıyor
Dertlerin ambarı küpü müsün yâr.

Kapanan yarayı azdıran mısın?
Aşkını kalbime sızdıran mısın?
Gönüllere ismin yazdıran mısın?
Sevgi deryasının hepi misin yâr.

Çileden çıkmaya ferman isterim
Dövende saf olmuş harman isterim
Halden hale düştüm derman isterim
Hastanın ilacı hapi mısın yâr.

Kâinattan önce var olan mısın?
Âlemler içinde hür olan mısın?
Narın karşısına gerilen misin?
Arşın ortasında yapı mısın yâr.

Temayül eylerim irengin süsün
Redifle manada saklıdır sesin
Her gün Çöteli'nin hayâlindesin
Rüya sarayında kapı mısın yâr

LEYLA

Karanlık gecede çıra istemem
Çatık kaşlarında hilâli Leylâ'm.
Derdim senden başka çıra istemem
Derdimi sinemde bulalı Leylâ'm.

Kekiline kırmızı gül takışın
Bülbül gibi her bahçeye yakışın
Fetheyler kalbimi bir kez bakışın
O ela gözlerin belalı Leylâ'm.

Güzellerden güzel seni bilirim
Hasretinden kahrolurum ölürüm
İster isen âciz canı veririm
Aşkın yüreğimde olalı Leylâ'm.

Gözyaşımı ark eyledi yürüdü
Çektiğimi fark eyledi yürüdü
Çöteli'yi terk eyledi yürüdü
Eşarbi başına doladı Leylâ'm

BEKİR KOCA

1953 yılında Afşin'in Alemdar Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Alemdar'da, ortaokulu Afşin'de, Sanat Enstitüsünü Kahramanmaraş'ta okudu. Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'de çalıştı.

SEVGİDEN ÖTE

Gönlümde özlemin derin izleri
Hasret kucak kucak sıla derim ben
Çıkmaz hatırımdan gül benizleri
Ağlamasın gözüm güle derim ben
Sevgi hasret hasret yağar dağlara
Atlas selam durur Binboğalara.

İnsanı cezbeder görsen yakından
Bir ummana döner ova ekinden
Uzatsam elimi o kaçır benden
Haydi, düş sabahtan yola derim ben
Hasret alev alev yakar özümü
Görmeden edemem "Mağra Gözü"nü.

Çayır çimen dağlar yayla zamanı
Ardıç meşe çam kokulu ormanı
Bir kara sevda ki çeker insanı
Başımda bir tatlı bela derim ben
Halı dokur kilim dokur elleri
Nakış nakış sevda olur gülleri.

Yediler diyarı Erenler yurdu
Afşinbey belinde otağın kurdu
Dosta kucak açtı düşmanı vurdu
Şafakta uğrayıp dursam ön safta
Kılsam namazımı Eshab-ı Kehf'te

SIR PERDESİ

Ey yüce Allah'ım nedir bu âlem
Yıldızlar parıldar ay şule verir.
Kararmış kalbimiz dinlemez kelim
İçimde bir uhde durmadan erir.

Aklımız ermiyor bakar kör müyüz?
Sır mıyız âlemde yoksa var mıyız?
Bütün bu kâinat hepsi bir miyiz?
Görünen ne varsa hep sana varır.

Tek Bir'in elinden gördüğün sanat
Belli bir miğferde döner kâinat
Güneş alevlenir yıldızın inat
Dağlar parçalanır âlem son bulur.

Hor görmem kimseyi herkes dengimiz
Tüm beşerî kapsar bizim sevgimiz
Aşk ile neşeyle çarpan kalbimiz
Ecel erer ise ansızın durur.

Başkasını yanıltma sen kendin yanılt
İyilikte bulun rahmetle anıl
Sen kendi kendini düzelt be gönül
Şeytanın vasfıdır gururla kibir

ÇÖLBEYİ NİŞANCI (OZAN ÇÖLFANİ)

1953 yılında Afşin'in İğdemlik Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Çölbeyi Nişancı'dır.

İlkokulu okumayan ozanımız, 12 yaşından itibaren saz çalmaya başladı. Çölfani; tanıştığı şair ve ozanlardan Mahzunî Şerif'i, Neşet Ertaş'ı, Kul Hasan'ı ve Ala Deli'yi örnek alarak onlardan feyzaldı. Kültür Bakanlığı Halk Ozanı belgesi bulunan Çölfani, aynı zamanda Halk Ozanları Derneği (Ozan-Der) üyesidir. Bazı eserleri çeşitli sanatçılar tarafından söylenmektedir.

Bir kamu kurumundan emekli olan ozan hâlâ Ankara'da yaşamaktadır.

ÜSTADIM

Maruz kaldın anlamazın taşına
Anlamazlar anlayamaz üstadım
Düşe kalka geldin seksen yaşına
Anlamazlar anlayamaz üstadım

Senin fikrin belli insandan yana
İstemezsin bir taş değmesin cana
Yıllarca derdini anlattın amma
Anlamazlar anlayamaz üstadım

Yaralı gönlüne tuz atan bunlar
Benzini dökerek köz atan bunlar
Akli ermez amma söz atan bunlar
Anlamazlar anlayamaz üstadım

Üstadım Ertekin yaralı özü
Dertlerine ortak olurken sazi
Bilemedik Köroğlu'yla, Ayvaz'ı
Anlamazlar anlayamaz üstadım

Çölfani'yim yandın yandın inledin
Nice hal bilmezi boşa dinledin
Bir canı incitip bir şey demedin
Anlamazlar anlayamaz üstadım

MENEKŞE

Güzelliği başka, duruşu başka
Çiçekler içinde birsin Menekşe
Bütün çiçekleri getirir aşka
Çiçekler içinde birsin Menekşe

Yeşile bürünür yaprağın, dalın
Sümbülle, nergizle, güllerle salın
Renklerin içinde bir başka halin
Yeşile sevdalı morsun Menekşe

Sevenlere sevgi olur, söz olur
İlkbaharda sevda olur, yaz olur
Tek başına yalnız kalır naz olur
Her mevsim içinde varsın Menekşe

Yaradan aşkına, nurun aşkına
Yüce dağ başında sen tek başına
Kardelenler düşer karlı dösüne
Sırların içinde sırsın Menekşe

Çölfani'yim menekşeler solmasın
Kimse koparmasın, kimse yolmasın
Menekşesiz gül bahçesi olmasın
Sevenlere sevda, yarsın Menekşe

GÜLÜNE BENZER

Ben bir ceylan gördüm Afşin yolunda
Guzbahçe'nin açan gülüne benzer.
Kardelen misali Atlas Dağı'nda
Yanakları oğul balına benzer.

Gözleri sürmeli benden kaçıyor
Hümâ gibi kanatlanıp uçuyor
Sandım sümbül çiğdem çiçek açıyor
Duruşu çınarın dalına benzer.

Her adım attıkça çingı savurur
Ulu çınar olsan yıkar devirir
Yaklaşsan yanına yakar kavurur
Gözler Arabistan çölüne benzer.

Şaşırdım nereden çıktı karşıma
Karardı gözlerim döndüm şaşkına
Dedim, n'olur, kırma Allah aşkına
Çölfani senin bir kuluna benzer.

ABDURRAHMAN GÜNDOĞAN

1954 tarihinde Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Tanır'da, ortaokulu Afşin'de, Liseyi Elbistan'da bitirdi.

1977 yılında Balıkesir Necatibey Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümünden mezun oldu. Göksun Lisesi, Ankara İnönü Lisesi ve Kahramanmaraş Cumhuriyet Lisesinde öğretmenlik; Tanır Ortaokulu, Gediz Karamanca Ortaokulu, Kahramanmaraş Gazi Ortaokulunda müdürlük yaptı. Kahramanmaraş'ta ikamet etmektedir.

DAĞLAR

Aman bire dağlar yoldaşlı dağlar
Yağmur, boran, tipi, kar kışlı dağlar
Zümrüt etekli gelin başlı dağlar
Başına sis duman çöktü mü dağlar

Atlas eteklerin çamlı bellerin
İlkbahar yaz serin eser yellerin
Köpük köpük ırmak, dere sellerin
Çağlayıp çağlayıp aktı mı dağlar

Kaynak pınarların soğuk suların
Doru, kır atların koşar tayların
Burcu burcu kekik, çam yaylaların
Miski amberini saçtı mı dağlar

Yaz kış hiç dumanın eksik olmuyor
Her mevsim zirvende kar erimiyor
Dorukların çetin geçit vermiyor
Ters lâlen, güllerin açtı mı dağlar

Topla bulutları yağmur başlasın
Rüzgârların tenim, saçım okşasın
Yol ver, yâr koynunda sarıp saklasın
Sevdiğim buradan göçtü mü dağlar

Düzde, bayırda kır çiçeğin açar
Yörük sökün eder yaylana göçer
Gurbet elde kaldım çaresiz, naçar
Mor sümbüllerin bel büktü mü dağlar

Bağrımda ateş yanar kor eğlenir
Garip gurbet ellerde zor eylenir
Ardıçlı yamaçlarda yâr eğlenir
İnci gözyaşını döktü mü dağlar

Çobanların koyak koyak dolaşır
Sürün gelir koyun kuzu meleşir
Bunca yaban hayat sende eğleşir
Şimdi yas çekmenin vakti mi dağlar

Bizden selam yedilere, üçlere
Kadın-erkek, yaşlı, çocuk, gençlere
Ahu gözlüm bele düşen saçlara
Çiğdem, çiçekten taç taktı mı dağlar

Nasıl geldim elli sekiz yaşına
Geçti günüm, ömrüm boşu boşuna
Gündoğan'dan selam tüm Maraş'ıma
Hurman çayı coşup taşıtı mı dağlar.

BAŞKA BAHARA KALDI

Savrulan hayallerim gibi kar taneleri
Âşıkların muradı başka bahara kaldı
Hayata küsmüş güller bağban bahaneleri
Bülbüllerin feryadı başka bahara kaldı

Sevdalı gönüllerin çetin olur çilesi
Ateşte kavrulmanın olmaz riya, hilesi
Âdem ile Havva'ya dayanır silsilesi
Dinmeyen ıstırapı başka bahara kaldı

Don vurdu dallarımı, açmaz çiçekle yaprak
Canlanmadı dağ-bayır ova kurudu toprak
Yeşil vadi olurdu göçmen kuşlara uğrak
Umutların hasadı başka bahara kaldı

Rahmani sevdayı bu kadar ucuz mu sandın
Mevlana gibi döndün, Yunus gibi mi yandın
Gerçek aşkı görünce, bak nasıl da uslandın
Çileyin mükâfatı başka bahara kaldı

AHMET SÜREYYA DURNA

1954 yılında Afşin'in Nadır Mahallesi'nde doğdu. İlkokul, ortaokul, lise ve imam hatip lisesinden sonra yükseköğrenimini tamamladı. İki dönem boyunca bir siyasi partinin İskenderun ilçe başkanlığını yaptı. Uzun süre Akdeniz Bölgesi Basın Ajansında çalıştı.

Şiirlerini *Mizah*, *Milli Mücadele*, *İttihat*, *Somuncu Baba*, *Kültür- Sanat*, *Bengisu*, *Mefkûre* gibi dergilerle paylaştı. Bazı eserleri bestelendi. Ulusal birçok ödül aldı. Afşin Belediyesi Basın-Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğünde görev yaptı.

Ayrıca tekvando milli hakemidir. Hat sanatı ve Osmanlı arşivi üzerinde çalışmaları var. İyi bir gezgin olan şair, Demir Çelik Fabrikalarından emekli oldu.

Eserleri: *Muzır İkili (hikâyeler)*, *Denemeler (edebiyat seçkisi)*, *Şafak Taarruzu (şiirler)*, *Üç Değirmen Ötesi (öykü)* yayımlanmış eserlerindendir.

ANADOLU AŞKI

Anadolu aşkı ateştir bende
İsli ocaklarda yanar tüterim.
Emânet sayılan bu ruh bedende
Nasıl bulunduysa öyle yiterim.

Hüzün seansında ilk akşamların
Tepe dallarında nârin çamların
İç içe kenetli toprak damların
Saçağında serçe olur öterim.

Kaybetti ferini gözlerim nemden
Hayli zebun düştüm sinsî veremden
Farklıyım bu yönde dertli Kerem'den
Mecnun'dan, Ferhat'tan daha beterim.

Seyyahlıkla geçti bunca zamanım
Tozlu yollarına kurbandır canım
Sevgisiyle kuşatılmış her yanım
Gam yükünü taşımaya yeterim.

Vatan ki başlıca derdim dâvamdır
Uğrunda ölmeye inancım tamdır
Bir uçtan bir uca yurdum yuvamdır
Kariş kariş toprağında biterim

KALBİM ANADOLU

Beni başka dünyalarda arama
Ben Anadolu'mun yöresindeyim.
Şehit kanlarıyla sulanmış olan
Cana bedel metre karesindeyim.
Gövdeye muhâlif kolda işim yok
Meyvesiz kupkuru dalda işim yok
Yozlaşmaya giden yolda işim yok
Hep o değişmeyen töresindeyim.
Bâzen bir seyyahım Tuna boyunda
Bâzen yıkanırım Fırat suyunda
Duru göllerinde, deli çayında
Çağıl çağıl akan deresindeyim.
Çamlı bellerine çıktığım zaman
Turacına tüfek sıktığım zaman
Pembe ufuklara baktığım zaman
Ömrümün en mâkul süresindeyim.
Aklım bozkırlara takıldı yine
Ruhum odaklandı kaval sesine
Öyle kapıldım ki câzibesine
Bilmiyorum şu an neresindeyim?
Yurdum kandilidir yürek yağımın
Düğüm noktasıdır gönül bağımın
Saklıyım renginde al bayrağımın
Mehmetçiğin mavi beresindeyim.
Çeyiz sandığıymı Döndü, Döne'min
Yazmayım başında nazlı Senem'in
Ayşe'min, Fatma'mın, gül Emine'min
Kumaş fistanının hâresindeyim

HÜSEYİN PALO (OZAN NERGİS HÜSEYİN) —

1954 yılında Afşin'in Haticepınar Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu köy odalarında okudu. Haticepınar'da çobanlık yaptı. Dağlarda babasının kendisine yaptığı sazıyla zamanlarını geçirdi. 17 yaşlarında sazını alıp diyar-ı gurbete gitti. Uzun süre inşaatlarda çalıştı ve tekrar köyüne döndü. Burada ozanlık geleneğini sürdürüyor.

KURALI BUDUR

Erenler bir aşka oldum müptela
Aşka mahkûmların kuralı budur
Başıma sarıldı püsküllü bela
Aşka mahkûmların kuralı budur

Haddi hesabı yok sevdaya dalan
Birdir iki değil muradın alan
Yok mudur bu derde bir çare bulan
Aşka mahkûmların kuralı budur

Niceleri aşkta ömrü zay'olmuş
Mecnun çölde kurda kuşa pay olmuş
Kerem cayır cayır yanmış kül olmuş
Aşka mahkûmların kuralı budur

Nergis Hüseyin'in şöyle söyledi
Bir Leyla da beni Mecnun eyledi
Aldı ömürcüğüm talan eyledi
Aşka mahkûmların kuralı budur

AHMET KÜÇÜK

(1955-2023)

1955 yılında Afşin'in Topaktaş Mahallesi'nde doğdu. Dinlediği türkülerin etkisinde kalarak saza merak saldı. Saz çalmayı hiçbir yardım almadan öğrendi ve yazdığı şiirleri saziyle bütünleştirdi. Bir ara saz çalmayı ve şiir yazmayı bıraktı. Yazdıklarının çoğunu muhafaza edemedi. 2023 yılında vefat etti.

BAŞKA

Ne kadar da çark döndürsen
Yaratan'ın çarkı başka.
Aya uydular göndersen
Yaratanın farkı başka.

Bulut çarpar birbirine
Yıldırım çakar derine
Bütün dünya üzerine
Salacağı korku başka.

Gördüğüne de maşallah
Sonun hayırdır inşallah
Ne güzel yaratmış Allah
Batı başka şarkı başka.

Ne de güzel hakkın yolu
Yolun sonu cevher dolu
Yürür ondan âdemoğlu
İnsanoğlu ırkı başka.

Küçük Ahmet çık pazara
Gelirsin göze nazara
Sonunda girsen mezara
Oradaki sorgu başka.

BİLMEM

Elimle uçurdum gönül kuşumu
Acep yuvasına döner mi bilmem
Nasıl bir belaya soktum başımı
Tekrar yuvasına tünar mi bilmem

Her gün çoğalarak artar sevgisi
Kalbime saplandı aşkın mermisi
Ummana açılma sevda gemisi
Kaptanım diyerek biner mi bilmem

Hiç yok yere yaraladın gönlümü
Susuz koyup sen soldurdun gülümü
Ben uzattım sen tutmadın elimi
Akan gözyaşlarım diner mi bilmem

Küçük Ahmet bir deftere yazıldı
Toprak gibi karış karış kazıldı
O cananın gittiğine üzüldü
Bir daha şansını dener mi bilmem

ALİ HAYDAR LEVENDİZ (ÂŞIK EMEKÇİ) —

1955 yılında Afşin'in Kaşanlı Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Ali Haydar Levendiz'dir. Bağlamayı ilk kez babasından dinledi.

1980'den beri Almanya'da yaşayan âşık, Kanada'dan Avustralya'ya birçok ülkede konser verdi. Eserleri birçok sanatçı ve grup tarafından seslendirildi. Özellikle Mahzunî, Meçhulî ve İhsanî gibi âşıklardan etkilendi. Mahzunî, Nesimi Çimen, İsmail İpek ve İhsanî'yle turnelere katıldı. İlk kasetini 1973, ilk plağını ise 1975 yılında çıkardı. Bugüne kadar yaklaşık 20 kaset/CD ve 4 tane de 45'lik plağı bulunmaktadır. Şiirlerinin bir bölümünün yer aldığı “Özgürlük Mahkûmları” ve destan niteliğindeki “Feryadı İsyan” (1998) adlı kitapları yayımladı.

KEYFİM YOK

Taş kesilme uzak çağrılarım
Duy sesimi gönül dostu keyfim yok.
Derman ol gül yüzlüm ağrılarım
Soldum sam yelleri esti keyfim yok.

Kıraç dağ başında sürü yayladım
Yayladım da kara yeri boyladım
Özümü sözüme kurban eyledim
Ruhumu ihtiras bastı keyfim yok.

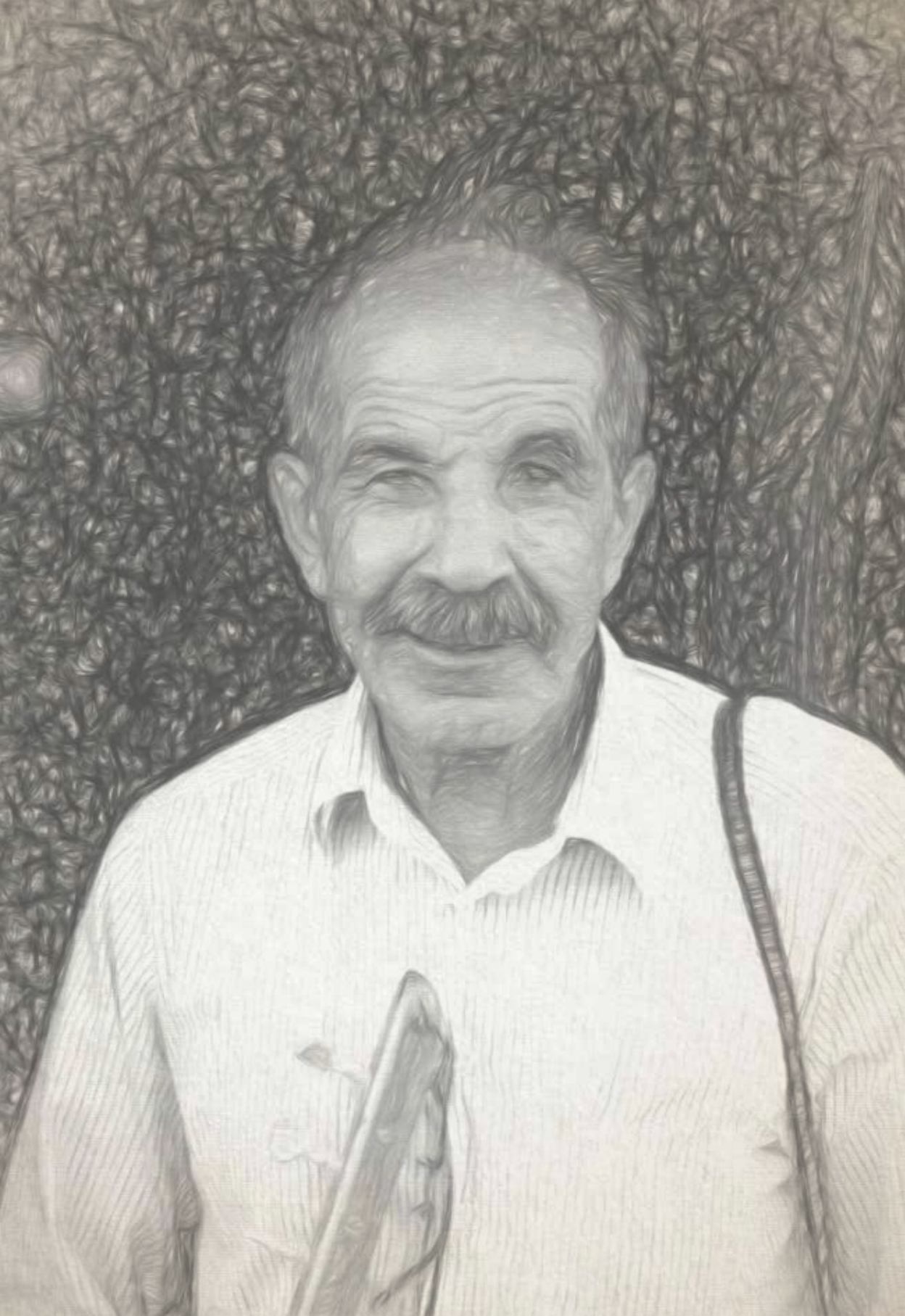
Eğil deli gönül bir dosta eğil
Dostu hak bil dostun hakkından sayıl
Aklım gönlüm ile barışık değil
Emekçi kendine küstü keyfim yok

MARAŞ GÜZELİ

Güzeller güzeli sensiz olunmaz
Gel bayram edelim zaman er değil.
Bu dünyaya iki defa gelinmez
Gönüldür bu sevdiceği bir değil.

Sönmüş külleriym yangın yerinin
Sırrı sorulur mu gönül erinin
Usulüne göre uçan arının
Her çiçekten bal alması zor değil.

Sesin alsam kanatlanır uçarım
Terk-i cihan eder serden geçerim
Deryalarda damla olsan seçerim
Emekçi'nin gönül gözü kör değil

ALİ İHSAN BAŞPINAR (ÂŞIK PINARÎ)

1955 yılında Afşin'in Pınarbaşı Mahallesi'nde doğdu. Çocukluğu yoksulluk içinde geçti. Şiir yazmaya ilkokul son sınıfta bir ağıtla başladı. Şimdilerde kendi şiirlerini okuyup çalışıyor. Halen inşaat ustası olarak çalışıyor.

BAYRAM GÜNLERİ

Yâr perişan saçlarını
Tara bayram günlerinde.
Tabib sinem başlarını
Sara bayram günlerinde.

Hasrete kavuşmak çözüm
Sen bilmezsin yanar özüm
Gurbet ellerde yalnızım
Ara bayram günlerinde.

Coşkun akmadım sel gibi
Bir gün gülmedim el gibi
Düştüm garip bülbül gibi
Zara bayram günlerinde.

Pınarî'yem sabır eyle
Var dostuna derdin söyle
Alnıma yazılmış böyle
Kara bayram günlerinde

OLMAZ

Bak yine yollarım gurbete gider
Gayri gelsem olmaz gelmesem olmaz.
Yol kenarı lale menekşe biter
Durup yolsam olmaz yolmasam olmaz.

Kapıldım kaderin coşkun seline
Su verdi elleri sefil gülüme
Dertlerimi çözüp sazın teline
Alıp çalsam olmaz çalmasam olmaz.

Yükledim nereye çeker gücümü
Izdırap mı bilemedim suçumu
Elim ile başımdaki saçımı
Çekip yolsam olmaz yolmasam olmaz.

Pınarî ah çeker nerden nereye
Ne kalacak ben gidersem geriye
Dostlar hak etmişler birer hediye
Sarıp salsam olmaz salmasam olmaz

CELAL ÇAÇAN (AŞIK CELALÎ)

1955 yılında Afşin'in Yazı (Abaza) Mahallesi'nde doğdu. Halk şairi, müzisyen ve bağlama yapım ustasıdır. İlkokul ve ortaokulu Adana'da tamamladı. İnşaat işleriyle uğraştı.

Uzun süre Afşin Belediyesinde görev yaptı.

İkinci bir mesleği de saz yapım ustalığıdır.

1995 yılında inşaat işlerini bırakıp çocukluğundan beri hayâlini kurduğu bağlama atölyesini açtı.

Genç yaşında dört yıl boyunca İzzet Altınmeşe'nin ağabeyi Sadık Altınmeşe'ye eşlik etti. Yörenin önemli isimlerinden Âşık Mahzunî Şerif, Hacı Yener ve Hayati Vasfi Taşyürek'le birlikte olup onlardan feyzaldı. 1995 yılında yöre âşıklarıyla Afşin Halk Ozanları Derneğini kurdu. 21 yıl bu derneğin başkanlığını yürüttü. Halen Afşin'de, "Kafkas Müzik" isimli mekânda, bağlama atölyesinde hayatını sürdürmektedir.

GİDERSİN

Cahile uyup da dostuna küsme
Ellere maskara olur gidersin
El sözüne uyup yüzünü asma
Yıllara maskara olur gidersin

Kışın ortasında bekleme yazı
Düşünmeden atma ortaya sözü
Mızrap elindeyken çalmazsan sazı
Tellere maskara olur gidersin

Ecel teğet geçmez hafife alma
Yanlış adres verip komşuya salma
Yüzme bilmiyorsan denize dalma
Göllere maskara olur gidersin

Celaliyim boyun eğmem zalime
Halim anlatmaya yetmez kelime
Bir de düşer isen elin diline
Kullara maskara olur gidersin

GALİP KARAHAN

1955 yılında Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Tanır'da okudu. Yükseköğrenimini Kahramanmaraş ve Ankara'da tamamladı. Tahsil sırasında güreş sporu ile ilgilendi. Karakucak ve serbest güreş stilinde Türkiye birincilikleri elde etti. 1987 yılında Afşin Elbistan Türkiye Kömür İşletmelerinden emekli oldu. Halen Tanır Mahallesi'nde ikamet etmektedir.

VATANIM

Ezelim çok derin acılar dolu
Basamak basamak geçtim o yolu
Bana gurbet geldi İstanbul, Bolu
Gene geldim vatanıma kul oldum.

Dönüp de maziyi anmak istemem
Soğan ekmek yerim elde bal yemem
Toparlanıp döndüm köyüme hemen
Gene gelip vatanıma kul oldum.

Bayramlarda ağlamaklı olurdum
Teselliye tefekkürde bulurdum
Hasretliği çeke çeke yoruldum
Gene gelip vatanıma kul oldum

Vatanımdan daha güzel varmı ki
Biri bulamazken olmadı iki
Tanır gibi yurdum varmış iyi ki
Yine gelip vatanıma kul oldum

Huzur arıyorum mutlu değilim
Sana en yakının çocuğun evin
Karahana son isteğim budur dileğim
Gene gelip vatanıma kul oldum.

GÜZEL

Bu yalan âlemin dış güzelliği
Ancak sevgi saygı olunca güzel
İyi olsun her şey sarsın benliği
Ancak hürmet ızan olunca güzel

Medeni dünyada kardeş yaşamak
Ağır ağır erir çelik basamak
İstiyorsak eğer sonuca varmak
Sevgiye saygıya varınca güzel

Kusur varsa eğer ara kendinden
Kötülüğü sök at öz benliğinden
Bu vatan çok şey bekliyor senden
Ancak bilim ilim olunca güzel

Zarar verme o da senin gibi can
Kimse için baki değil ki cihan
Kendi canın gibi onlara da yan
Ancak hak yerini bulunca güzel

Cahil kalma öğrenimin sonu yok
Fikredersen defter kitap kalem çok
Medeni ol kardeşliğin tadı çok
Cehalet sorgusunu bilince güzel

Medeniyet örfü ara ve düşün
Ne olursa olsun gönül görüşün
Karahana yetmişe yaklaştı yaşın
İntikam yerine gülünce güzel

DR. MEHMET GÜNEŞ

1956 yılında Afşin'de doğdu. Kahramanmaraş Lisesini bitirdi. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldu. Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsünde Biyokimya doktorası yaptı. Yozgat'ın Sorgun ilçesinde serbest hekim olarak çalışmaktadır.

Şiirleri ve denemeleri; *Töre, Türk Edebiyatı, Türk Yurdu, Nizâm-ı Âlem, Alperen, Semerkand, Altınoluk, Türkiye Günlüğü, Gözyaşı, Gök kubbe, Gündem, Yarpuz, Kardeşlik, Türkmeneli, Kardeş Kalemler* gibi dergilerde yayımlandı. Makale ve incelemeleri ise çeşitli günlük gazetelerde yayımlandı. Şiirlerinden bazıları bestelendi.

Yayımlanmış Kitapları: *Hac ve Dua, Gün Akşama Yaslanmadan - Şiir , Mukaddes Yolculuk Medîne-i Münevvere II cilt, Gül Aşkın Mihrâbıdır, Evliyâ Çelebi'nin İzinde "Gül" Medeniyeti'nin Başkenti, Gittikçe Artan Yalnızlığımız, Hüzünler "Gül" Kokuyor (şiir), Kûtü'l-Amâre Zaferi, Ufuk Çizgisinde İz Bırakan Yazılar, Çanakkale Dirilişi, Bir Güzel İnsan Muhsin Yazıcıoğlu, Millî Düşünce Ufkumuz , Sıla-i Rahim (şiir), Gönül Dilimiz, Kronik Böbrek Hastalıkları ve Antioksidanlar, Şişmanlık ve Diyabet, Türkülerimiz.*

YÂ RABBÎ

Ömrü rahnedâr eyledim, hazerim yok yâ Rabbî!..
Vakti sonbahar eyledim, haberim yok yâ Rabbî!..

Yıllar hep beyhûde geçti, sular azgın çağladı,
Nefse gem vurmaktan yana zaferim yok yâ Rabbî!..

Kirpiğime dokunmadı rahmet yüklü bulutlar,
Seccâdeyi sele veren seherim yok yâ Rabbî!..

Aşkî şâhit edemedik son gönül cemresine,
Ehl-i dîlin rahlesinde değerim yok yâ Rabbî!..

Bilemedik kıymetini o muhteşem rüyânın,
Mihrap öksüz, minber yetim, mâh-perim yok yâ Rabbî!..

İlticâ ettim kapına, yâd-ı cemîlim Sensin
Sana lâyıık alınterim, eserim yok yâ Rabbî!..

Süveydâ-yı kalp yüzünden nâcâr düştüm, yorgunum,
Dizde dermânım tükendi, hiç ferim yok yâ Rabbî!..

Günahkâra merhamet kıl, âbâd eyle kulunu,
Kıbleden başka menzîle seferim yok yâ Rabbî!..

Âh-u zârım âşikârdır, vasf-ı hâle ne hâcet,
Aff-ı îlâhî'den başka siperim yok yâ Rabbî!..

Bir zerre-i lûtfun bile bahtiyâr eyler bizi,
Sen'den başka sığınacak bir yerim yok yâ Rabbî!..

Hicrân dolu bir hayatın gurûbuna ağlarım,
Visâline "Gül" den gayrı serverim yok yâ Rabbî!..

"Gül" aşkıyla mesrûr olan kimden istimdâd etsin,
O'ndan özge medetkârım, rehberim yok yâ Rabbî!..

"Gül"e pervâne Güneş'in gönlü mükedder olmaz;
Sen varsın Yâr, Habîbin var; kederim yok yâ Rabbî!..ettir...

YILLAR YAPRAK DÖKERKEN

Mızrap hüzzamda gezer, ney efkâra dem tutar
Ve hazan mevsiminde beni bir elem tutar.

Kıymeti bilinmeyen, nîmet olsa da zaman,
Hayâtın parmakları Mahşer'e kalem tutar.

Her nefeste mezara bir adım yaklaşıırken,
Dizde derman tükenir, sevenler mâtem tutar.

Nefsine meyletse de bu dünyaya gelenler,
Kul, bütün günâhına Settâr'ı hakem tutar.

Yol vardır küfre giden her bir günah içinde,
"Sırât-ı Müstakim"de beni seccadem tutar.

Elest Meclisi'ndeki "Kâlû Belâ" aşkına,
Hakk'ı tesbih ederken kirpiklerim nem tutar.

Bir türlü anlatamam yüreğimin sesini,
Ehl-i dil, "Allah!" diyen nabzımı her dem tutar.

"Lâle"nin nusretiyle gönül müheyyâ olur,
Aşkın derûnundaki sırrı muhteşem tutar.

Îlâhî sevdâ ile mayalansa kalbimiz,
Seherde yanakları "Gül" kokan şebnem tutar.

Yıllar yaprak dökerken GÜNEŞ zevâle döner,
Hakk yolunda yolcuyu yoldaki özlem tutar.

Bir ömrü yudumlayıp, Sen'den Sana gelirken,
İnş'Allah elimizden Resûl-i Ekrem tutar.

RAMAZAN KILIÇ

1956'da Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. İlköğrenimini Tanır'da tamamladıktan sonra ortaokulu Afşin ilçesinde bitirdi. Yükseköğrenimini ise Kahramanmaraş'ta tamamlayıp 1978 yılında öğretmenliğe başladı. Otuz beş yıl boyunca öğretmenlik ve yöneticilik görevlerini icra ettikten sonra Elbistan Öğretmenevi Müdürü iken 2014 yılında emekliliğini istedi.

Çeşitli dergilerde makale ve yazıları yayımlandı. Halen "Elbistan'ın Sesi" gazetesinde köşe yazarlığı yapmaktadır.

SEN GELİRSEN

Kalan ömrümüzde hava yumuşar,
Çiçekler, çiğdemler sunar yeryüzü.
Fer olursun seni gören gözüme,
Kuşlar söyler unutulmuş ezgiyi
Toy'a şahit olur asırlık çınar.

Akkavaklar akça çiçeğe durur,
Güneş suya iner serinlemeye
Bulut kumaşını beyaza boyar,
Yıldızlar göz kırpar gündüz gözüne
Gökte gökkuşağı sergisin açar.

Mavi daha mavi, beyaz daha ak,
Ummana karışır sular coşarak,
Güneş yükselirken kaybolur duman,
O gün gözlerinde kaybolacağım,
Bayramım olarak geldiğin zaman.

GÜZEL

Bahar gelip iğde çiçek açarken
İlçe ayrı güzel, il ayrı güzel.
Açan tomurcukta sırrı sezerken,
Bülbül ayrı güzel, gül ayrı güzel.

Çiçekler dalında renk renk açarken,
Yaprak ayrı güzel, dal ayrı güzel.
Arılar kovandan bala uçarken
Yamaç ayrı güzel, yol ayrı güzel.

Esince başında sevda yelleri,
Belik ayrı güzel, bel ayrı güzel.
Baharda seyreyle coşkun selleri
Irmak ayrı güzel, göl ayrı güzel.

Toprak bulutlardan rahmet sağarken
Yağmur ayrı güzel, sel ayrı güzel.
Karanlık çekilip güneş doğarken,
Yaren ayrı güzel el ayrı güzel.

Kılıçoğlu sıla derdi çekerken,
Vaha ayrı güzel, çöl ayrı güzel.
Hasretini mısralara dökerken
Dudak ayrı güzel, dil ayrı güzel.

MESUT TÜRKKAHRAMAN

1957 yılında Afşin'in Erçene Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu mahallesinde okudu. İmam Hatip Lisesine Afşin'de başlayıp liseyi Kahramanmaraş'ta bitirdi. 1987 yılında Afşin Vergi Dairesinde göreve başladı. Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesinden mezun oldu. Şiir yazmaya öğrencilik yıllarında başladı.

YUNUS'U GÖRDÜM

Sırtında cübbesi atlas renginde
Takvası zirvede gönlü enginde
Sırlar deryasının derinliğinde
Yüzerken Yunus'u gördüm bu gece.

Derviş Yunus derler bir adı miskin
Dahi bir düşünür zekâsı keskin
Âlemle barışık nefsiyle küskün
Ezerken Yunus'u gördüm bu gece.

Yok etmiş benliği kırmış kibrini
Atmış yüreğinden haset zehrini
İnsan sevgisiyle gönül şehrini
Gezerken Yunus'u gördüm bu gece.

Erenler katına sürmüş atını
Pirlerle halvette gördüm zatını
Cümle insanlığın müşkülâtını
Çözerken Yunus'u gördüm bu gece.

Ne inciler saçtı kapan kapana
Eteğini tutup öpen öpene
Senlik benlik kavgasını yapana
Kızarken Yunus'u gördüm bu gece.

Ne mal derdi vardı ne mülk sancısı
Sevip sevilmenin büyük öncüsü
Hoşgörü ipine sevgi incisi
Dizerken Yunus'u gördüm bu gece

MÜNACAAT

Rahim'sin Kerim'sin ulusun Allah
Müslüman kalmayı sen nasip eyle.
İtikadım sonsuz Amentü Billah
Ahrette gülmeyi sen nasip eyle.

Günahla geçirdik bunca gün gece
Rahmetin olmasa halimiz nice
Kadir'sin Kahhar'sın şanın çok yüce
Halis kul olmayı sen nasip eyle.

Rezzak'sın canlıya rızkını veren
Her şeyden haberdar duyan ve gören
Sonsuz kudretiyle âlemi saran
Rızanı almayı sen nasip eyle.

Yüce iradenle olur her olan
Görüp gözetensin bizi her zaman
Nefsimle baş başa bırakma bir an
Aşkınla dolmayı sen nasip eyle.

Bütün hallerimiz ayandır sana
Muhtacız kavuştur bizi rızana
Sen kulum demezsen vah yazık bana
Kulluğu bilmeyi sen nasip eyle

ÜMMET DEMİRHAN

1958 yılında Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Tanır'da tamamladı. Hayati Vasfi Taşyürek'in yeğenlerinden olan Ümmet Demirhan, işçi emeklisi olup halen Tanır'da hayatını sürdürmektedir.

İÇİNDE

Dur da gönül sana bir şey vereyim
Bin kelime saklı hece içinde.
Diyorsan ki dostu nasıl ereyim
Elmas yüzler gizli peçe içinde.

Damlaya rastladım bendini yıkar
Servetin iyisi kanaat kokar
Gördüm bir ateş ki dumanı yakar
Alev halay çeker baca içinde.

Uyurken de yürür yolcunun hası
Neşeyi isteyen hoş görür yası
Kolay mı **Demirhan** derviş olması
Bir tek arif çıkmaz nice içinde

SELAM GETİRDİM

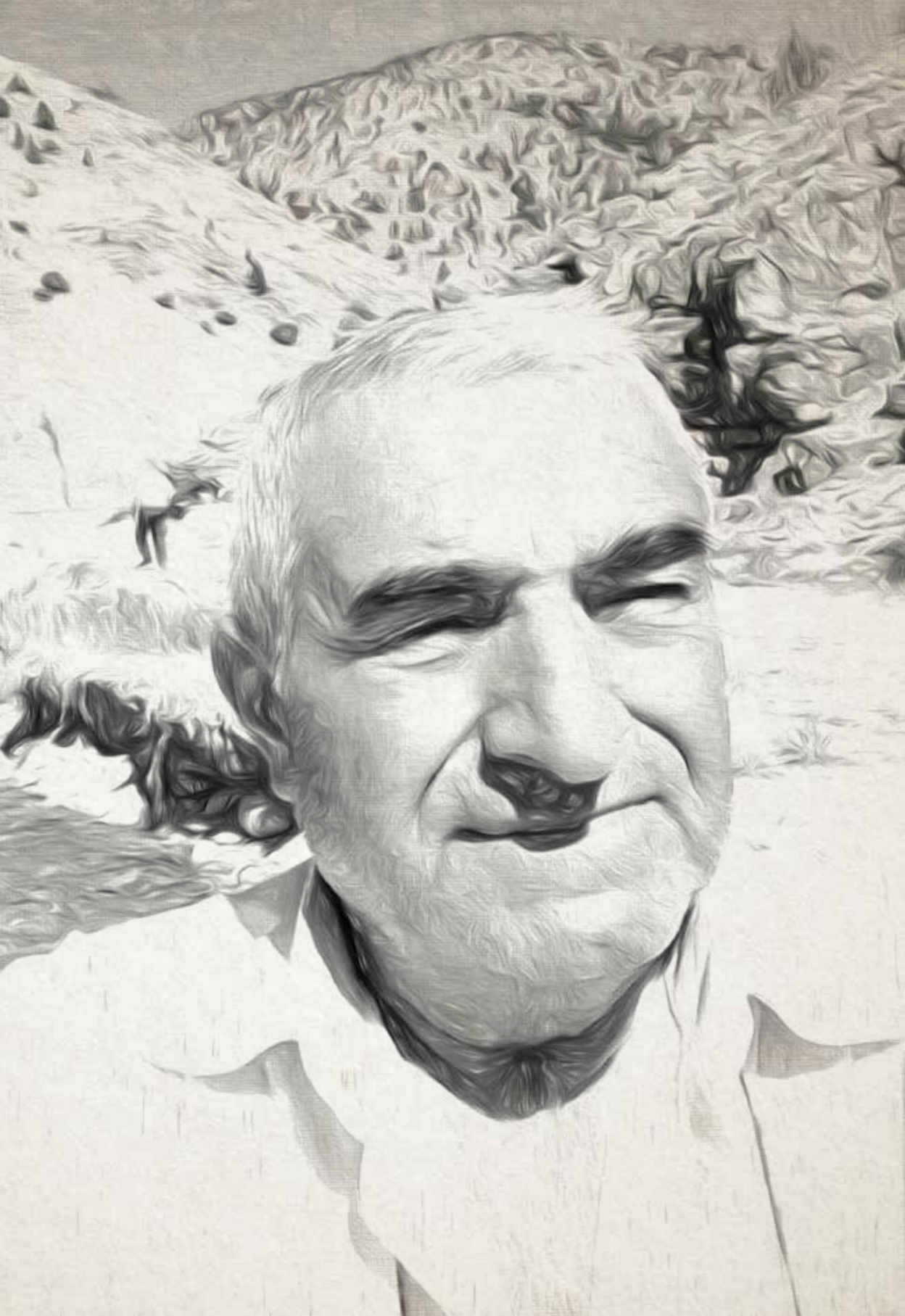
Sevgili gardaşım özlem duyduğum
Gelirken gelirken selam getirdim.
Acep nasıl diye hatır sorduğum
Gelirken gelirken selam getirdim.

Ekin deremedik bu yıl kıraçtan
Başlayalım hasret ile bir baştan
Koç yiğit diyarı şanlı Maraş'tan
Gelirken sizlere selam getirdim.

Yöremiz güzeldir güllük gülistan
Güzele yakışır giyer al fistan
Ozanlar âşıklar yurdu Elbistan
Gelirken sizlere selam getirdim.

Geline vururlar al yeşil duvak
Keklik avlar iken kurarlar tuzak
Afşin'im sizlere epeyce uzak
Gelirken sizlere selam getirdim.

Bir türlü kurtulmaz bu gönül gamdan
Yurt için geçeriz hepimiz candan
Tanırlı âşığım şu **Demirhan**'dan
Gelirken sizlere selam getirdim

HACI BEKTAŞ TAT

1959 yılında Afşin'in İnci Mahallesi'nde doğdu. Ömrünün çoğu gurbette geçti. Evlerinde bağlama eksik olmadı. Halen hayatını Afşin'de sürdüren âşık, Afşin Ozanlar Derneği üyesidir.

BU YOLA GİDERKEN

Önce aldıklarım kalemle defter
Bir hayâl gücüyle girdim bu yola
Az bir ışık varsa o sana yeter
Cesaret gücüyle girdim bu yola.

Korkma dedim hey can yolun açıktır
Dalarsan içeri her renk saçılır
Gözlerin renklere elbet takılır
Renklerin gücüyle girdim bu yola.

Bir olgudur bizde başlarsa bitmez
Üç beşi yazmakla bize hiç yetmez
Bu bir hastalıktır kaparsa gitmez
Buna razı oldum girdim bu yola.

Zaten damarımda bu olgu vardı
Yayıldı bedene her yanım sardı
Çıkıp meydanlarda söylemem kaldı
Unutmayım diye girdim bu yola.

İşte **Hacı Bektaş Tat** diye geldim
Bu dağ aşılmazdı aştım da geldim
Elimi uzatıp canlara verdim
Canların gücüyle girdim bu yola

DAĞLARIN DİLİ YOK

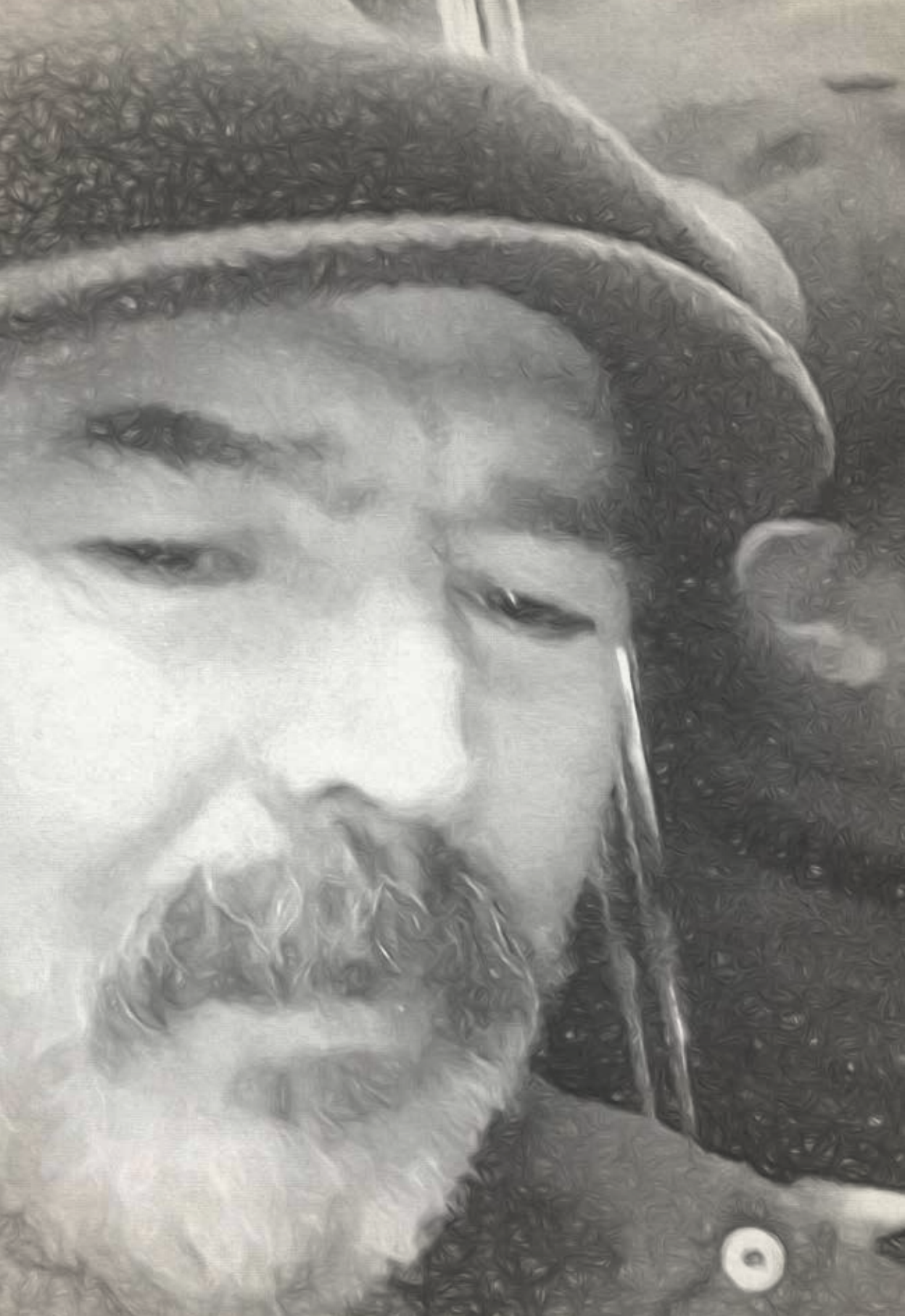
Şu dağlara ne türküler yazılmış
Dili olsa konuşurlar bizimle.
Dağ türküsü beynimize kazınmış
Gözü olsa gülüşürler bizimle.

Rüzgârın gücüyle dağlar iniler
Sarp kayalar geçit vermez bilinir
Gezersen dağları stres silinir
Dili olsa konuşurlar bizimle.

Mevkisi yüksektir hem de havalı
Kesik dağlar olmaz hepsi sıralı
Çok çobanlar gezdi çok da sevdalı
Dili olsa konuşurlar bizimle.

Mesken tutmuş bu dağları çobanlar
Dağa zarar vermez akli olanlar
Ses çıkmazsa her tarafı budarlar
Dili olsa konuşurlar bizimle.

Ben âşığım bu dağlara doğuşta
Hep gözüm ıslanır dağa bakışta
Kin kibir bulunmaz **Hacı Bektaş**'ta
Nefes alsa konuşurlar bizimle

HAMİT TUNÇ

1959 yılında Afşin'in Suluk Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Suluk'ta, ortaokulu Afşin'de okudu. Halk âşıklarının öyküleri ve şiirleri ile büyüdü. Liseyi okumak için Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesine geldiğinde Necip Fazıl'la tanışması, Tunç'un şiire olan sevgisini eyleme dönüştürdü. Yazdıkları, zamanın sanat ve edebiyat dergilerinde seyrek de olsa yayımlandı. Mili Eğitim Kurumunda başladığı devlet memurluğundan, 2007 senesinde emekli oldu.

KARA KIŞTA GÜL KOKUSU DUYARIM

Şu uzun yollarda yürür iken ben
Sevdaları çeker ağlarım tama.
Gönlümü derinden bağlar iken ben
Dünyaları gezer haylarım tama.

Karakışta gül kokusu duyarım
Yüreğimi kara taşla oyarım
Soğuk duymaz tüm giysiyi soyarım
Dağlara vurup da donarım tama.

İçinden aktığım ufuklar geniş
Bana bir dost olan taze meneviş
Sorarım kendime bu nasıl bir iş
Duvarları yıkıp paylarım tama.

Nerede çektiğim aşkların ahı
Art arda dizilen pişmanlık tühü
Çıkar mı içimden bir daha vahı
Ummanlara dalar boylarım tama.

Hamit Tunç çilenin dehlizi çıkar
Dünyalar yaratır dünyalar yıkar
Sanma bu gidişten sanma ki bıkar
Yaralara vurur emlerim tama

DÜŞLERİME SIĞMIYOR

Sen uzaksın kalan yol ile yordam
Tanıdığım düşlerime sığmıyor.
Bir yenisi tutam bir eski erdem,
Yanıldığım düşlerime sığmıyor.

Daha yakın olur gözüme dolan,
Hasreti güzellik, uzak mı yalan
Yüreğimde bir tek sevdadır kalan
Sarıldığım düşlerime sığmıyor.

Bir umut ötesi, hep tütün tütün
Gece mahta gezen gönlüme katın
Benden duygu alın hüznümler satın
Yorulduğum düşlerime sığmıyor.

Büklüm büklüm uzun yollar var idi
Bütün sevdiklerim bende bir idi
Acısın düştüğüm her şey nar idi
Vurulduğum düşlerime sığmıyor.

Hamit Tunç da değip geçti dünyaya
Ne yerlerde uçtu, ne gökte yaya
Bir seven gelecek aşklara maya
Karıldığım düşlerime sığmıyor

HÜSEYİN KARA

1959 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul, ortaokul ve liseyi Afşin'de okudu. Abdurrahim Karakoç'un şiirlerinden etkilenerek şiirler yazdı. Kırk yıldan beri mobilya ve beyaz eşya sektöründe esnaflık yapmaktadır.

LEYLİCAN

Ne hâllere düştün ey deli gönül
Şimdi Leylican'ı bul istiyorsun
Manidar manidar ötersin bülbül
Kışta kıyamette gül istiyorsun

Dökülmüş yaprağım kurumuş dalım
Tükendi takatim kalmadı hâlîm
Daha ne söylesin lâl oldu dilim
Şeyda bülbül gibi dil istiyorsun

Bu kara sevdâyı ben senden aldım
Gelirsin diyerek selamlar saldım
Ben sensiz ağladım hep sensiz kaldım
Hâlîmden çok fazla hâl istiyorsun

Niçin hazin hazin çekersin için
Hüma kuşu gibi yükledim göçün
Rüzgâra bırakmış dağılmış saçın
Leyla Mecnun gibi çöl istiyorsun

Ağlama bulunmaz gözyaşın silen
Sonra bulamazsın yüzüne gülen
Damla kadar olmaz kıymetin bilen
Şimdi kalkmış benden göl istiyorsun

Senin hasretinden deliye döndüm
Çok sevdim demiştin ben sana kandım
Attın ateşlere yıllarca yandım
Yanan yüreğimden kül istiyorsun

Kalmadı mecalim görmüyor gözüm
Sana geleceğim tutmuyor dizim
Sen de ağlıyorsun kınalı kuzum
Vuslata ermeden öl istiyorsun

Yıllar oldu sevdim diye beklettin
Gittiğin yolları her gün yoklattın
Mektubunu döş cebimde saklattın
Şimdi beni sana kul istiyorsun

Bülbüller ötmüyor güle ermeden
Arılar bal yapmaz çiçek dermeden
Çekip gittin bana haber vermeden
Arısız kovandan bal istiyorsun

Hüseyin Kara'yım düştüm dillere
Bülbül özleyince konar güllere
Seni bulur muyum düşsem yollara
Şimdi seni benden bul istiyorsun

ÖLEMİYORUM

Ne kadar sallandın ey koca Maraş
Pazarcık yıkıldı can verdi kardaş
Afşin Elbistan'ın gözlerinde yaş
Göksun'a ne oldu bilemiyorum

Adıyaman Besni Çelikhan'ında
Hatay'da Hassa'da Kırıkhan'ında
Asi Nehri kaymış hemen yanında
Bir selam salsam mı salamıyorum

Malatya ilinde ne büyük acı
Gördüm Pütürge'ye dokunmuş ucu
İki çocuğuyla can vermiş bacı
Akan gözyaşımı silemiyorum

Darma duman oldu on bir ilimiz
Titredi lâl oldu bizim dilimiz
Ağır hasar aldı sanki belimiz
Derin bir uykuya dalamıyorum

Diyarbakır Urfa Siverek'teyim
Mezarlar kazılmış kime nedeyim
Kilis'ten çıkmışım bilmem nerdeyim
Enkazda kalmışım gelemiyorum

Adana yolundan Antep'e varam
Gâvur dağlarında tükenmez yaram
Bir daha ağlamak vallahi haram
Kahkaha atarak gülemiyorum

Nurdağı ne olmuş yıkılmış böyle
İslâhiye'm niye mahzunsun öyle
Uludağ başkana selamlar söyle
Gözümü enkazdan alamıyorum

Osmaniye'm gözlerimin karası
Elâzığ'ın sarıldı mı yarası
Yedi düvel gezdim oldum olası
Oturup evimde kalamıyorum

Hüseyin Kara'yım ne hâle geldim
Uzanan elleri dost eli bildim
Dostlarla ağladım dostlarla güldüm
Can çekiştım amma ölemiyorum

ABİDİN DOĞANAY

15 Mart 1960 tarihinde Afşin'in Ortaklı (Mehre) Mahallesi'nde doğdu. İlköğretimi Elbistan'da İsmetpaşa İlkokulunda tamamladı. Askerlik sonrası kendi inşaat firmasını kurarak müteahhitlik mesleğine başladı. Kendisi gibi şair olan babası Musa Doğanay'ın etkisiyle erken yaşta şiirler yazmaya başladı. Şairin "*Karanlığa Doğan Ay*" adlı bir kitabı var. Şair halen Ankara'da yaşamını sürdürmektedir.

ÖMÜR

Geceler uzundur sabahlar olmaz
Ne kaldı akşama ömründe söyle
Sonunu düşünen bu kadar dalmaz
Ne kaldı akşama ömründe söyle

Çekip gideceksin bir gün dünyadan
Doğruyu görürsün baksan aynadan
Pişman olmayasın aman sonradan
Ne kaldı akşama ömründe söyle

Tek yönlü biletin haberin var mı
Gideceğin yolun geniş mi dar mı
Düşündüğün nedir, para mı mal mı
Ne kaldı akşama ömründe söyle

Bildiğin yanlış düzelt burada
Geriye dönüp de bir bak arada
Perişan olma da gidip orada
Ne kaldı akşama ömründe söyle

Doğru ol kalsan da kemikle deri
Ettiğin tövbeden dönmeden geri
Son durak elbette adalet yeri
Ne kaldı akşama ömründe söyle

Doğanay akşama kalma ha kalma
Nefsine sahip ol harama salma
Bilinmez lokmayı ağzına alma
Ne kaldı akşama ömründe söyle?

BENİ

Terk edip gidersem başka diyara
Fark edip o zaman sorarlar beni
Bozulduysa düzen gelmez ayara
Elimden kolumdan sararlar beni

Kahrılıyım benden bir şey çalana
Haram olsun hile ile alana
İnandysam doğru gibi yalana
İşte bunun için kırarlar beni

İleriye dönük hırsım kalmadı
Barikatlar engel olup salmadı
İstemezler biraz olsun yılmadı
Yaşamak zor gelir yorarlar beni

Davet eylemedim yazılan buymuş
Kötülük bilemem, bende bir huymuş
Feryat figanımı cihan da duymuş
Geç de olsa bir gün ararlar beni

Akan sular deniz olur elbette
Bilirim yaşamak zordur gurbette
Ben hangi dertteyim el hangi dertte
İyi diyemezler, kararlar beni

Doğanay sitemler bence boşadır
Kaçamazsın dertler gene başadır
Ömrü veren seni böyle yaşatır
Kurşun gibi sözle tararlar beni.

ADEM KONAN

1961 yılında Afşin'de doğdu. İlkokulu Afşin'de, ortaokulu Elbistan'da, Liseyi Kahramanmaraş'ta bitirdi. Yükseköğrenimini Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesinde tamamladı.

Elbistan ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. Şiirlerini *Bizim Ocak*, *Töre*, *Dolunay*, *Türk Yurdu*, *Kanat*, *A'raf*, *Minâ*, *Son Duvar*, *Türk Edebiyatı*, *Kurgan Edebiyat* dergilerinde yayımladı. *Gündönümü*, *Kanat*, *A'raf*, *Son Duvar* dergilerinin kurucuları arasında yer aldı. Bir dönem *Gündönümü*, *Son Duvar* ve *Kurgan Edebiyat* dergilerinin Genel Yayın Yönetmenliğini yaptı.

Türk Ocakları İdari Amirliği ve Türkiye Yazarlar Birliği Genel Sekreter Yardımcılığı görevlerinde bulundu.

Katıldığı şiir yarışmalarında birçok ödül aldı.

ASHÂB-I KEHF

Kralın zulmünden kaçtım
Bir mağara buldum saklanacak,
Uykudan, dalgınlıktan...
Gün olur parıltılarla dolar;
Yaprak, çiçek ve bulut...
Gün olur yılan, çıyan...

Nereye varılır böyle kaç ha kaç,
Kaç yıl geçer aradan?..
Uykularda sağa sola dönerken
Dışarda gün doğar doğar batar mı,
Dağlar ardından...

O ki uyandırandır,
Gün gibi geçip giden asırlık uykulardan!
Acep görür müyüm bir gün;
"Hükmü yok elindeki gümüş akçenin
Artık burada Tekyânus'un hükmü yok
Korku da yok, uyanın!"
Diye çağırdıklarını,
Bittiğini dünyanın...

BİR KIZIN DÜŞÜNDE UNUTTUKLARI

Evlerin üstünde kara bulutlar
Ne söylemek istedimse ulaşmadı dağlara
Genç kızlar mercanları içimde unuttular
Koyup gittiler bir gece yıldızların ardından
Çaylarda boğuldular, ağır geldi saçları
Hayatın çok uzağında mekân tuttular...

Evlerin üstünde kara bulutlar
İşte gömüldüm yine yalnızlığın içine
Dost bilip can dediysem beni yanlış duydular
Yitirdim sözlerimi Çumra'nın toprağında
Bir şâir dalgınlığın getirdiği sözleri
Saçtı gencecik kızlar hoyratça dağıttılar...

Bu sitemin sessizliği ağırdır
Yorgun bir akşam gibi çöktü yine üstüme
İçime gölgesini bırakırken bir kahır
Kara mektuplar geldi hayâller ülkesinden
Bir ölüm acısıyla dolup taşan yüreğim
Sevdaya tutulurken kaçtı kendi sesinden...

Evlerin üstünde yorgun bulutlar
Yollar yine toz duman, akşamlar ağır geldi
Dağlar ses vermez oldu, çığlıgımı yuttular
Ağıtlar dökülürken Çumra'nın toprağına
Ufukların peşine düştü bir şâir gönül
Sakındı acıdan kızı, masallarda uyuttu
Ve güzel kız düşünde yaşamayı unuttu...

ALİ ARSLAN (ÂŞIK ALİYÂR)

1961 yılında Afşin'in Arıtaş Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Arıtaş'ta okudu.

1985 yılında Afşin-Elbistan Termik Santralinde işçi olarak işe başladı.

Dedesi Kör Hüseyin, yöresinin en iyi deyişçilerindendir. Sonraları ustası Mahrumi Baba'nın yanında on yıl çıraklık yaparak yetişti. Kendisine "Aliyar" mahlasını ise babası verdi. Önceleri usta malı eserleri çalıp söyledi. Bu eserler özellikle Mahzunî Şerif, Âşık Aladeli, Dedesi Âşık Kör Hüseyin, Ustası Âşık Mahrumi gibi kişilerin eserleridir.

Belli bir zamandan sonra kendi eserlerini de okumaya başladı.

Ali Yaşar (Dost Ali) ve Adem Akçalı adlı iki çırağı vardır.

GÜZELİM

Aşkın ile pervaneyim güzelim
Işığına döndüğümü gör benim.
Bir mecnunu divaneyim güzelim
Sahralarda yandığımı gör benim.

Bu gönlümü gözlerine düşürdüm
Bendin yıkıp gözyaşımı taşırdım
Birdenbire mevsimleri şaşırdım
Ağustosta donduğumu gör benim.

Koptu şu gönlümde acı fırtına
Sen olmazsan hangi dala tutuna
Senden uzaklarda ecel atına
Hasretinle bindiğimi gör benim.

Aliyâr hasretle gözüm bakılı
Sazım ardım sıra kalır dökülü
Başucumda kuru tahta dikili
Topraklara sindiğimi gör benim

SEVDİĞİM

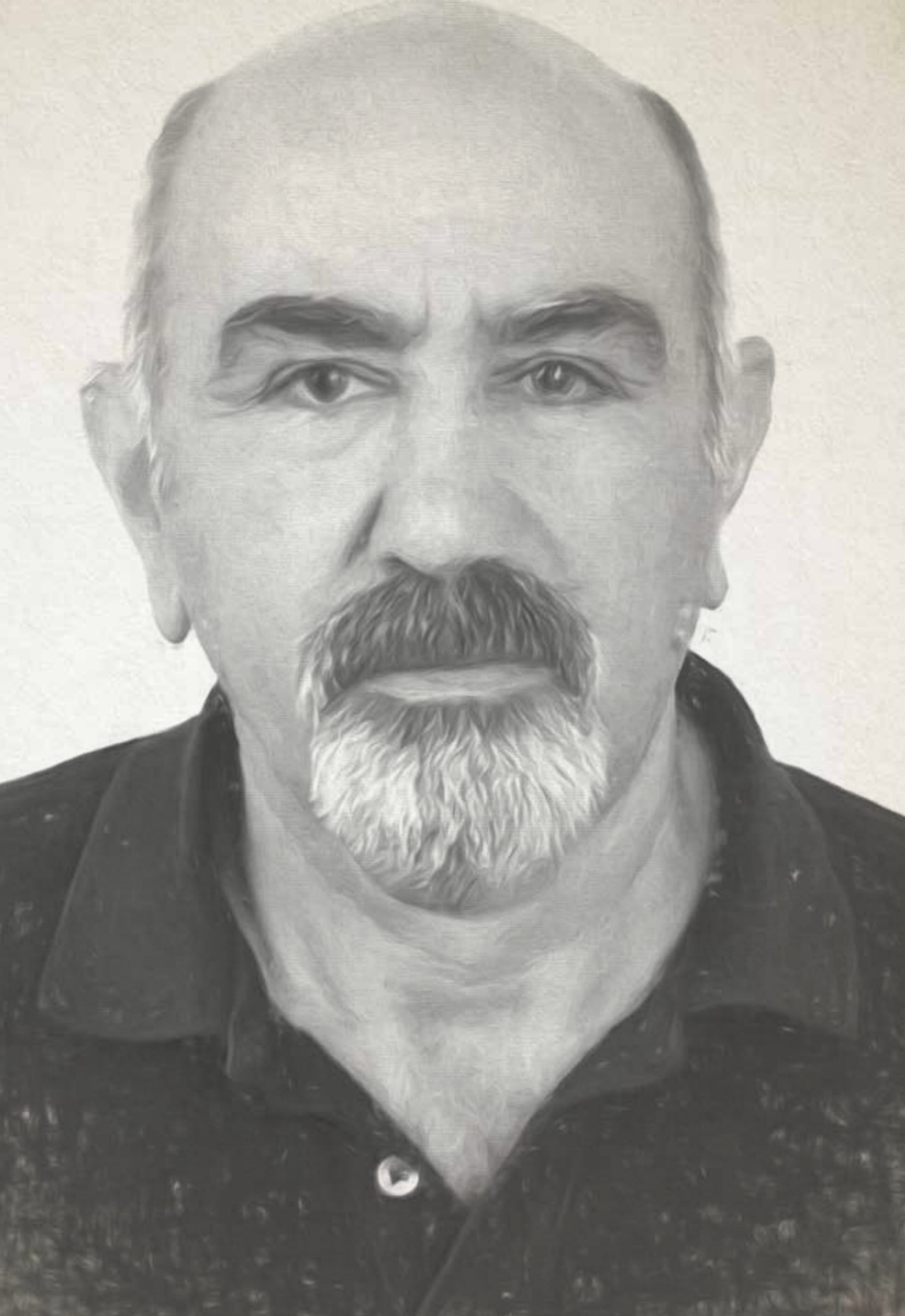
Kırma hatırimi, yıkma gönlümü
Yüreğim sevgine muhtaç sevdiğim.
Yıllanmış dertlerim seninle bitti
Bir gülüşün bana ilaç sevdiğim.

Bu yürek ki senden özge dilemez
Sen var iken başkasına melemez
Dağlar sıralansa engel olamaz
Yeter ki gönlünde yer aç sevdiğim.

Tutuşur yüreğim göyünür tenim
Düşer yaralara uğunur canım
Hiç kaygın olmasın bu yürek senin
Kaldır kaygıları vazgeç sevdiğim.

Bizim sevdamızı duyanlar çıkar
Belki kap'tan kaba koyanlar çıkar
Laf ile mezarlar oyanlar çıkar
Aldırma kâmil ol gül geç sevdiğim.

Olur mu sitemi mızraba telin
Tutarsa perdeyi sevdıyla elin
Sevdası anacı Aliyâr kulun
Eşiğin ruhuma miraç sevdiğim

CEMAL YEŞİL (AĞCAŞARLI MİHMANI) (USULİ)

1961 yılında Afşin'in Ağcaşar Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu doğduğu yerde okudu. Maddi imkânsızlıklar yüzünden öğrenimine devam edemedi. Yirmili yaşlarına kadar köyde çalıştı.

On sekiz yaşında ilk sazına kavuştu. Bu sazı alabilmek için de bir yıl köyün keçilerini güttü. Ardından Âşık Mahzunî gibi yazıp söyleme merakı ve isteği başladı.

1990 yılından sonra Almanya'ya gitti. Çeşitli kültürel etkinliklere katıldı. TV 10'da bestelerini seslendirdi. Halen Almanya'da yaşayan Cemal Yeşil, kendini "Ağcaşarlı Mihmani" olarak tanıtmaktadır.

YABANCI

Hangi hayâldesin divane gönül
Zaman bir hoş âlem bana yabancı
Efkârını yaza yaza yoruldum
Kâğıt sarhoş kalem bana yabancı

Kıymeti kalmamış dürüst olmanın
Özüne sözüne sadık kalmanın
Bedeli var imiş hakkı bilmenin
Emmim dayım halam bana yabancı

Gayrı bir manası kalmamış sözün
Geçmez oldu dosta sitemin nazın
Hiç tadı kalmadı sohbetin sazın
Diller tuhaf kelim bana yabancı

Usuli'yim şaşkın kaldım bu yolda
Tarifi zor Arif müşkül bir hâlde
Göç eyledik her birimiz bir elde
Köyüm garip sılâm bana yabancı

SÖYLETME BENİ

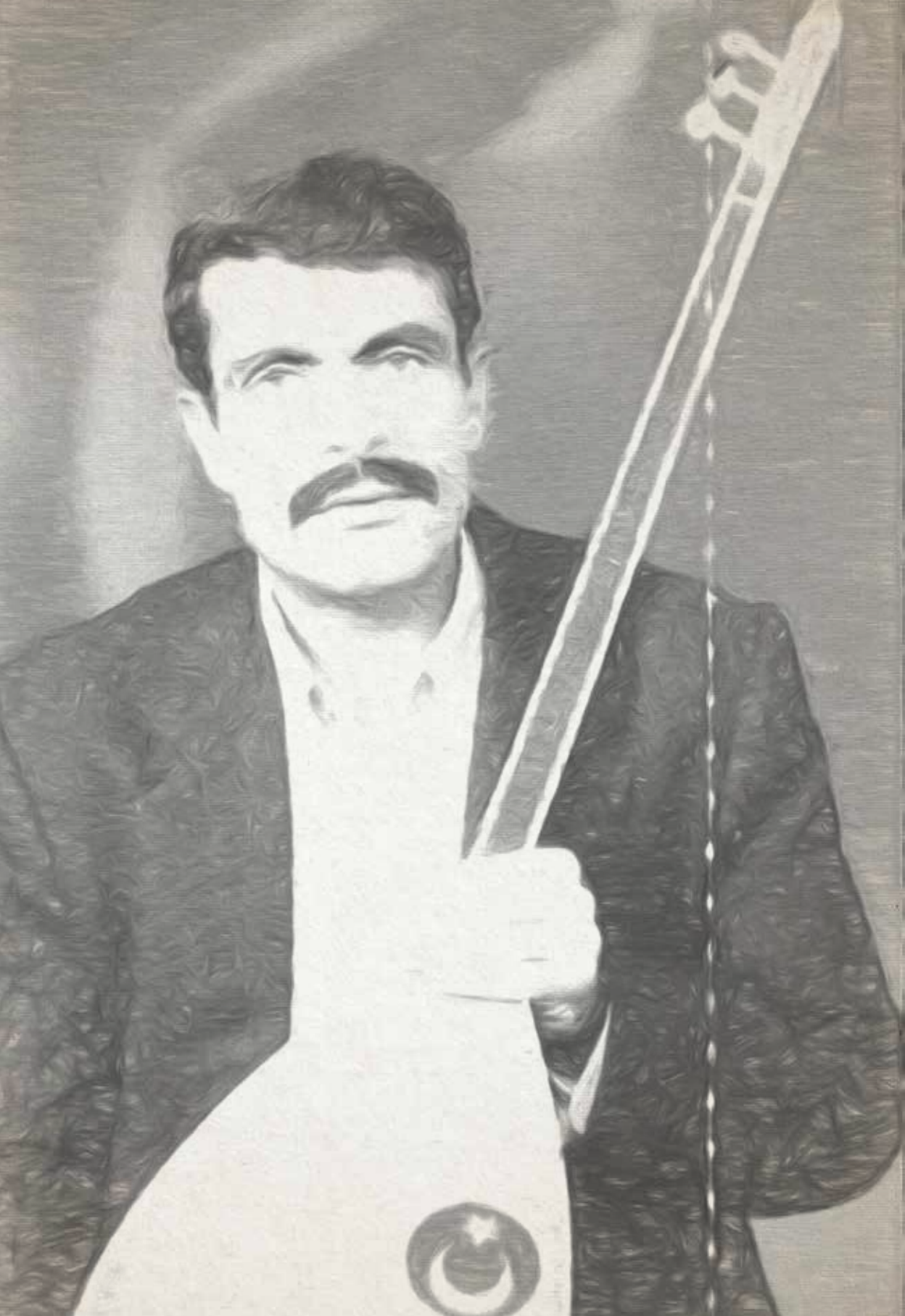
Gel söyletme beni divane gönül
Tutamam âleme söyler dil beni.
Yakışık almıyor bazı hâllerin
Duyulmasın sonra kınar el beni.

Bilen var bilmeyen vardır hâlinde
Muhabbet güzeldir aşkın dilinde
Bülbül oldum ötüşürüm dalında
Acayip sevdaya salar gül beni.

Şakıyıp ötmüyor sevdasız diller
Yâre varılmadan sarılmaz kollar
Giderim giderim bitmiyor yollar
Tükendi dermanım yorar yol beni.

Sevda eser âşıkların başında
Gece gündüz hayâlinde düşünde
Mecnun gibi bir Leyla'nın peşinde
Çağırıyor sahra beni çöl beni.

Yanarım yanarım duman tüymüyor
Sefil Mihmani'yim efkâr bitmiyor
Efkârıma ortak olmaz ötmüyor
Çalınmıyor sazım kırar tel beni.

KADİR TEKE (MESULİ KADİR)

(1961-2010)

1961 yılında Afşin'in B   et Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu B   et'te tamamladı. Ozanımız maişet için inşaat i  leri yaptı.   ocuk yaşta şiir yazmaya ve bağlama çalmaya başladı. 2000 yılında Mersin iline bağlı Mezitli ilçesine taşındı ve burada kanser hastalığı nedeniyle 2010 yılında vefat etti.

KULLAR BENİ ÖLDÜRECEK

Dokundukça yaram kanar
Kullar beni öldürecek
Kerem gibi içim yanar
Küller beni öldürecek

Gönlümü koydum alayda
İnsafsızdan olmaz fayda
Mecnun'u olmak kolay da
Çöller beni öldürecek

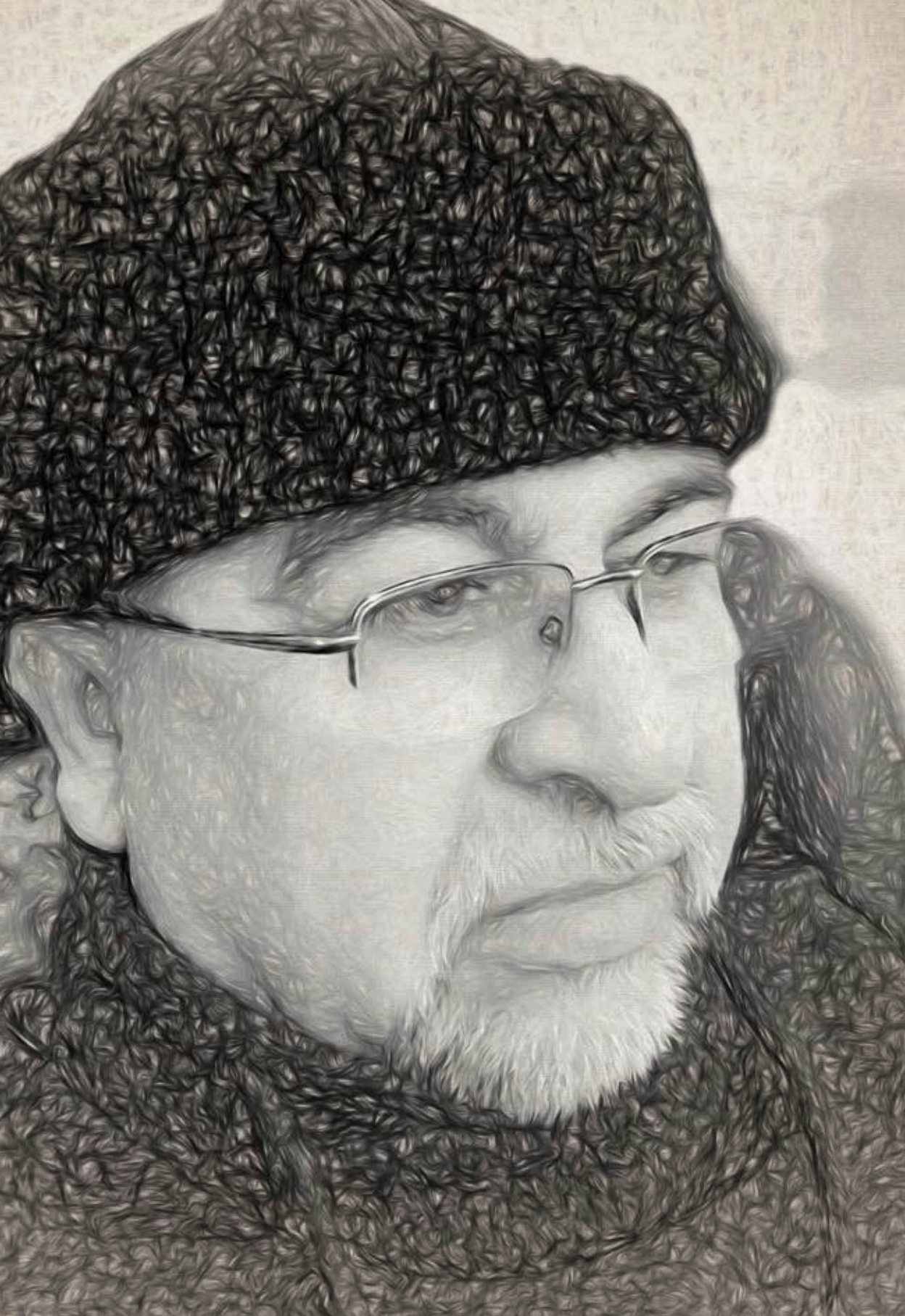
Garibim kime varayım
Nolur murada ereyim
Mesuli der revaneyim
Yollar beni öldürecek

GÜLÜMSER

Dağlar yol vermiyor sanki kar mı ki
Derde düşmemişken halin zor mu ki
Sen sana gülersin bir şey var mı ki
Ben ağlarım deli gönlüm gülümser

Ömrümü bitirdim derin yarada
Köle gibi satılmışım arada
Diz çöküp oturduğum ev kirada
Hiç aldırılmaz abdal gönlüm gülümser

Yakma Mesuli'yi boşu boşuna
Tükettim hayatım kara düş ile
Zehir katma zor bulduğum aşıma
Ben ağlarım deli gönlüm gülümser

MAHİR BAŞPINAR

1961 yılında Göksun'a bağlı Çardak Mahallesi'nde doğdu.

Ailesi, Afşin'in Gerger Mahallesi'ndendir. Göksun'a taşınırlar.

Şiir merakı ortaokulda başladı. Bir kamu kuruluşundan emekli oldu. Şiirleri birçok antoloji kitabında ve yerel gazetede yer aldı. *"Mahirce Şiirler"* ve *"Talan Oldu Hayaller"* isimli iki kitabı yayımlandı.

BUL SENİN OLSUN

Toz oldu savruldu aşkımın külü,
Sevdaya açılan yol senin olsun.
Ne yapayım nergis, lale sümbülü,
Dikenleri benim, gül senin olsun.

Eziyet etsen de, çektirsen de gam
Sevgimi ölçmeye yetmez tüm rakam,
İstemem şan şöhret istemem makam,
Dünyada gözüm yok, al senin olsun.

Aşkın tabağına banmış olsam da,
Söz geçmez gönlüme kanmış olsam da,
Sevdanın harına yanmış olsam da,
Katre bana kâfi, göl senin olsun.

Verdiğin ezayı tek tek sayamam,
Söz verdim sözünden tekrar cayamam,
Ah etmek isterim sana kıyamam,
Ağrıyı bana ver, bal senin olsun.

Mahir'in gözüne inmeden perde,
Çabuk yetiş em ol dermansız derde.
Dipsiz girdaplarda meçhul bir yerde,
Ben beni yitirdim, bul senin olsun.

BEN OLMASAM SEN OLMAZSIN

Beni herkes tanır, canlara canım,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.
Canlı damarında dolaşan kanım,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.

Dünya üzerinde en çok ben varım,
Bazen durulurum bazen azarım,
Bu âlemde en kıymetli pazarım,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.

Yağmur oldum, dolu oldum, kar oldum,
Evren var oldukça ben de var oldum,
Tüm yaşayan canlılara yar oldum,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.

Nehir olur denizlere akarım,
Buhar olur gökyüzüne çıkarım,
Bulutlardan yeryüzüne bakarım,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.

Oksijenden sonra ilk sıra bende
Benimle yapılır temizlik tende,
Yaşamın iksiri "can"ım bedende,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.

Ben olmazsam yeşerir mi bu dağlar,
Ben olmazsam meyve verir mi bağlar,
Dereler ırmaklar benimle çağlar,
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz.

Mahir, buram buram benimle terler,
Ben olmasanm asla canlanmaz yerler,
Kısacası bana, bana "su" derler.
Ben olmasam, sen olmazsın, o olmaz,
Dünyada yaşayan tek canlı kalmaz.

NURETTİN KAYA (KÖR OZAN)

1961 yılında Afşin'in Ördek Mahallesi'nde dünyaya geldi. İlkokul mezunu. Şiir yazmaya 1979 yılında başladı. Pazarcılık yapmaktadır.

NAZDAN USANDIM

Şu yalan dünyada almadım murat
Kaderin yaptığı nazdan usandım
Cezaya çarpıldım beklerken berat
El dilinde düşmez sözden usandım.

Yaz bahar ayında tutuldum kışa
Ömrüm boyu kurşun attım kuruşa
Çok çaldım söyledim gitmedim hoşla
Curadan cümbüşten sazdan usandım.

Köşkü sağ yanımda döşeli evi
Kaçırılmaz aslanı yıkardı devi
Kocalttım taziye terk ettim avı
Kesikten güneyden kuzdan usandım.

Bazen okşardım bazen severdim
Bazen öfkelenir bazen döverdim
Medar iftiharım diye överdim
Hayırsız oğlandan kızdak usandım.

Kör Ozan derdimi açamaz oldum
Feleğin önünden kaçamaz oldum
Ak ile karayı seçemez oldum
Ferini kaybetmiş gözden usandım

AŞLARI BİTMİŞ

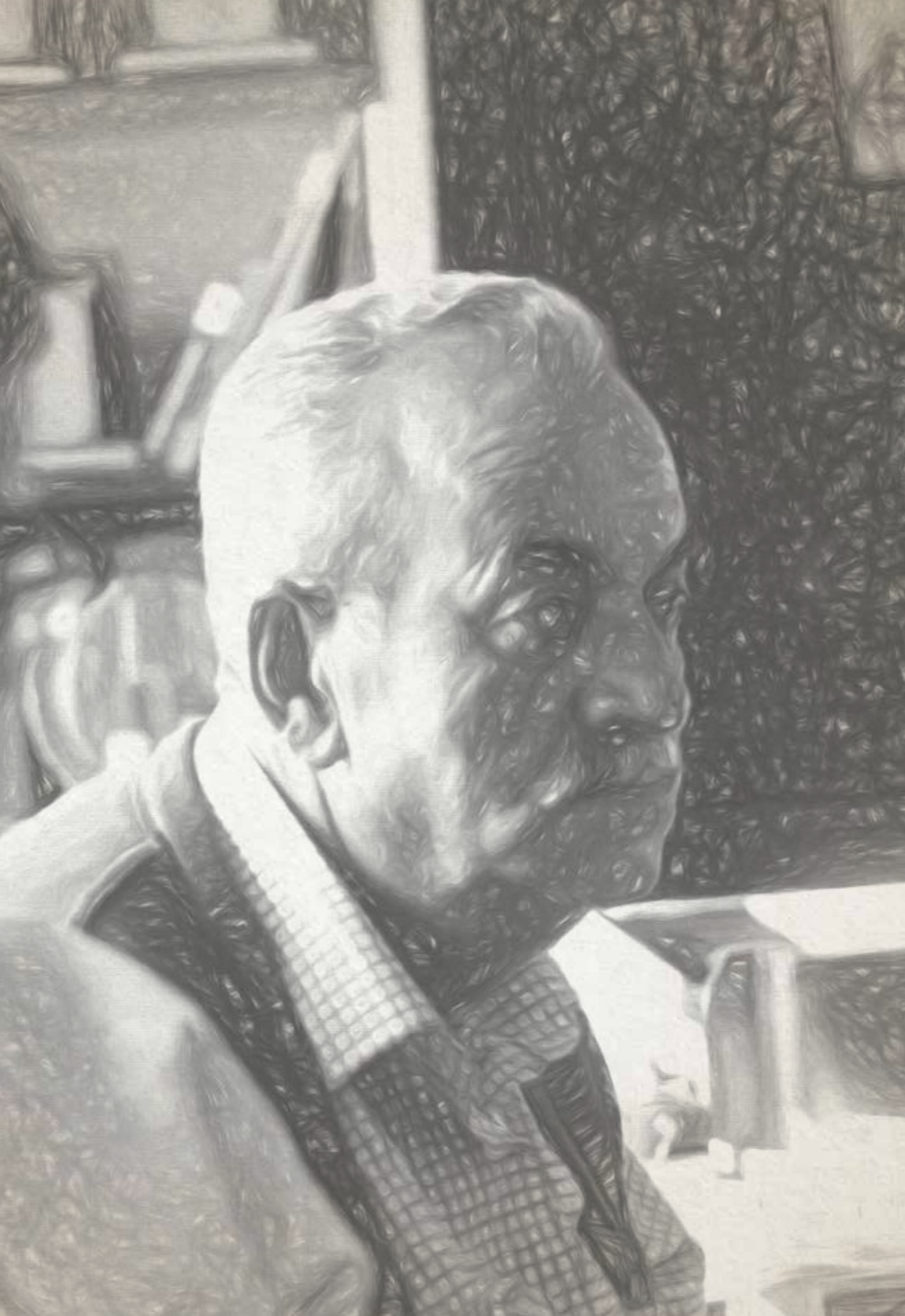
Yavruların derdi yılda artıyor
Yine kıdem bastı yaşları bitmiş.
Oğlan ayda bir çift kelik yırtıyor
Bulgur da tükendi aşları bitmiş.

Saplandı yollarım batağa düştü
Hanım sıkıntıdan yatağa düştü
Kız evden çıkarken önüne geçti
Kalemi defteri fişleri bitmiş.

Yer bulup sofraya oturamaz iken
Kuru sonum çaya batırmaz iken
Beş kişiye ekmek yetirmez iken
Dört aylık bebeğin dişleri bitmiş.

Ölürsem tükenir dertlerim ancak
Giderim gurbete elimde sancak
Kimi ekmek ister kimi oyuncak
Yokladım keseyi beşleri bitmiş.

Kör Ozan yüzüme dostlar bakmıyor
Kurumuş dalında gölüm kokmuyor
Kesilmiş ırzım kısmet çıkmıyor
Gözümde dökülen yaşlarım bitmiş

SEYDİ KALENDER

1961 yılında Afşin'in Marabuz Mahallesi'nde doğdu. 1984 yılında Afşin-Elbistan Termik Santralinde başladığı kamu işçiliğinden, 2014 yılında emekli oldu. Afşin Halk Ozanları Derneği üyesidir.

GÖNLÜM

Gelip şu gönlüme girmeyi dene
Takati kalmadı yoruldu gayrı.
Doktoru bulunmaz çaresiz mi ne
Eline boş kâğıt verildi gayrı.

Daveti bekleme yakın son bahar
Çalmadan girersin sende anahtar
Vicdanını dinle yeter bu kadar
Korkarım geç kaldı kırıldı gayrı.

Melekene uy da eğer var ise
Gönlüm saray gibi dünyanın dar ise
Dizin mi tutmuyor gelmek zor ise
Zahmet etme defter duruldu gayrı.

Kalender beklerken tükendi bitti
Ne ararsın böyle aklın mı yitti
Kazma kürek alan mezara gitti
El değmeden toprak yarıldı gayrı

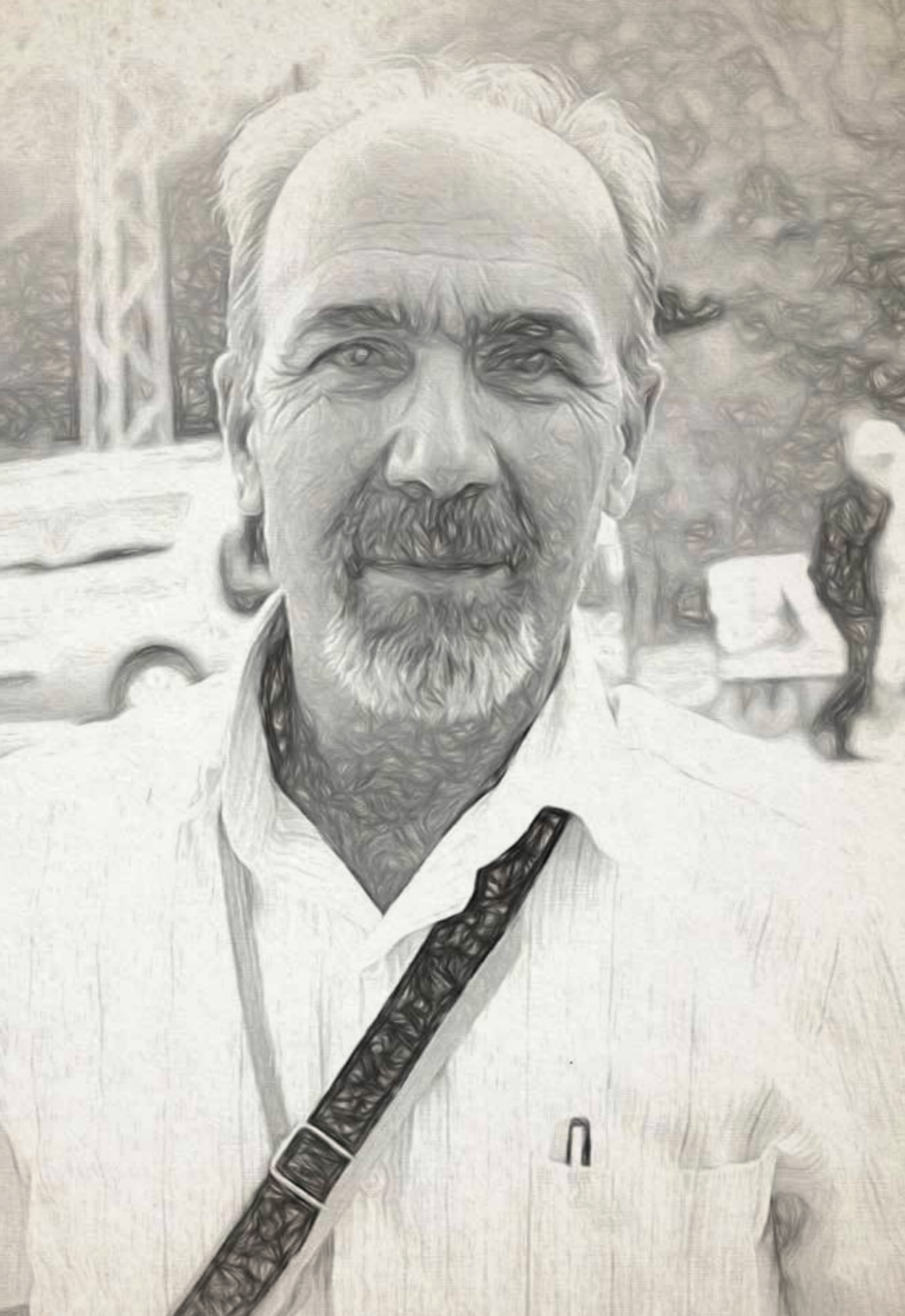
BİLEN VAR MIDIR?

Ruhumu kaplayan kuru sancıyı
Ne yapsam atarım bilen var mıdır?
Handa kaldım arıyorum hancıyı
Onsuz dertlerini silen var mıdır?

Yüzüme gülenin peşine koştum
En yakın dostumun ağına düştüm
Neler çektim neler acıyla piştim
Benimle ağlayıp gülen var mıdır?

Dost ararken çoğaltırsın düşmanı
Mecal izin vermez dağlar aşmanı
Yaptığı hatadan dönen pişmanı
Kaybedip arayıp bulan var mıdır?

Kalender Seydi'nin depreşti derdi
Anam babam bacım kardeşim vardı
Çekmekle gelmiyor çilenin ardı
Yatağında rahat ölen var mıdır?

DURANİ KOCAGA

1962 yılında Afşin'in Arıtış Mahallesi'nde doğdu. Karacaoğlu'nun türküleriyle aşkı, Koroğlu ve Dadaloğlu ile kahramanlıkları, Pir Sultan'la başkaldırıyı öğrendi. Şiirlerinde "Dost Durani" mahlasını kullanıyor.

YAZIK SANA

Zalim bekler dar sırasın
Kuramazsan yazık sana.
Gönüllerde dost yarasın
Saramazsan yazık sana.

Ağzında bir zafer marşı
Çınlatmıyor naran arşı
Bozuk düzen zulme karşı
Duramazsan yazık sana.

Gözü döner kör kasabın
Bozulmadan yar asabın
Çarpıklığın tüm hesabın
Soramazsan yazık sana.

Can cananı Mevla kayra
Eller doymaz bizi seyre
Bu sözümüz Ozan hayra
Yoramazsan yazık sana.

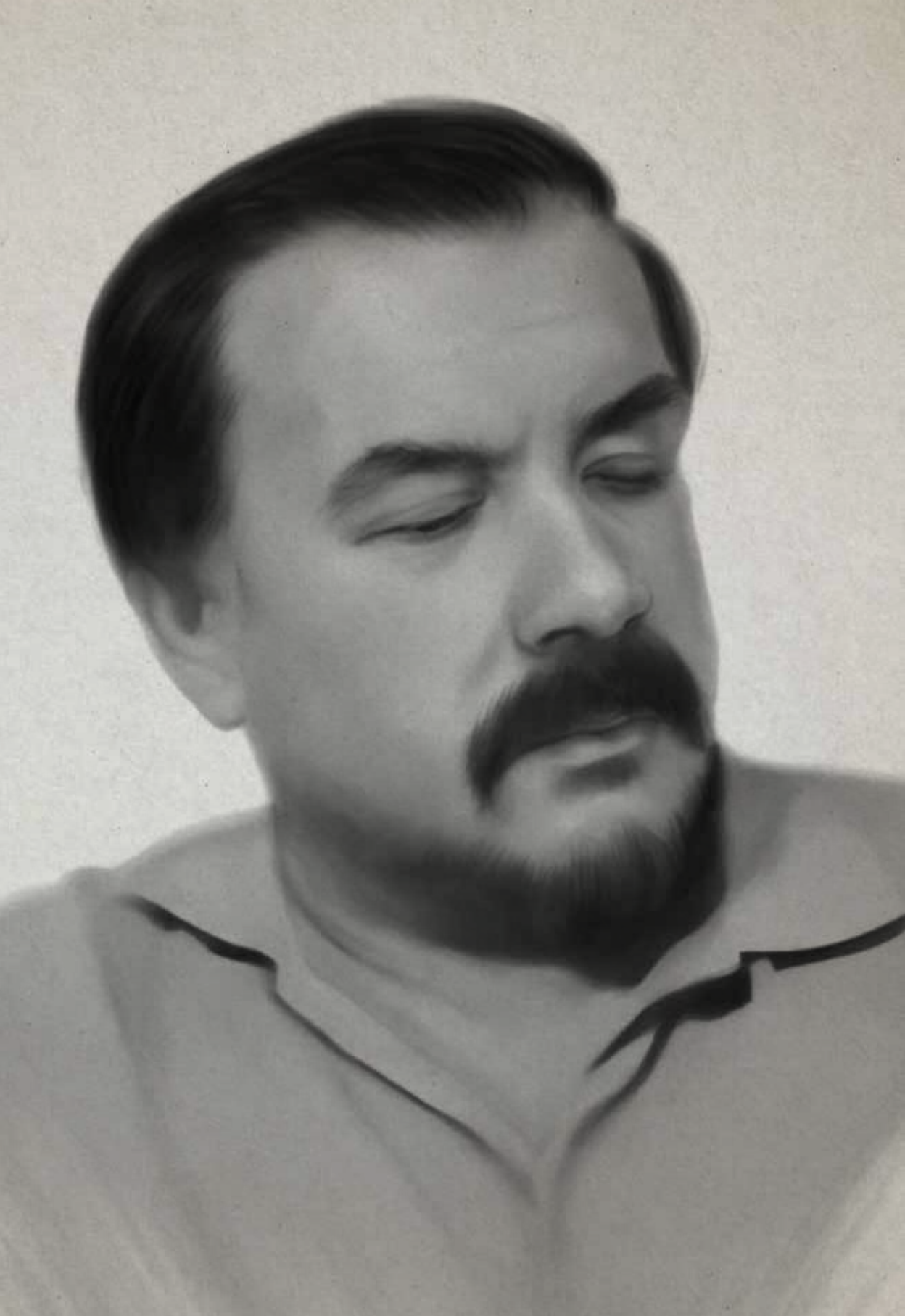
Tok ses verir şu kofların
Neye yarar boş lafların
Haram yiyen şer safların
Yaramazsan yazık sana.

Bir iş yapar kırık kamga
Özde sözde sensin imge
Düşüncenle çağa damga
Vuramazsan yazık sana

Dost Durani can akamın
Hesabı var her rakamın
İnsanlıktır son makamın
Varamazsan yazık sana

ÇEKERSİN ŞİMDİ

Yokluğu sarınır hantal duvarlar
Bakarsın usulca bakarsın şimdi.
Gördüğüm resimler seni överler
Sökersin usulca sökersin şimdi.
Duyulur sanırdım aşk ile çağrım
Geçti mi sanırsın gönülde ağrım
Sönmedi şuramda narınla bağrım
Yakarsın usulca yakarsın şimdi.
Diken çıkarıyor dal budakların
Nasıl da unuttum yol adakların
Kiraza benzemiş gül dudakların
Bükersin usulca bükersin şimdi.
Canlandı anılar baktığım yanda
Ne vardı şaşacak şaşarsın bunda
Gözlerim gözünü bulduğu anda
Dökersin usulca dökersin şimdi.
Umudu doldurup yaşam destine
Karşı duran mı var senin restine
Dermanın tükenmiş dizin üstüne
Çökersin usulca çökersin şimdi.
Ne zaman seninle murada erdim
Bilirsin uğruna ömrümü verdim
Sen de benim gibi çaresiz derdim
Çekersin usulca çekersin şimdi.
Dost Durani solar bağda güllerin
Lal oldu susmayan tatlı dillerin
Tutkuyla uzanmaz tutsam ellerin
Çekersin usulca çekersin şimdi

AHMET KARAKAYA (ERBABÎ)

1962 yılında Afşin'in Emirli Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokulu ve liseyi Kahramanmaraş'ta tamamladı. Afşin Kadastro Müdürlüğünde çalışmaya başladı. 1993 yılında Afşin Belediyesinde çalışmaya başladı. Ardından Kayseri Pınarbaşı Belediyesi, Afşin Çoğulhan Belediyesi gibi kurumlarda memur olarak çalıştıktan sonra 2012 yılında emekli oldu.

Saz çalmayı ustası olan Âşık Penahi'den öğrendi. Halen Afşin Halk Ozanları Dernek başkanlığını yürütmektedir.

ÇİÇEĞİM

Kırlarda büyüyen taze gülümsün
Bazen hayat, bazen kara ölümsün
Maziye gittiğim bitmez yolumsun
Ömrün güle benzemesin çiçeğim.

Bükmüşün boynunu hazan mı vurdu
Kullara hak gördü Yaradan derdi
Bu dayanır diye sana mı verdi
Ömrün güle benzemesin çiçeğim.

Taze çiçek idin değmezler dermiş
Olanca emekler boşuna vermiş
Edilen zulüme boynunu eğmiş
Ömrün güle benzemesin çiçeğim.

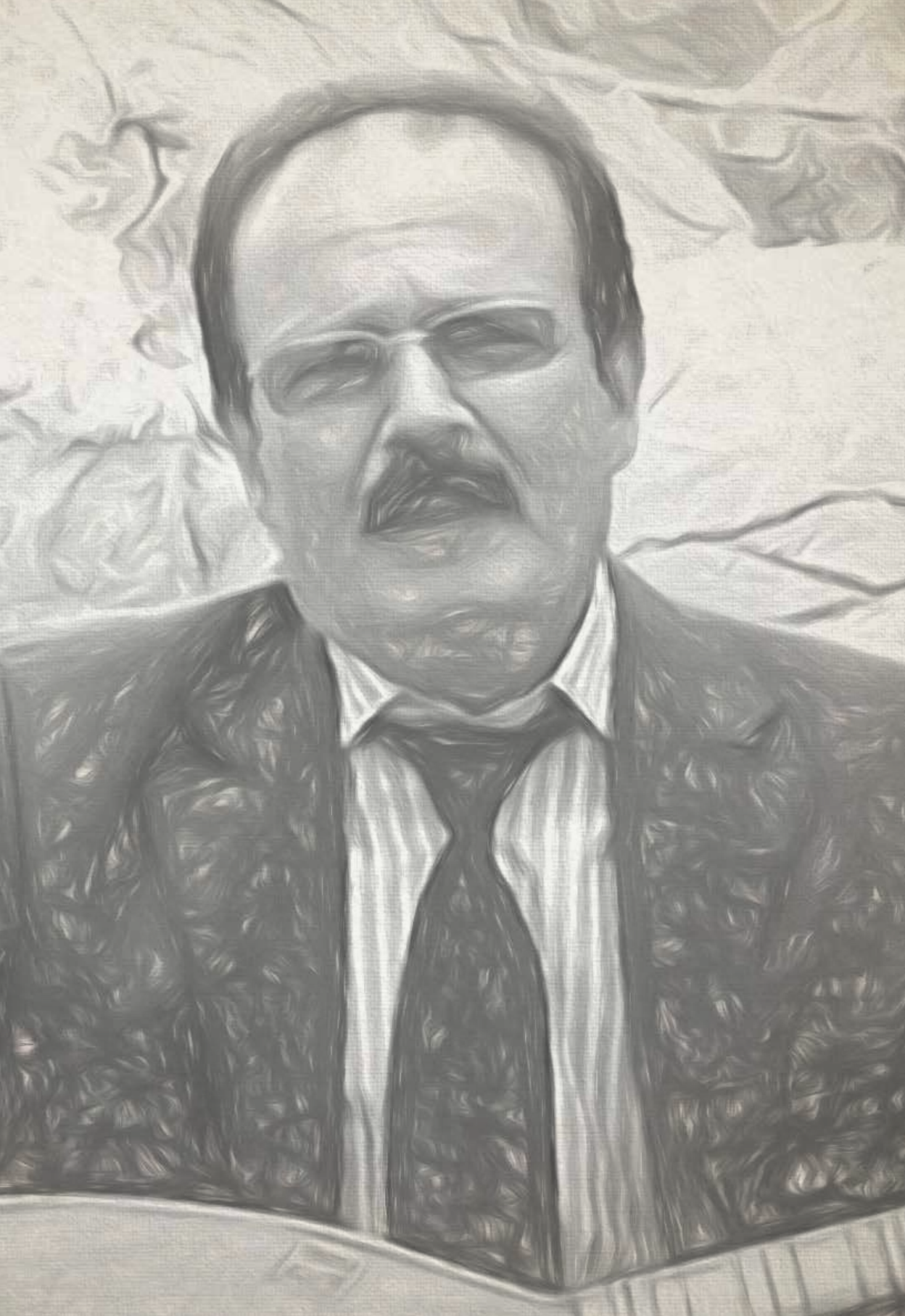
Erbabi'm açılan güle dokunma
Kıymetini bilen dersin sakınma
Yaratandan gelenlere yakınma
Ömrün güle benzemesin çiçeğim

KARA GÖZLÜM

Müşkül hallerimi sordun mu söyle
Düşman olan bile yapar mı böyle
Ben derde tebelleş sen bayram eyle
Tutarsın karşımda toy kara gözlüm

Ettiğin zulümler bu kadar yeter
Tütmeyen bacamda baykuşlar öter
Mezarım üstünde çalılar biter
Bu koca dünyaya doy kara gözlüm

Erbabi'm ölüme gitmeye nazır
Elaman eyledim gelmiyor Hızır
Yıkandı bedenim kefenim hazır
Al götür mezara koy kara gözlüm

EMRİ KARAKUŞ (ÂŞIK GULFANİ)

1962 yılında Afşin'in Ördek Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Emir Karakuş'tur. Dört yıl doğduğu yerde öğrenim gördükten sonra Afşin'de diploma aldı. Çocukluk yıllarında okuduğu Karacaoğlan ile Köroğlu hikâyeleri ve türkülerinden etkilendi. Kendine özgü üslupla eserler yapmaya başladı. Yurt içinde ve yurt dışında ulusal televizyon programlarına katılan ve aynı zamanda Kültür Bakanlığı sanatçısı olan **Gulfani**'nin 10 tane kaset albümü bulunmaktadır.

BİZİM ELLER

Bak nereden ne yapraklar düşüyor
Güz mü gelik yoksa bizim ellere.
Poyraz değdi ciğerlerim üşüyor
Buz mu gelik yoksa bizim ellere.

Bitti mi dostluklar hani vefalar
Nerde sürdüğümüz bunca sefalar
Başımızdan eksilmeyen cefalar
Az mı gelik yoksa bizim ellere.

Gulfani'yim dolaşırım hep sersem
Ölmeden bir daha sılayı görsem
Çıksam dağlarına sümbülün dersem
Yaz mı gelik yoksa bizim ellere

APTAL DÜNYA

Aklım karman çorman oldu
Anlamadım ne hâl dünya.
Hayatım bir harman oldu
Savur beni al al dünya.

Duymuyorum iyi seslen
Sen de benim gibi paslan
Kediye kendini boğduran aslan
Seni seni çakal dünya.

Benim bahtım çile çekmek
Gurbette boyun bükmek
Verdin bana soğan ekmek
Ele yedirdin bal dünya.

Bilmeyenler seni bilsin
İçerin kanla dolsun
Malın mülkün senin olsun
Al da başına çal dünya.

Gulfani'yim kalmadı dadım
Dağları deler feryadım
Neçe âşıklar yedin
Doymadın mı aptal dünya

TAYYIB ATMACA

1962 yılında Kahramanmaraş'ın Afşin'in Topaktaş Mahallesi'nde doğdu. İşletme Fakültesini bitirdi. Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisinin kurucuları arasında yer aldı.

Güneysu, Kırağı ve Ardıç dergilerinin yayın yönetmenliğini yaptı. Halen *Hece Taşları* şiir dergisi ve *Açıkkara* mizah dergisini çıkarmaktadır. Bu iki dergi de e-dergi şeklinde yayımlanmaktadır.

Şiir ve denemeleri; *Ardıç, Ay Vakti, Bir Nokta, Dolunay, Edebiyat Ortamı, Güneysu, Kardelen, Kardeş Kalemler, Kırağı, Millî Kültür, Mina, Tepe Edebiyat, Temmuz, Türk Dili, Türk Edebiyatı, Yedi İklim, Yitik Düşler, Yitiksöz, Yolcu* vb. dergilerde yayımlandı.

Kahramanmaraş'ta yaşıyor, Onikişubat Belediyesinde memur.

Hüzünlerin Düğünü, Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış, Sarı Kitap, Bende Yanan Türkü Sende Sönüyor, Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese, Döş Defteri, Uzun İnce Bir Türkü, Âşıklar Meclisi, Söz Açarı (Mehmet Gözükara ile) Temize Çekilmez Ömür Defteri, Sözün İzinde (Tacettin Şimşek ile), Üçübirarada (şiir), Gece Vardiyası, Ebemkuşağının Altında, Eskişehrin Eskimeyen Yüzleri, Med Cezir Vakitler, Ucu Yanık Mektuplar, Kalp Şehri (deneme), Yaralı Turna (çocuk romanı), Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar (söyleşi), Serap (Yasin Mortaş ile (Mustafa Pınarbaşı'nın Bütün Şiirleri)) kitapları yayımlandı.

BEZİRGÂN DEĞİLSEN GİTME PAZARA

Anlatsan kim dinler arzuhâlini
Susar isen sakın yutma dilini
Sinene koyunca yâr hayâlini
Gerçekten âşıkısan söze ne gerek

Sanki gözleriyle ummana dalar
Vuslat burçağını diliyle yolar
Yârin kapısını sükûtle çalar
Hâl diliyle söyler söze ne gerek

Dolaştığın yerde gelir kokusu
Sana gerek olmaz O'nda uyku su
Korkaklara ayan olur korkusu
Gerçeği görmeye göze ne gerek

Bezîrgân değilsen gitme pazara
Sanki yarın seferin var mezara
Yakarsan türküyü bak ahuzara
Biz bize biz olsak bize ne gerek

Saçlarıma yağın karı kürürüm
Can gidek diyen de sormaz yürürüm
Sen orda bakarsın burda görürüm
Aynaya ne gerek yüze ne gerek

Pervane libasın ateşe tutar
Uykusu gelince alevde yatar
Küstürme gülümset vuslatı yeter
Sinemiz üstünde köze ne gerek

Söz bitmez köz biter sinem üstünde
Can alışverişi yapar dostunda
Susamışım aşkı doldur destinde
Aladağ'da kara buza ne gerek

KALP KIRILIR YEN İÇİNDE

Bir türkü ne zaman yanarsa yansın
Dumanı gözümde tütüp duruyor
Gurbet oturduğum şehre geliyor
Hasret sedef kaplı bir hançer olur
Bağrıma sırtıma saplanır durur
Kanım ılık ılık akar içime

Ne zaman kendimi kendimde bulsam
Malihulyalara dalar giderim
Hatıralar albümünü açarım
Susa susa dudaklarım yarılır
Uzaktan bir yağmur bulutu geçer
Ucu yanık mektupları koklarım

Mademki insanız gönül taşıyız
Aşkın karşı kıyısına geçelim
Yenimizin içi kırıkla dolu
Yaramızı sağaltırız belki de
Demek ki olmuyor altmıştan sonra
Kırıla kırıla kırma ustası

Çocukluğum el ediyor uzaktan
Çocukların umurunda değilim
Düşlerimin yaprağını bitirdim
Kozasını delip çıktı kelebek
E artık bana da müsaade edin
Tutunacak bir dalım da kalmadı

EROL BOYUNDURUK (GİRYANÎ)

1963 yılında Afşin'in Bakraç Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Bakraç'ta okudu. Şairliğe de ilkokul yıllarında, çevresindeki şairlerden etkilenerek başladı. Afşin-Elbistan Termik Santralinde işçi olarak çalıştı. Şiirleri; dergilerde, antolojilerde ve internet sitelerinde yayımlandı.

Çevredeki âşıklarla atışmalara katıldı. Şiirlerinde "Giryanî" mahlasını kullandı.

LEYLA

Aşkın menziline girince bağrım
Saplanır sineme ok Leyla Leyla.
Seni uyarmaktır feryadım çağrım
Dön de bir geriye bak Leyla Leyla.

Şu gönlümü kime edem şikâyet
Aradım rüyamda buldum nihayet
Aşkı anlatıyor hadis ve ayet
Böyle emrediyor Hak Leyla Leyla.

Seni inandırısın yeminim sözüm
Seni zikrediyor ruhumla özüm
Senden başkasını görmüyor gözüm
Kalbimde kimseler yok Leyla Leyla.

Deli gönlüm durmaz dizginde gemde
Aşkına amade olmuşum hem de
Sana yer vermişim gönül bahçemde
Seven âşıklara kok Leyla Leyla.

Erol *Girvani*'yim aşka esirim
Gönül kilerinde eski hasırım
Tükenmez yanlışım, bitmez kusurum
Benim günahlarım çok Leyla Leyla

ÇIK HELE

Unut yiğitliği vurma kırmayı
Boş ver Yapalağı köyden çık hele.
Arzuluyon sırlısynan dürmeyi
Eski ananeden huydan çık hele.

Ahmet Bulut çifte misin tek misin?
Koru musun orman mısın bük müsün?
Mızrak mısın süngü müsün ok musun?
Şaşırın hedefi yaydan çık hele.

Mevla'm kimseleri koymasın darda
Ömür geldi geçti ne kaldı şurda
Daha çimmek isten Kayapınar'da
Boğulun gölekte çaydan çık hele.

Halen rüyalarda ilik oynarsın
Bağlatıp elini culuk oynarsın
Hem süleke hemi çelik oynarsın
Vurunca taşlara caydan çık hele.

Müşriklerin defterini dürelim
Zalimlerin hesabını görelim
Ganimeti hak edene verelim
Alma avantayı paydan çık hele.

Arif olan benim sözümü anlar
Sevmez konuşmayı sükûtle dinler
Saymakla biter mi o eski günler
Asırdan seneden aydan çık hele.

Erol Giryani'yim nimeti tepme
Gidip muhannetin elini öpme
Yaş kemale ermiş yarenlik yapma
Bağla sakalını toydan çık hele

HAŞIM KALENDER

1963 yılında Afşin'in Marabuz Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu ve ortaokulu Tanır'da, liseyi Afşin'de okudu.

Şiirleri; *Afşin'in Sesi*, *Yeşil Afşin* ve *Elbistan'ın Sesi* gazetelerinin yanı sıra *Çıngı*, *Berceste*, *Vesselam*, *Sözün Ustaları* ve *Serencam*, *Somuncu Baba*, *Yarpuz*, *Hece Taşları* ve *Açikkara* dergilerinde yayımlandı.

Bir kamu kuruluşundan emekli olan şair, Afşin'de ikamet etmektedir.

Eserleri: *Kalenderce Bakış*, *Ayrandede Şırıltıları*, *Aşk Heybesi Eshab-ı Kehf*, *Laleleri*, *Hayat Bir Yudum Su*, *Kalan Ne Der Kalender*, *Zaman Paslı Bıçak*, *Sancılı Anadolu* (Şiir).

GÜLER GEÇERDİM

Beklenilen değil alında yazı
Olur deselerdi güler geçerdim
Acısı geçer de yürekte sızı
Kalır deselerdi güler geçerdim

Toprak, toprak eder gözü elayı
Bir doğuş bir ölüş toplar alayı
Mevla'yı ararken şaşan belayı
Bulur deselerdi güler geçerdim

Dert olmasın zaman emer kanını
Kederlerin kaplar dört bir yanını
En sevdiğin vurur tatlı canını
Alır deselerdi güler geçerdim

Yan yana yürüyor yoklukla varlık
En büyük yoksulluk gözdeki darlık
Çocukken ansızın bu ihtiyarlık
Gelir deselerdi güler geçerdim

Kaç kere eskidi sırtımda abam
Olacağa vardı boş imiş çabam
Yaslandığım dağdı anamla babam
Ölür deselerdi güler geçerdim

Kötü, kötü olsun sen kötü bakma
İki dünya yorar çığırdan çıkma
Kâbe'yi yıkarsın gönülü yıkma
Nolur deselerdi güler geçerdim

Kalender olurmuş zamanla pişen
Derman değil imiş derdini deşen
Düşenin hâlini o damda düşen
Bilir deselerdi güler geçerdim

EL AÇIŞIM ONDANDIR

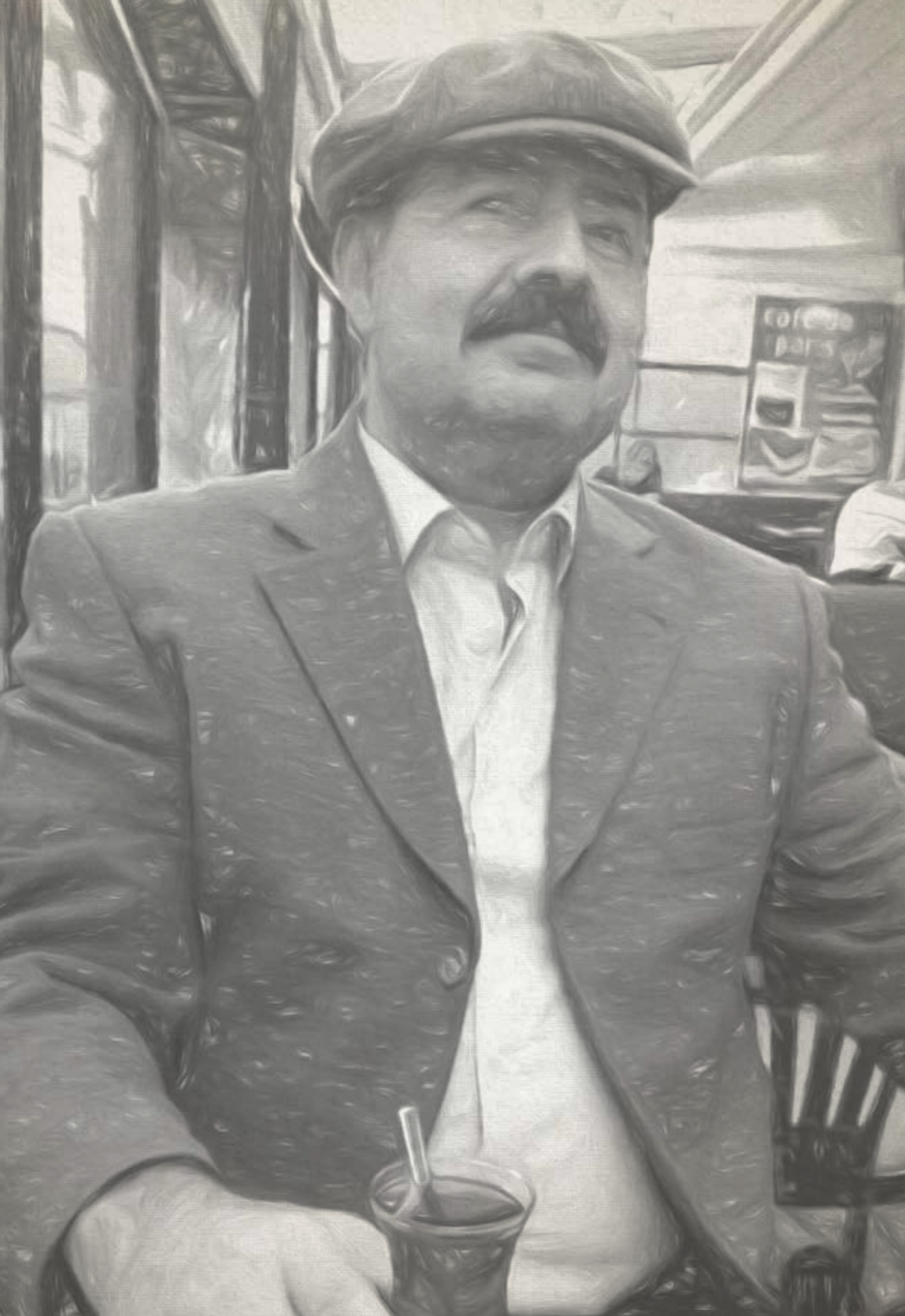
Verene hürmet sevdim şükürden ayrılmadım
Derdimi yavrum gibi beleyişim ondandır
Kaç kez yere çaldım ya nefisten sıyrılmadım
Amelimi her demde eleyişim ondandır

Defter açıldığı gün ayan olur sırlarım
Cehennemden korundan bedenimi korlarım
İnsanlık can çekerken insanlığı zorlarım
Keskin bıçak misali bileyişim ondandır

Emri ifasındandır dökülmesi yaprağın
Altı üstünden yeğdir aslım kara toprağın
İçerime çöktü ki sızısı son durağın
Yücelerden beratı dileyişim ondandır

İbadetler şuursuz günah mı oluyorum
Kabulünden habersiz namazı kılıyorum
Bir yetimin başını okşasam doluyorum
Kuzum diye ardından meleyişim ondandır

Affetmeyi seversin affedersin Yaradan
Kalender bilesin ki insan ölmez yaradan
Birer birer gittiler sevdiklerim sıradan
Duaları kol kola yollayışım ondandır

MEHMET BİNBOĞA

1963 yılında Afşin'in Altunelma Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de tamamladı. 1990 yılında Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Liselerde edebiyat öğretmenliği yaptı. Aynı zamanda Türk halk müziği ve sanat musikisi alanlarında hem saz hem de ses çalışmaları yapmaktadır.

Şiirleri; *Değirmen*, *Kün*, *Kültür Çağlayanı*, *Kasabadan Esintiler*, *Karababahindi*, *Edebiyat Otağı* gibi dergilerde yayımlandı. Şairin ayrıca roman, öykü, tiyatro türlerinde metin çalışmaları vardır.

"*Yasenya*" isimli şiir kitabı 2016 yılında yayımlandı. Halen Eskişehir'de, bir özel lisede edebiyat öğretmenliği yapmaktadır.

ÜRPERİŞ

Bir salkım söğüdün eteklerinde
Oynaşıp kaynaşan gümüş balıklar
Bana da bir avuç bir su verin de
Kurtulsun cismimden kalabalıklar
Bir salkım söğüdün eteklerinde.

Savruldum fezanın derinlerine
Ve böyle başladı büyük macera
Kaç umut yükledim yarınlarına
Işımadı gitti kör bir pencere
Savruldum fezanın derinlerine.

Dağladım bağrımı dağlar salında
Çakırdikenlere bulandı kanım
Bülbül neden inler bir gül dalında
Bahanesi dünya sonsuz figanın
Dağladım bağrımı dağlar salında.

İlahi bir dansta kör kelebekler
Çarpıp düşüyorlar taş bir duvara
Bir günlük yaşama kaç bin yıl bekler
Tutuşurlar bir ölümcül kumara
İlahi bir dansta kör kelebekler.

Sakındığım yere düşünce yolum
Bastı yüreğimi al hafakanlar
Anladım âlemde tek gerçek ölüm
Paylamış payını uzanmış canlar
Sakındığım yere düşünce yolum.

Öyle bir ülke ki adı kabristan
İn cin ses vermiyor kulaklarına
Dizilmiş yan yana nice şah sultan
Pranga vurulmuş ayaklarına
Öyle bir ülke ki adı kabristan.

Kimi sarayından bir parça mermer
Koparıp da dikmiş tam başucuna
Almış koltuğuna bir kalın defter
Bir dönüp bir bakar altın tacına
Kimi sarayından bir parça mermer.

İdris'in biçtiği atlas gökyüzü
Mavisin yitirmiş kapkara bir şal
Güneş aydınlatmaz burda gündüzü
Toprak kürelenmiş çiçekler dal dal
İdris'in biçtiği atlas gökyüzü.

Korku kol geziyor serviliklerde
Nerede Musa'nın Şecer-i Tur'u
İnmiş gözlerine bir siyah perde
Medar-ı maişet derdi kusuru
Korku kol geziyor serviliklerde.

Her ezan sesinde irkilir de can
Ne varsa yok sayar varlık adına
Beyninde sayısız şimşekler çakan
Kulak vermez ruhun son imdadına
Her ezan sesinde irkilir de can.

Çılgınım asiyim günahkârım ben
Gözyaşlarım kotaramaz bu kiri
Sıyrılıp ruhundan zavallı beden
Arayıp da bulsun meçhul iksiri
Çılgınım asiyim günahkârım ben.

Ya Rab! Kurtar beni bu işkenceden
Çarmıha gerilmiş Mesih'e döndüm
Bir gün açılırsa hesap inceden
Eyvah ki şeytanın atına bindim
Ya Rab! Kurtar beni bu işkenceden

BÜLBÜLÜN ÇİLESİ

Gülüşür tutulup aşka can ile ten ikliminde
Bölüşür bu gamı bülbül ateşten suhan içinde

Ah bir naz-ı istiğnaya meyl edip de kurban misal
Kul oluptur cellâdına şakıdıkça göğünür dal

Ağla bülbül ağla bülbül sonu yokmuş bu yanmanın
Göğsünde açan goncanın hasretine dayanmanın

Gözün yaşı sebil olsa tegafül gösterir cânâ
Aşk yok ise aynamızda niçin geldik bu cihana

Gel de vazgeç ahuzardan gül şımarır ilkbaharda
Bir goncafem değil midir arandığın şarkılarda

Şol cennetin sürgünüyüz hiç diner mi bu ıstırap
Kaçtıkça tatlanır kâfir böyle emreylemiş Çalap

Eyvah bülbül hayta bülbül gülizar oldu virane
Sevda sabır tesbihidir çekeceksin tane tane

Ne yâre vuslat görünür ne de bu sevdaya kıymet
Gül dediğin rum ateşi merhamet cânâ merhamet

TAHİR GRENLİ

1963 yılında Afşin'in Armutalan Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokul ve liseyi Kahramanmaraş'ta bitirdi. Şiiri çocukluk yıllarında Hayati Vasfi Taşyürek, Abdürrahim Karakoç, Hacı Yener, Kul Hamit gibi şairleri dinleyerek aldığı ilhamla yazmaya başladı. Televizyon programlarına ve Türkiye'nin birçok ilinde şiir gecelerine katıldı. Şiirleri; *Şiir Fırtınası Antolojisi, Türk Dünyası Şairler Antolojisi, Adanalı Yazarlar, Şairler ve Ozanlar Antolojisi, Hece Taşları, Vesselam ve Alkaş* dergilerinin yanı sıra çeşitli şiir sitelerinde de yayımlandı. Kahramanmaraş'ta yaşamaya devam ediyor.

ARAR BULURSUN

Fikir çeşmesinde içmezsen suyu
Ağlayan dünyada acı bulursun
İmanla pişenin güzeldir huyu
Geceden sevdâyı arar bulursun.

Pusulayın yönü doğruyu bulsun
Kalbin hak yolunda ilimle dolsun
Kur'an-ı Mübin'in yolumuz olsun
Seherden şifayı arar bulursun.

Gün boyu görürse gözler olanı
Dünyanın düzeni haktır mizanı
Söylemez kul olan kul bir yalanı
Fecirden deryayı arar bulursun.

Zahiri'm ara bul doğrudan şaşma
Sen kendini tanı haddini aşma
Sabırlı ol sakın kaynayıp taşma
Evrenden Mevla'yı arar bulursun.

ETMEYİN BANA

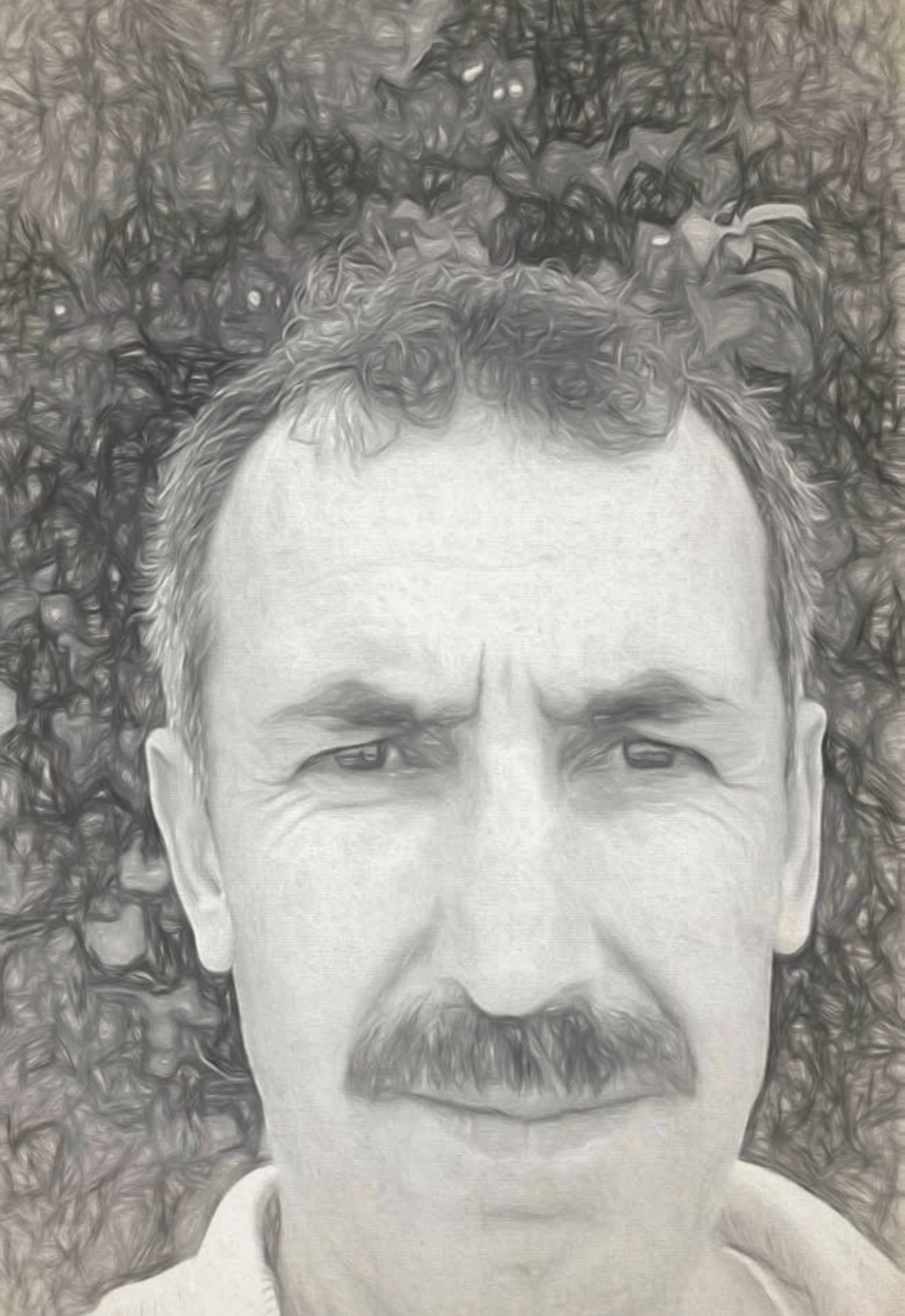
Talip olamam ben, karşı çıkarım
Dünya malını, yük etmeyin bana
Nefse hâkim olur, şeytan yıkarım
Sevginizi mahrum etmeyin bana.

Ararsan doğrudan bulursun huzur
Omuzunda yazan melekler durur
Pişmanlık faydasız, düşüne vurur
Sevginizi mahrum etmeyin bana.

Telaşlanma boşa sıran gelecek
Dünyaya gelenler bir gün gidecek
Kazandığın malı miras bölecek
Sevginizi mahrum etmeyin bana.

Dünya sizin olsun tatmam tadını
Salavat çekerim duydum adını
Anne dediğimde cennet kadını
Sevginizi mahrum etmeyin bana.

Zahirim insanla olmasın derdin
Karıncaya dahi sevgini verdin
Nefsini çarmığa sicimle gerdin
Sevginizi mahrum etmeyin bana.

RAMAZAN DEMİRTAŞ

1964 yılında Afşin'in Altunelma (Lorşun) Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu kendi mahallesinde, ortaokulu Kahramanmaraş İmam Hatip'te, liseyi ise Afşin İmam Hatip Lisesinde tamamladı.

Üniversiteye Çukurova Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesinde başladı, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldu.

1988 yılında Adana'da öğretmenlik görevine başladı. Aynı şehirde çalışmaya devam ediyor.

2018 yılında "*Yüreğime Çıngı Düşer*" adında bir şiir kitabı çıkardı.

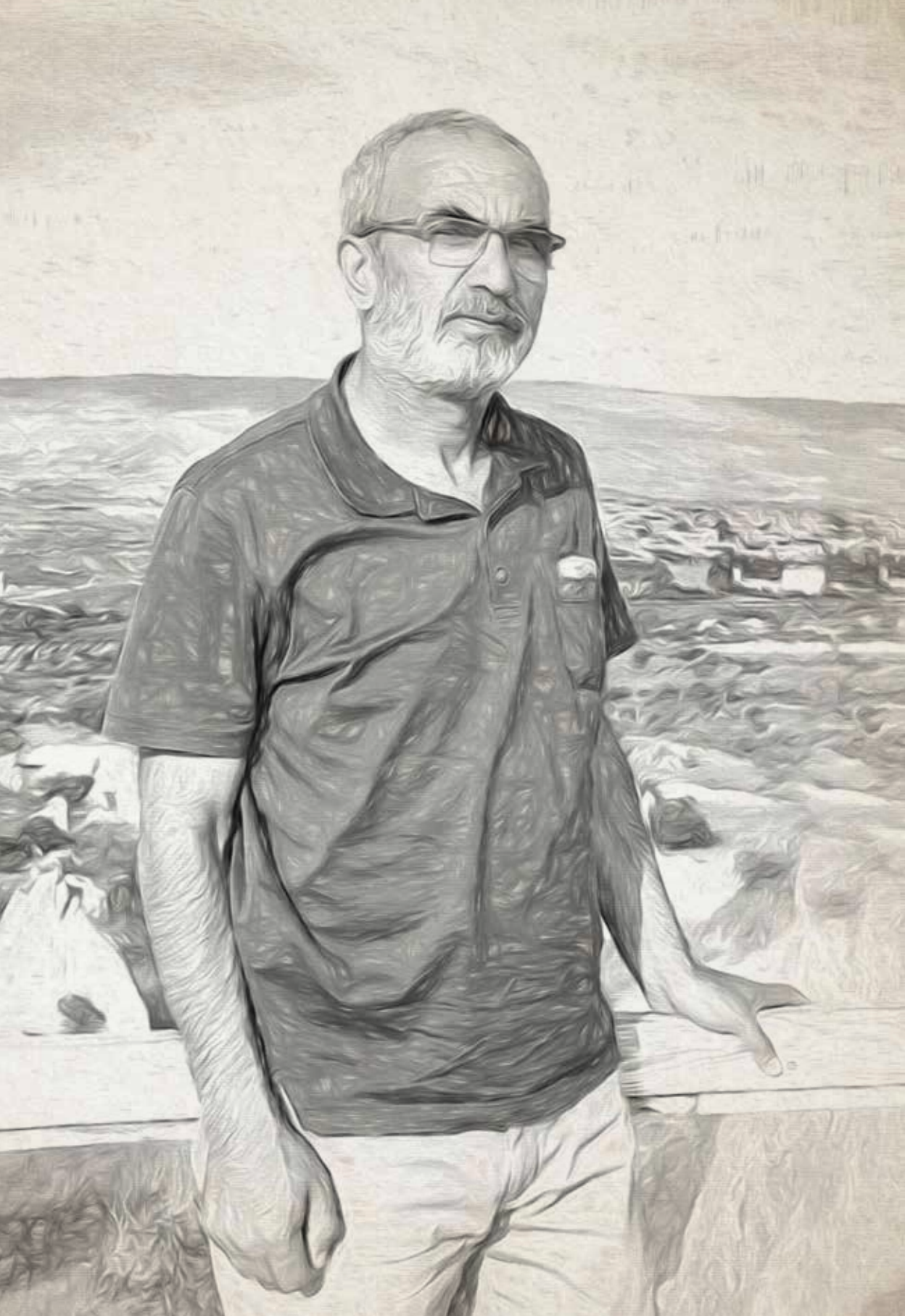
AL BENİ DE GÖTÜR BİZİM ELLERE

Yükseklerde uçan kınalı kuşum
Al beni de götür bizim ellere.
Kendimi yitirdim kayıp olmuşum
Bul beni de götür bizim ellere.

Dağlarına yağan karlar erimiş
Gözlerden buz gibi sular yürümüş
Gelincikler yazı yaban bürümüş
Yol beni de götür bizim ellere.

Bitmeden tanıyan varken âşinâ
El sürem babamın mezar taşına
Zalim muhanneti düşman başına
Çal beni de götür bizim ellere.

İçimde dağ olup taşıyor hasret
Gözümde bir damla koymadı gurbet
Her kul cansız ata binecek elbet
Sal beni de götür bizim ellere.

KEREM AKPINAR

1965 yılında Afşin'in Türksevin Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Türksevin'de, ortaokul ve liseyi Afşin'de tamamladı. 1988 yılında İstanbul'a yerleşti. 1989 yılında devlet memuru olarak göreve başladı. On beş yıl memuriyet yaptıktan sonra kendi isteği ile memuriyetten ayrıldı. Üniversite mezunu. Mali müşavirlik yapıyor. Sivil toplum kuruluşlarında görev aldı. İlim Yayma Cemiyetinin Gaziosmanpaşa şube başkanlığını yürütmektedir.

SELAMI KESME

Birine kızıp da kararın verme
Kızsan darılsan da selamı kesme.
Kimsenin günahın kendine derme
Ben davası için selamı kesme.

İnsanı kırmak yıkmak çok kolay
Etraftan selamı kesmek çok kolay
Darılana gitmek çok güzel olay
O sana kızsın da selamı kesme.

Allah'ın emri bu dargın olunmaz
Düşman olsa da sırttan vurulmaz
İnanan bir insan asla darılmaz
Müslüman adamsın selamı kesme.

Nasihat etmek, haddim mi hâşâ
Dünya durdukça aklınla yaşa
Benden selam edin kurda ve kuşa
Yaradan hatırı için selamı kesme.

Seni sevdiğimi bilirsin ezelden
Akı selim ders alır gazelden
Kim ayrı kalmak ister güzelden
Güzel olmasa da selamı kesme.

Akpınar bu kadar yazılan yeter
Hayat olan evin bacası tüter
Garip kalan evinde yalnız yatar
Yetimden garipten, selamı kesme

KÜSTÜM

Size diyorum ey zalim yıllar
Mevsimler içinde bahara küstüm.
Rabb'im yaratmış çeşitli güller
Bunların içinde sümbüle küstüm.

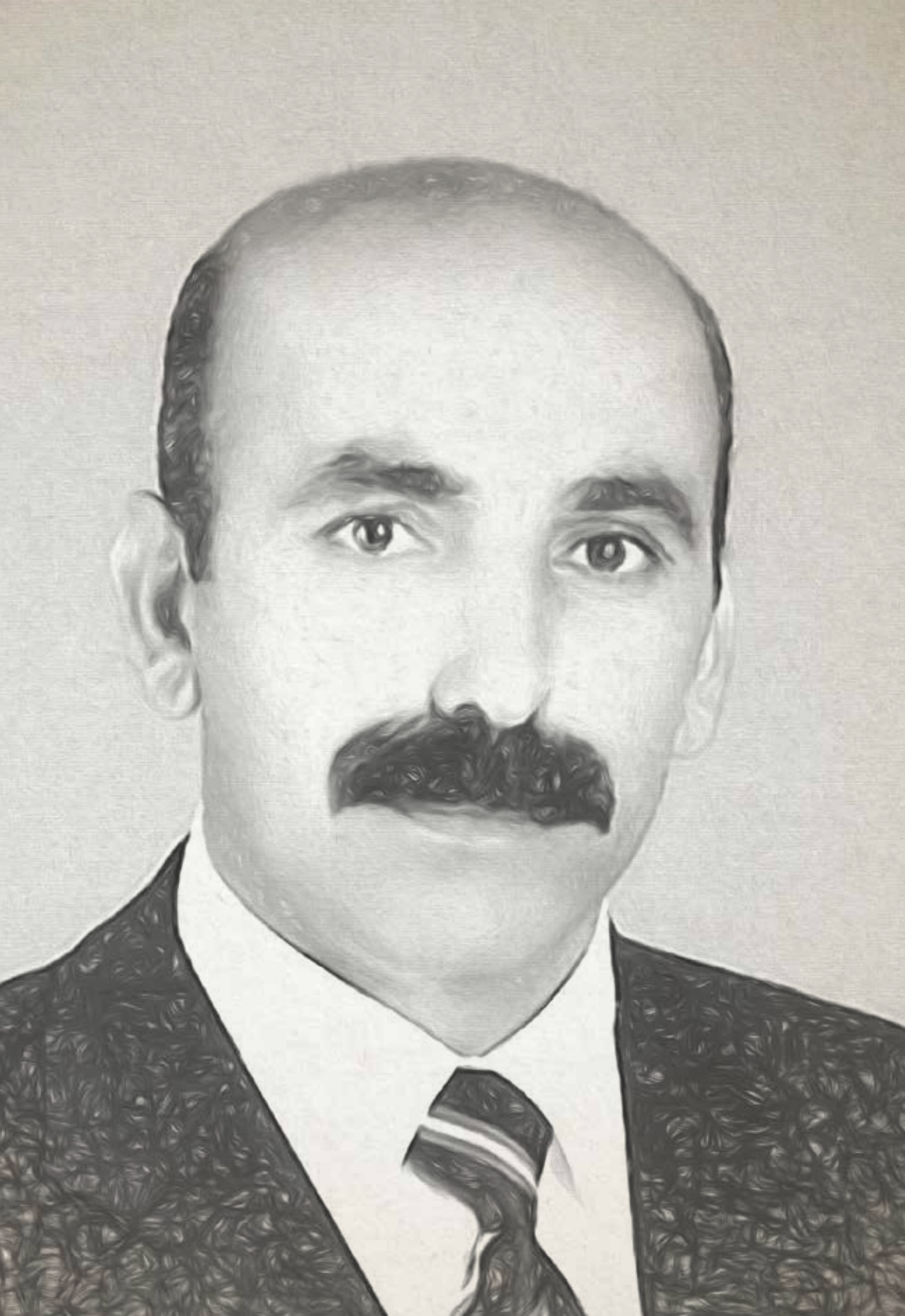
Bu kadar çile, ıstırap neden
Ne kadar yaşanır daha gülmeden
Sayende çoğaldı ihanet eden
Dostların içinde ben ona küstüm.

Ömrümü geçirdim boşu boşuna
Anlamadan geldim kırk beş yaşına
Talih kuşu konsun yârin başına
Karanlık gecede yıldız küstüm.

O güzel gözlerin baksa da bana
Karşılık veremem bilesin sana
Tavrını koyarsan sevdadan yana
Beni çok seven, yârime küstüm.

Küstüm bilmiyorum inan ki doğru
Doğrular içinde ben kaldım eğri
Sevda insanın yansa da bağı
Vücudum içinde kalbime küstüm.

Akpınar'ım küsmüş herkese neden
Bana kızıyorlar belki bilmeden
Ne olur göreyim seni ölmeden
Kimseye değil, kendime küstüm

AHMET KIR

1966 yılında Afşin'in Marabuz Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Fevzi Çakmak Mahallesi'nde, Ortaokulu Marabuz'da okudu. Liseyi 1985 yılında Afşin Lisesinde bitirdi. Aynı yıl KTÜ Fatih Eğitim Fakültesi Kimya Öğretmenliği Bölümüne kayıt yaptırdı.

Ülkenin çeşitli okullarında öğretmenlik yaptı. Halen Aşık Mahzunî Şerif Ortaokulunda okul müdürü olarak görev yapmaktadır.

AŞK-I KÂMİL

Bu değil aşk, beklediğin ne ise,
Aşk, yarıda uykuları bölendir.
Ne bir rüya ne tozpembe bir hayâl,
Bir aşk gerçek, gerisi hep yalandır.

Damarında akan, benzi solduran.
Aşk pişiren, aşk hamıları olduran.
Yüreğe damlayıp şaha kaldıran.
Aşk tüm benliğine sahip olandır.

Seilmekte değil, sevmektedir aşk,
Eritir dağları, çok muktedir aşk
Aşkta almak olmaz, vermektedir aşk.
Dünya gider, aşk bakiye kalandır.

Ne kadar âşıksın? Derdin ne kadar?
Sevildiğin değil, sevdiğin kadar.
Bir damlacık aşkı her yürek tadar.
Aşk yiğitlik, âşık yiğit olandır.

Aşk mızrağı paslı değil, bilenmez.
Âşık sever asla sevgi dilenmez.
Âşık'ın halleri sırdır bilinmez.
Âşık, muhabbeti hakta bulandır.

GÖRMEYEN BİLMEZ

Sevdalı nağmeler neyi anlatır,
Mızrabı tellere vurmayan bilmez.
Nasıl yanar yürek, neyi inletir,
Aşkın dergâhına varmayan bilmez.

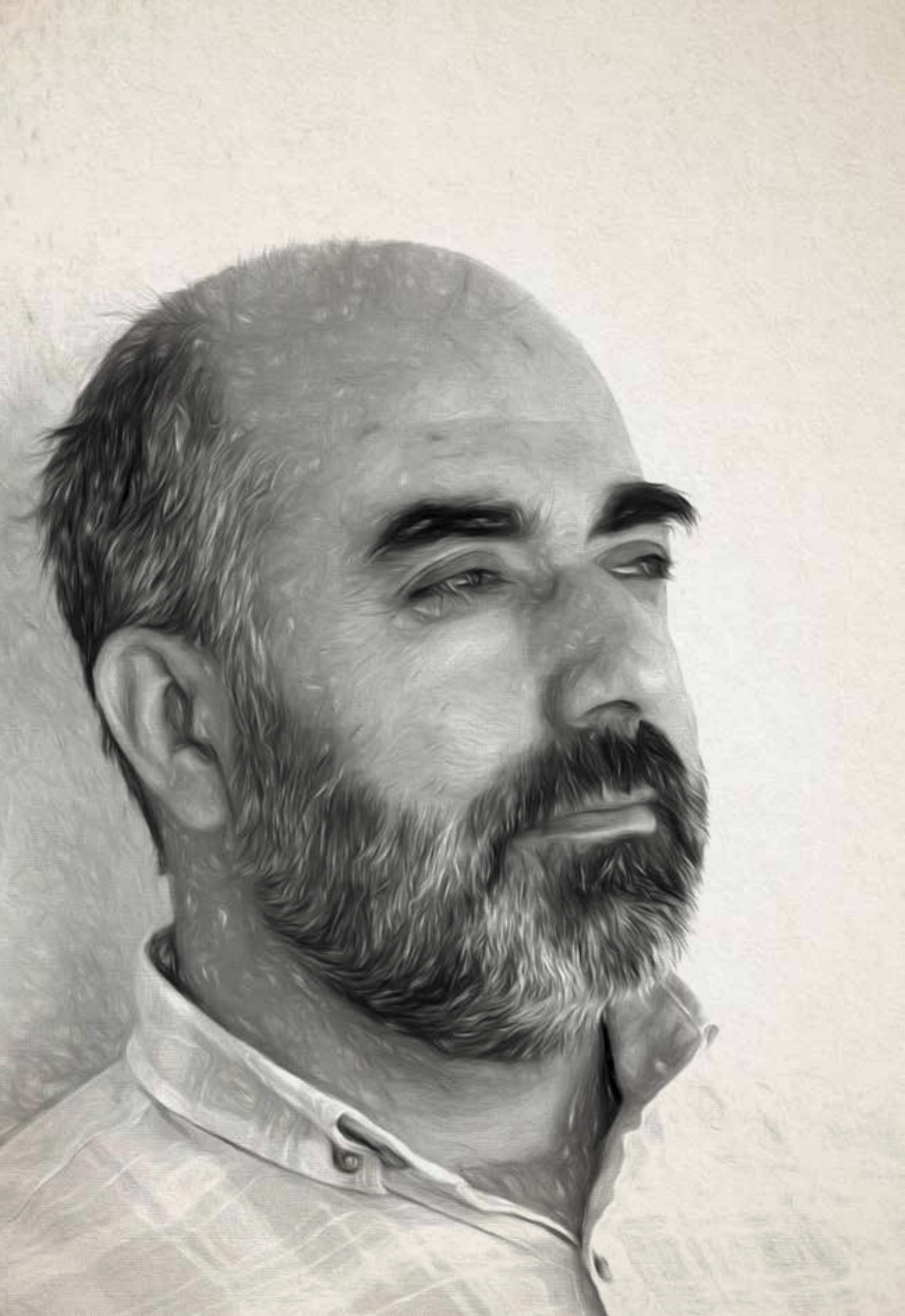
Şiir, sıralanmış sekiz on hece (!)
Sevda ahmak işi, aşk bir bilmece (!)
İnsan niçin uyuyamaz günlerce,
Ömrünü bu yola vermeyen bilmez.

Âşık ne düşünür, sevdada usûl,
Kul niye sever ki gâye ne asıl,
Aşkta kârımız ne, hesabı nasıl,
Atı uçuruma sürmeyen bilmez.

Kirpik nasıl batır, kanatır içi,
Bir çift göz sıladan yükletir göçü,
Neyler ki gözyaşı doyurur açı,
Gözlerde cenneti görmeyen bilmez.

Bir damla yürekten sel nasıl taşar,
İnsan nasıl yüce dağları aşar,
Yürek nasıl kaynar, kan nasıl coşar,
Sızıp bir gönüle girmeyen bilmez.

Sevdanın ne yokuş yolları vardır,
Mevla'nın ne mecnun kulları vardır,
Âşık'ın ne türlü halleri vardır,
Okuyup yazmayan, sormayan bilmez.

SEZAI ÇİÇEK

1966 yılında Afşin'in Çoğulhan Mahallesi'nde doğdu. 1986 yılında Afşin İmam Hatip Lisesinden, 1991 yılında Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Yüksek lisans eğitimini ise İstanbul Üniversitesinde, 1996 yılında tamamladı.

Bugüne değin *Hece*, *İdeal Hukuk*, *İstanbul Adliyesi*, *Açıkkara*, *Edebi Körpü*, *Teferrüç* gibi dergilerde yazı ve şiirleri yayımlandı. Halen İstanbul'da serbest avukatlık ve arabuluculuk yapmaktadır.

ŞEHRAZAT

Ne kadar da uzağındayım
Yanı başında görünsem de
Çift oluklu çeşmeden içtiğim sulardan da
Tatlısın Şehrazat
Baharın asil çiçekleri
Zambaklar ve mağrur laleleri
Yanında sönük kalır bilirim

Dağın yamacındaki keklik sesleri
Gülümsemen yanında suskundu
Aslında doru atların çatlarcasına koştuğu
Bitimsiz yarışların nihayeti var ya
İşte öyle bir heyecanla beklerim seni

Şahlanan bir küheylanın
Nal seslerini takip eder gibi
Ruhum sana yönelir
Sonrasında sanki sükût eder bedenim
Seni her gördüğümde

Devinen kalbimi saymazsan
-Ki o ancak senin için çarpar-
Hareketsiz bir toprak gibiyim
Rüzgâr o toprağı yoğurdu gelmeden önce
Senin için hazırladı çiçekler ekesin diye

Ve sen gelmezden önce kuşlar meclisine
Başta turnalar ve bütün kumrular sana uçardı
Yolunda güller menekşeler açardı bir bilsen
Her gelişin gönlüme bahar muştusunu tattırır
Kardelenler gibi gümrah ve cesur
İşte beni asıl susturan da budur.

HER ŞEY BEN YAZARKEN OLDU

Her Şey ben yazarken oldu
Kelime tutsağım, kelimen gardiyan
Ey yer ve gök, sanmayın ki bitmez
Size olan mahk miyetim
Gün gelir de engelleri aŗarım
Gün olur da ben de buna Őaŗarım.

Çiğ taneleri kadar temiz ve berrak
Gün ıŗıđı gibi saf, kalbin kadar sıcak
Baharın yeŗilliđine boyanmıŗ
Uyanan toprağın neŗesine eŗ
Yaprakların arasında kalmıŗ
Körpe çiçeklere d nm ŗs n.

Yaprağa dönecek tomurcuk
 i eklere yönelen arılar gibisin
Erguvan ağıları sabırsızlanmıŗ
Ge tiğin yollara renk vermek için
 eŗmeler yarıŗta eğer bilersen
Su i esin diye kendilerinden.

Sığırcıklar sıcak ülkelere dönerken
Seni kumrulara emanet etmiŗ
G vercinlerse yoluna
Selam vermek için uđrarmıŗlar
Mor salkımlar seni beklemiŗ
Renklerine b r nesin diye.

Bir bana uzaksın, bir bana soğuk
Kalbimi yakandır senin ateŗin
G l msemen bile bir cana değer
Gözlerim ıŗıđı sendendir artık
 stersen hayat verecek g l msemen,
 stersen yakar da uzaklaŗırsın

KADİR KÖSE

1967 yılında Afşin'in Marabuz Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Marabuz ve Osmaniye'de okudu. Daha sonra Anadolu Üniversitesinde İşletme Fakültesini okudu. 1990 yılında Divriği Demirçelikte memuriyete başladı. Ardından İskenderun Demirçelik ve EÜAŞ'nin çeşitli birimlerinde görev yaptı.

Halen EÜAŞ'ye bağlı Sır Barajı'nda Koruma ve Güvenlik Amiri olarak görev yapmaktadır.

NE KALDI

Ömrüm hızla geçip gitti
Bir yarınlık azık kaldı
Baharımla yazım bitti
Ulaşırsam güzü kaldı

Nasıl bir âlem burası
Bitmiyor derdi, tasası
Ve bunların faturası
Ah çektiren sızı kaldı

Hayatımın tüm süresi
İmtihanmış her nefesi
Yaptığımın net belgesi
Ameldeki yazı kaldı

Kazandığım mal ve değer
Burada kalırmış meğer
Çok çok götürürsem eğer
Bir de kefen bezi kaldı

Bir gün sona varacağım
Ben de canı vereceğim
Azrail'i göreceğim
Bir o günün gizi kaldı

Neticede sözün özü
Dünya oyalıyor bizi
Terk ederken *Köse* sizi
Acep kimde izi kaldı.

HER ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR

Çok şeyin bir özü, bir de yüzü var
Her şey görüldüğü gibi değildir
Açık görünenin dahi gizi var
Her şey görüldüğü gibi değildir

İnsana bakarak karar verilmez
Karar verilse de öze erilmez
Sûrete bakarak sîret görünmez
Her şey görüldüğü gibi değildir

Kirli görünenin kalbi naziktir
Kaba görünenin rûhu nahiftir
Aymaz görünenin özü ariftir
Her şey görüldüğü gibi değildir

Pehlivanın gücü tuşta görünür
Kim usta, kim çırak işte görünür
Sanma ki meziyet dışta görünür
Her şey görüldüğü gibi değildir

Sağlam bir ağacı közü belirler
Kariyer ehlini tezi belirler
Kâmili, cahili sözü belirler
Her şey görüldüğü gibi değildir

Tavır koyanların restini anla
Hemen celâllenme kastını anla
Olayın altını üstünü anla
Her şey görüldüğü gibi değildir

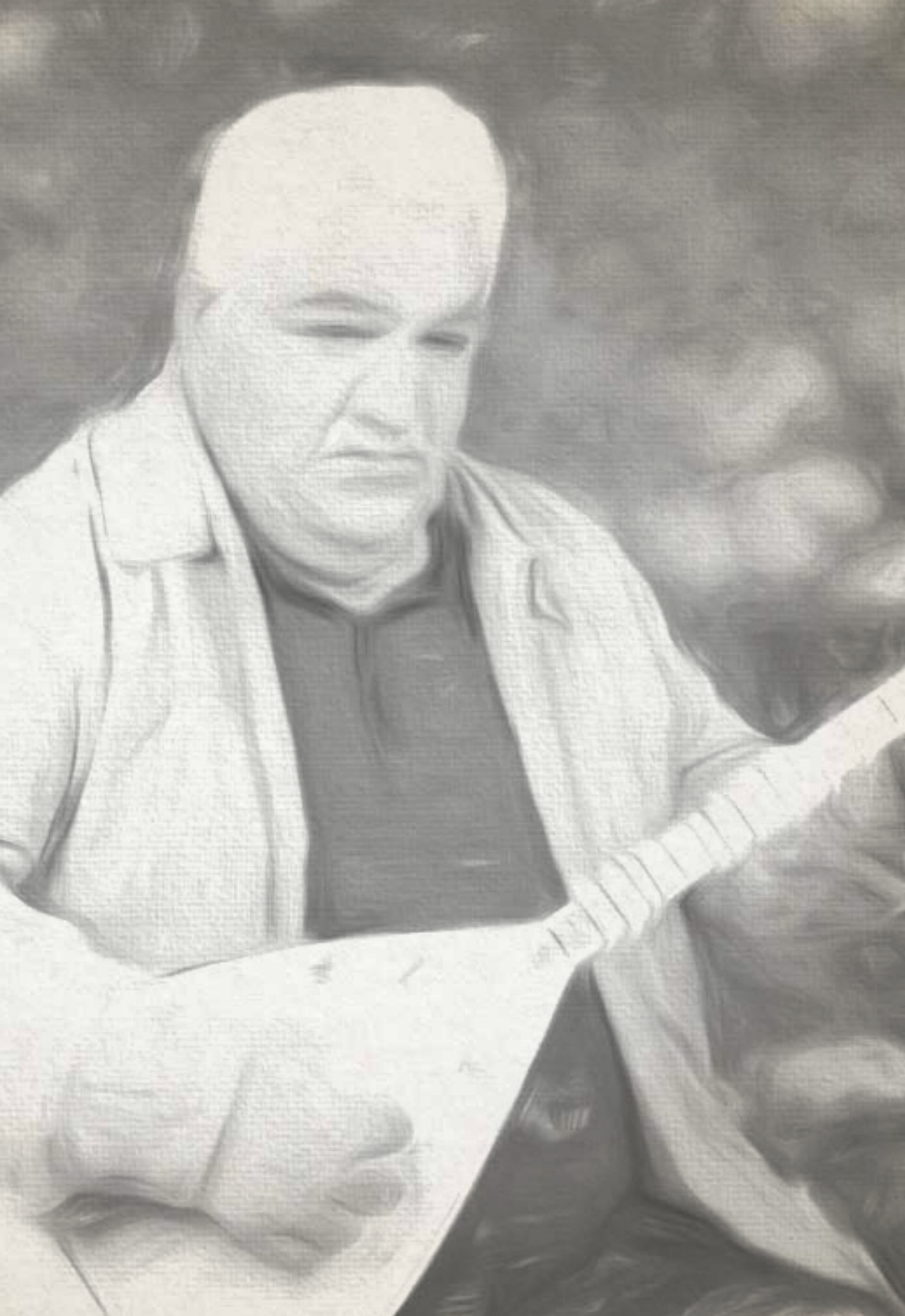
Duyulan başkadır teyidi başka
Görülen başkadır boyutu başka
Somutu başkadır soyutu başka
Her şey görüldüğü gibi değildir

Sanılana kanma mahcup olursun
Denileni sanma yolda kalırsın
Doğruları ayrıntıda bulursun
Her şey görüldüğü gibi değildir

Suçsuzum diyene zamanla inan
Masumum diyene gümanla inan
Dil her şeye döner îmanla inan
Her şey görüldüğü gibi değildir

Görülenden öte görünmezler var
Erilenden öte erilmezler var
Bilinenden öte bilinmezler var
Her şey görüldüğü gibi değildir

Köse der görürken özü görmeli
Basiretle bakıp gizi görmeli
Çok düşünüp öyle karar vermeli
Her şey görüldüğü gibi değildir.

NURİ PEKER (AŞIK FİDANÎ)

10 Ekim 1967 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul, ortaokul ve liseyi Afşin'de okudu.

Ortaokul yıllarında şiir yazmaya başlayan Fidanî, 17-18 yaşlarında saz çalmayı kendi çabasıyla öğrendi. Yazdığı şiirlerle bağlamayı birleştirip şiirlerini seslendirmeye başladı.

Bağlama ve ozanlıkta ise Aşık Mahzunî Şerif'i örnek aldı.

1995 yılında kurulan Afşin Halk Ozanları Derneğinin kurucu üyelerinden olan Fidanî, aynı zamanda derneğin genel sekreterliğini yapmaktadır.

Nuri Peker'e Aşık Pinari tarafından "Fidanî" mahlası verilmiştir.

Kültür Bakanlığı tarafından halk şairi olarak taltif edildi.

Aşık Fidanî, 2019 yılında kamu kurumundan emekli oldu.

Ozan, hayatına Afşin'de devam etmektedir.

YETMEDİ Mİ?

Zalim felek bırak artık peşimi
Yetmedi mi bunca zaman yorduğun.
Ne hayâl bıraktın ne de düşümü
Yetmedi mi can evimden vurduğun.

Hep ağlattın bir kerecik gülmedim
Sinem yandı gözyaşımı silmedim
Dostum musun düşmanım mı bilmedim
Yetmedi mi şu gönlümü kırdığın.

Dünya malı için olmam heveste
Çırpındı yüreğim kaldım kafeste
Uzun ömrüm gizlidir bir nefeste
Yetmedi mi hayatımdan derdiğin.

Fidanî'mi yaşamaktan bezdirdin
Kadir bilmez insanlara ezdirdin
Hele bir de diyar diyar gezdirdin
Yetmedi mi dost bağından sürdüğün

OLMAZ MIYDI?

Bu hayatta bir güzel gün
Görebilsem olmaz mıydı?
Yarenlerimle toy düğün
Kurabilsem olmaz mıydı?

Ben özümde çeksem çile
İşime katmasam hile
Çaba ile bir menzile
Varabilsem olmaz mıydı?

Fidanî'm kırma yaprağı
Gelir ömrün son durağı
Yâr deyip kara toprağı
Sarabilsem olmaz mıydı?

ŞABAN CERAN

1967 yılında Afşin'in Arıtış Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Hatay/Erzin'de, ortaokulu Afşin İHL'de tamamladı.

Ozanlık ve yazarlık yapan Ceran; aynı zamanda hat, resim ve karikatür sanatçısıdır. Güzel sanatlar dalında çalışmalarına 1989'da başladı. Karikatür, şiir ve yazıları gazete ve dergilerde yayımlandı. Almanya'da yaşıyor.

YÂR İÇİN

Kaşık kaşık tattım ağulu aş
Bastım bağrıma yosunlu taş
Sel gibi coşan kan dolu yaşı
Akıttım yâr için yâr diye diye

Mil çekildi gören kara gözüme
Yasaklar konuldu her bir sözüme
Bir ayrılık yapıştı gene özüme
Çektim yâr için yâr diye diye

Simsiyah saçlarım ak ile doldu
Siyahlığı kalmadı bembeyaz oldu
Ömre gelen bahar çok erken söndü
Kurudum yâr için yâr diye diye

Ceran incittiği çıkmaz yolundan
Hasret ağacının kuru dalından
Yârin sunduğu sevda balından
Tattım yâr için yâr diye diye

MÜKEMMELLİK

Kışı varsa mevsimin
Yazı ne mükemmeldir
Çoğundan bakılırsa
Azı ne mükemmeldir

Gönül ferman dinlemez
Başkasını istemez
Kürt, Türk, Çerkez
Laz'ı ne mükemmeldir

Boşu olmaz bu meydanın
Mecnun sahibi Leyla'nın
Şu çaldığı Karacaoğlan'ın
Sazı ne mükemmeldir.

Söylemekle gelmez dile
Çileden çıkarsa bile
Yârin yaptığı işve ile
Nazı ne mükemmeldir

YASİN MORTAŞ

1967 yılında Afşin'in Alimpınarı Mahallesi'nde doğdu. Afşin Lisesi, Sağlık Yüksekokulu ve İşletme Fakültesi mezunu.

Şiirleri; *Kırağı, Dolunay, Hece, Türk Edebiyatı, Yitiksöz, Muhit, Hece Taşları, Dergâh, Yedi İklim, Türk Dili, Yarpuz, Genç Kalemşorlar* gibi birçok dergide yayımlandı.

Türkiye'de edebiyat dalında birçok ödüle layık görüldü.

Fotoğraf sanatıyla da ilgilenen Yasin Mortaş, National Geographic başta olmak üzere birçok fotoğraf ödülü ve sergileri bulunuyor.

Birçok ulusal ve uluslararası şiir etkinliğine davet edildi.

Türkiye Yazarlar Birliği, Kahramanmaraş Edebiyat-Sanat Derneği ile Kahramanmaraş Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği üyesi.

Eserleri: *Güvercin Vadisi Şiirleri, Maraş Saati (şiir), Serap [Tayyib Atmaca ile (Mustafa Pınarbaşı'nın Bütün Şiirleri)], Bukalemun ile Çekirge (çocuklar için hikâye)* kitapları yayımlandı.

KAN ÇERAĞI

"Haksızlık edenler,
neye nasıl dönüşeceklerini
yakında görecekler." (Şuarâ)

Siz /kanaması durmayan güle
aşk aşısı yapmaya mı geldiniz

MUHACİRİM

Puslu bir çağ aynasından bakıyorum
yüzümün haritasına
yüzümde derin işgal izleri
ıssız yollar ve hüznün evleri

Ateşler içinde bakıyorum işte
bakışlarımı delik deşik eden kurşun izlerine
rengimi savuran uğultulu rüzgâra
buruk ırmaklar taşıyan gözlerime
dilemdeki "Ano Yemen'dir gülü çemendir" buğusuna
Ah...tutuyor yine beni bir hıçkırık /başlıyorum İdlib sağısuna

Anne, tarandıkça ağarıyor Etiyopya siyahı saçlarım

Evet /bu banım işte muhacir kızı Elif
saçlarım acıyla belik belik

Haydi gelin artık/kişnesin atlar
çınara düş gösteren atlılar
-O zalimler yüzünden perişan olduk
kuş yuvalı bahçemizde viran olduk-

ENSARIM

Saçları acıyla belik belik
beni mi çağırdın Elif

Üzerinde acıyla kurumuş günün
kanlı çamurunu silkeleyen güzel
o/ cınlaması geçmeyen çölde
Havva'nın ağladığı o inci saatinde
şarapnel yanığı gözlerinle /beni mi çağırdın

Geldim güzelim
yürüyen bulutların ıslak beyazı
Afrika'nın açlık atlası /elleri Kudüs çiçeğim

Haydi söyle /nereye koydun gözlerinin karasını
ölmüş annenin gözlerine mi
yıkılmış babanın yüreğine mi
Somali türküsünün derinliğine mi
Şöyle mi demiştin:
annemi cennette göreceğim mi baba
Allah beni ne zaman yanına alacak
anne olmadan ölecek miyim

Korkma gözlerinin karasında kaybolan Elif'im
bir Peygamber şefkati koydum yüreğime
bir Ebubekir ışığı saklıyorum sana
Bosna sokaklarına bırakıyorum izzetimi
Fırat'ın gözyaşını taşıyorum gözlerimde
Ömer terazisi göğsümde/Hamza kaviliği ellerimde
Türkiye tebessümüyle geliyorum sana
Biliyorum şöyle demiştin:
baba bak /hilâl gibi keskin /yıldız savuran atlılar geliyor
Nemrut'un gözlerine ok gibi saplanıyor onlar
içime gül serinliği tüveyçleri savruluyor.

Beni mi çağırdın Elif
saçları hüznle belik belik

Doğu tartılırken Türkistan güneşiyle
bu zilzal anlatmadı mı zalimlere
yerin göğün sarsıldığını /içlerin içe çöktüğünü
insanlığın hallaç pamuğu gibi savrulduğunu
yalnızlığa bölük bölük dağıldığını

Ah canım/ şöyle mi demiştin:
babacığım içimdeki bu ağırlığı taşıyamaz oldum
yoruldum dışarı atamadığım acılardan
baba, anne yokluğunun enkazında kaldım
gördün mü dünyanın üzerime yıkılışını

Saçları acıdan belik belik
bana mı seslendin Elif:

-Buralar kalabalık ama bilinç keskinliği değil
bu betonlar ama gülizar değil
bu coşmalar ama ırmak değil
bir kuyu derinliği ama serazat değil
Karabağ ama asma bahçesi değil-

Ama gördüm demiştin babacığım
İşte çağırıyorum aşk arkasındaki yankılarımı
yanıklarımı soğutuyorum kartal telekleriyle
bir Yusuf serinliği başlıyor Züleyha gözlerimde

işte/yağmurlar içiyorum su kasidesinden
İsmail'in dudağında damıttığı zembazden
tutuyorum Asım'ın gül teri ellerinden
artık Türkçe rüyalar görüyorum baba
bak/ görüyor musun /süvariler suda çingilar sıçratıyor
ufkun kızılığını topluyorlar eteklerime
altın elmalar soyuyorlar bana

İçimdeki kızgın kumları savuruyorlar rüzgârlarıyla
hıçkırığımı toplayıp koyuyorlar terkilerine
nallarında çingı hiyerarşisi
yüzlerinde silinmez Fatih siması
Elifim korkma gel diyorlar
Arakan resimleri çiz göğsümüze/ Keşmir tebessümleri sür dudağımıza
gel: lal'e bükülüşünü öğretelim sana
gel: suya dudağını öğretelim
gel: yüreğine gök sürelim
gel: rüzgârına denizi ezberletelim
gel: aşkı damıtalım sabırla
gel: toprağı alnına açalım
ve g e l de giyin diyorlar sık örülmüş merhametimizden
Anadolu yufkası gibi zamanlar açıyorlar önüme
ağlamalarımı sarıyorum Somalili kızın çeyizine
müsterih bir yağmur oluyorum Anadolu'nun gözlerinde

Baba/elimde bir Anadolu aynası
taranıp uyuyorum Bedir'e karşı.

AYASOFYA ŞEHRENGİZİ

Ey
yârim

Süleymaniye'den
Ayasofya'ya
bak yine vakarla

ve sevinçle ağla

Fatih'in
surlara sinmiş
tebessümünü
sakla kalp kubbende

Ve
secde kanatan
o gül hıçkırığı vakti
alnına mühürle de
ezanlarla ağla

Müjdelenmiş dualarla
içten içe
sevinç gözyaşlarıyla
sar İstanbul'u

Fethi'ni kıyamda tut
kılıcını bileyle
bayram atlarıyla sür muştunu
Ki senin
gözlerinden inen
bir fetihna(ğ)me

Ç'ağ'la/yârim
eğil rahlelere
sevinçler şerh eyle

Ve
yeminlerini tut uzaklara

KAZIM GÖK

1969 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul, ortaokul ve liseyi Afşin'de tamamladı.

Anadolu Üniversitesi İşletme ve Sağlık Kurumları Yönetimi lisans eğitimi sonrası Beykent Üniversitesinde, Sağlık Yönetimi alanında yüksek lisans yaptı.

1994 yılında Afşin Devlet Hastanesine radyoloji teknisyeni olarak atandı. Halen aynı kurumda çalışmaktadır.

TEDİRGİN

Ne öykü ne türkü
Mübalâğa tenhalığıydı
Peşine takılıp gittiğin

Döllenmemiş ayak izlerin
Üstüne kuluçkaya yattı zaman
Kılavuz olamadı kuş sesleri

Çoğul acabalarım
Tedirgin tellerin üzerinden
Bahçedeki çiçeklerin soylarına
Yokluğunu sordu

Tek cümle kurdular
Akraba değiliz dediler

Susuz yaşayamıyor yokluğun
Sık sık hıçkırıklarımı döküyorum
Zordur kıraç gönülde
Siyah Nilüfer büyütme

SEVGİ TEZAHÜRÜ

Ey topal ömür
Ahir zaman keskin
Nasıl koşuyorsun
Ayakların kıpkırmızı

Göğü kaplamış popüler kültür
Ya kurak şiire ne demeli
Dışarda ıslanıyor kutsallarımız

Yokuş aşağı iniyor arafta şairler

“Bismillah” diyerek atlanmalı dirilişe

Kanatlarını bana takmış
Ölmüş kuşlu mısralar

Rahmani, meyveli bir ağaç azası
Beni teselli eden

Yüzümü okşuyor
Sevginin tezahürü
İncir yaprağı

Geri gelir mi tarih
Geri gelir mi Hassan bin Sabit
Elinde Asrısaadetten bir hiciv

Beklemek nafîle

Aşınmamış tuvaller nerede
Şemsiyeli minareler çizeceğim
Ezanlar ıslanmasın
Cemaat nemlenmesin

MEHMET MORTAŞ

1969 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de tamamladı. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Afşin MYO Elektrik Bölümünü, Anadolu Üniversitesi Sosyoloji Bölümünü bitirdi. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesinde çalışmaktadır.

Şiirleri ve Denemeleri; *Edebiyat Ortamı, Hece, Temmuz, Yitik Söz, Mühür, Bir Edebiyat Yaprağı, İnsan Saati, Kırağı, Harman, Alkaş, İktibas, İlevdü, Yarpuz* isimli dergilerde yayımlandı.

Eserleri: *Gölge Boyu ırmak* (şiir, 2009), *Maraş'tan Madrid'e* (şiir, 2022), *Kelimelerin Arka Yüzü* (deneme, 2022)

SAAT 4.17 MARAŞ

Ben Maraş'ta Ahmet'in ikinci oğluyum
Anam zilzal suresini okurken doğurmuş
Daha doğmamıştı kırk ikindi kırıkları
Ve taze gelin ağıtları
Hayâllerime kadar uzanan Maraş kaldırımını
Saatin sessizliğinde biriken beton tabutlar
Zilzal suresine uzak bir iklim gibiydi

Yaşamak denen çıban zamanlar
Gök gürültüsü gibi de olmadı öykünmelerime
Sen ses verirken kıyamete ayarlı şiirime
İlerliyordu gece yelkovanın üzerinde yıldı gibi
Şubat ağır ağır ilerliyordu altıncı güne

Ben ruhumun kırıklarına erdiğimde
İlerliyordu katarak günler
Görmüyordu hırsın doruklarında insanlar
Maraş'ta katmer katmer kıyamet yürümesini

Şubatın 6'sı
Saat 4.17
Ayrıldı bedenimden yeryüzü
Kırık zaman gibi çatırdadı korkularımız
Karanlık insan uğultu kıyamet
Az ötede katlı güzel günlerdi yıkılan
İnsan çığlıkları yan yana beton bloklar
Molozlara saniyeler biriktiren ölüm
Rüyalarından taşan ağır bir katran kokusu
Yaşamak serilince Maraş Ovası'na
Taze ağıtların kırıklarına gözyaşları dolan
Ah o baba diyerek geceyi ikiye bölen çocuk
İkiye bölen çürük binalardı kalbimizi

Şubat'ın altısı saat 4.17
Maraş ıssız bir kırık

ESRİK M

bilinmezin mekanıydı sesimiz
duydum gökyüzünün yankısını
uçurtmalar takıldı boşluğa
rüzgârın kaygan yüzü suretsiz
kaydı elimizden yeryüzü

bulutların sancısı yağmur
sızıısı buz parçası
üzerimize yaşamak döküldü
yarama yağmur damlası
yeryüzü boydan boya sızladı

davetini aldım sümbül zamanlarının
hangi zamana ait verdiğim su
çünkü saksıda kuruttum çiçeği
büyümedi damarlarımda yeryüzü

biriktirdiğim gerçek sıfatsız
fiili yok zihnimde kelimelerin
bir gülü dahi koklamadı ömrüm
dünya ağırdı üzerimde
yeryüzünde kırıldım kuru dal gibi

dilini ezberlediğim rüzgar
dökülüyordu esrik m harfine
dudaklarımda peltekleşen sözlerim
eridim içime aktım tekrar kendime
geçtim yeryüzünden m harfiyle

yalnızlığım düşününce yüksekte
alçalan maddenin yüzünü gördüm
altımda büzülen gökkuşağını
gördüm çamura bulaşan tenimi
iskeletime bürünerek büyüyordu

iskeletimde kutsal bahane aradım
altımdan boşluğa çekildi karanlık
ölüm aramızda soğuk bir uçurum
ben de geçiyordum içinizden
mor taş kalır yeryüzünde baş harfim

MEHMET TURAN

1969 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul ve ortaokulu burada bitirdi. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Çeşitli gazete ve dergilerde yazı ve şiirleri yayımlandı. İzmir'de yayımlanan *Taşra ve Harman* dergilerinin kurucuları arasında yer aldı. Afşin'de serbest avukatlıktan emekli oldu. Şu anda Yozgat ilinde noterlik yapıyor.

YAĞMURLA YIKANIR ESKİ SAYFALAR

sancılı bir doğum ertesi
acı ve hüznün okunur yüzlerinden
rahmet üzre sınanır
gönenir yürekler
akşamüstleri çöker varım kalmış ne varsa
yağmurla yıkanır eski sayfalar
gökyüzü çağırır
alır götürür bizi en berrak yerimizden
sonra bir dağ titrer
ağlarınız bir bir
militan yüreklerimiz depreşir
acı tüm sadeliğiyle baş köşede
biz kurak iklimlerden
yani belde-i hüzn
geriye kalan
sisli bir geccede lanetli şiirler
asık bir surat öfke dolu günler
bir de
adanmış onca saat
lanet okuyorum şimdi en güzel yanlarına bile

RÜVEYDA

sana ben yaşanmamış aşklar getirdim rüveyda
gecelelerin güzel gözlü kızı gel
bak bugün kuşlar Kur'an okuyor
bir dilim sevgi ver yeter
bir avuç deniz sunuyorum şimdi
bahar üzre süz beni
sessizlik seğirtiyor ıssız matemlere
boğuluyor/kalbim sıkışıyor/bir hâl oluyorum
acıyı zorla yedirdiler
bana kentlerden öç almak düştü
onulmaz yarayı sarmaya kim gelir
saatleri kırıp zamanı durdurmak imkânsız
filizlenen sevdamız kurumak üzre
ah, can rüveyda
kaç sabah sensiz sustum
akasya kokuları faydasız
dinginliğim kıyıya vuruyor hep
hüznün saltanatını yaşıyor saatler
gece koynunda saklıyor çocukları
yaşadığıma pişman olmadım ki
rüveyda farkında mısın

MUSTAFA BOZKURT

1969 yılında Afşin'de doğdu. Şiir yazmaya 1995 yılında başladı. Uzun yıllar marangozluk ve mobilyacılık yaptı. Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Çevre Koruma Şube Müdürlüğünde işçi olarak çalışıyor. Şiirlerinde "Kurtoğlu" mahlasını kullanmaktadır. Afşin Halk Ozanları Derneğinin üyesidir.

GÖR BENİ

Unutulduk hepten fani dünyada
Hatırla bir tanem başta gör beni.
Hasretin sinemde var olsun ya da
Hayâlinde değil düşte gör beni.

Bozulmuş dünyanın devri âlemi
Beklerim gelmiyor sevgi selamı
Çok görmeyin bana bir çift kelamı
Selamımı al da hoşta gör beni.

Gözlerim yolunu o vefasız yok
Sahipsiz yüreğe saplandı bir ok
Bitmeyen çileler bende daha çok
Sel oldu gözlerim yaşta gör beni.

Kurtoğlu'm ahvalim böyle giderse
Tükenir umutlar bir gün biterse
Sırası galip de ecel yeterse
Mezarda yazılı taşta gör beni

SÜRMELİ

Sözlerin ok gibi deldi içimi
Kavurdun sinemi zalim sürmeli.
Daha genç yaşımda siyah saçımı
Çevirdin beyaza zalim sürmeli.

Baharda dereler çağlayıp coşar
Meleşir kuzular zıplayıp koşar
Ne oldu da bize sabrımız taşar
Devirdin bendimi zalim sürmeli.

Ne güzel geçerci senle günlerim
Hayâl oldu şimdi geçti dünlerim
İlmek ilmek söktün ağlar inlerim
Eğirdin ömrümü zalim sürmeli.

Kurtoğlu'm ağlıyor yüreğim yaşlı
Beklerim gelmiyor kanarya sesli
Beni kerem ettin sen oldun aslı
Savurdun külümü zalim sürmeli

ÖMER ASLAN

1970 yılında Afşin'in Çobanbeyli Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de tamamladı. Çeşitli belediyelerde memur ve yönetici olarak görev yaptı. Halen Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesinde yönetici olarak görev yapmaktadır. Çocukluğunda Kul Hamit'in şiirlerinden etkilenerek şiirler yazmaya başladı. Şiirleri çeşitli gazete ve dergilerde yayımlandı.

Eserleri: *Tılsımlı Gözler* (1990), *Şerare ve Şule* (2005)

GİBİYİM

Artık kıyıya çektim sandalımı
Seherde uyuyan sular gibiyim.
Mazide bıraktım hırçın yanımlı
Şimdi uzaklara dalar gibiyim.

Yaşadım aynada gördüm hayâli
Nakışla gönlüme ördüm hayâli
Yükledim sırtıma sardım hayâli
Kendimce surumu çalar gibiyim.

Taşlar yerine oturdu bir bir
Serde ne mağrurluk kaldı ne kibir
Sanki mecnunla oturduk birebir
Kendim saçlarımı yolar gibiyim.

Söz geçmezdi taş gibiydi bu gönül
Ateşler yandı artık kalmadı kül
Hazan mevsimi yaşar oldu bu gönül
Usulca sararıp solar gibiyim.

Bahardan yavaşça uzaklaştıkça
Şu simsiyah saçlar aklaştıkça
Bilinen gerçeğe yaklaştıkça
Bastığım dalı baltalar gibiyim

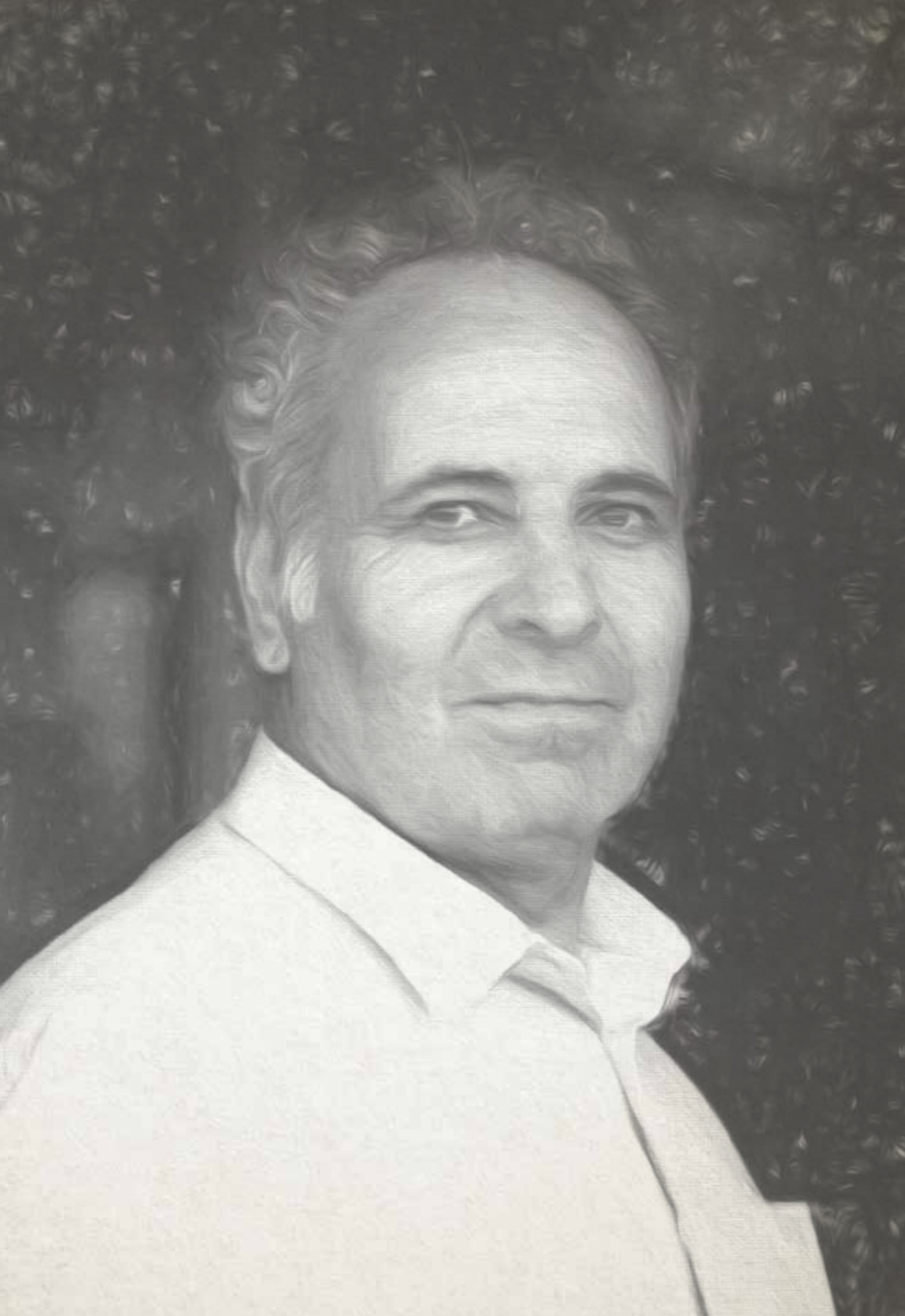
DÖNÜYOR

Yaşamadım saysam keşke unutsam
Mazim filizlenip cana dönüyor.
Bumerang gibi fırlatıp da atsam
Neylesem sonunda bana dönüyor.

Beni terk etmiyor gam ile tasa
Yürek uyumaz ki gözler uyusa
Susayıp uzatsam elimi tasa
İçtiğim su sanki kana dönüyor.

İçimde olanı döksem devirsem
Kapansa kapılar zindana girsem
Kaçmak için senden başım çevirsem
Neylesem yüreğim sana dönüyor.

Ölsem de unutmam o son başı
Senden uzakta geçirsem bu kışı
Yüreğinden etsen de sınır dışı
Yüreğim sonunda vatana dönüyor

ÖMER GÜNDOĞAN

1971 yılında Afşin'in Tanır Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu burada tamamladı. Ordu Fatsa Endüstri Meslek Lisesi ve Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesinden mezun oldu. 1989'da Afşin-Elbistan Termik Santralinde işe başladı. Halen Kahramanmaraş Trafo Merkezinde işletme teknisyeni olarak çalışmaktadır.

BİR BABA

Gurbette gözleri dalar uzağa
Çocukları özler arar bir baba.
Almış yeğenleri sarmış kucağa
Özlemi hafifler, yanar bir baba.

Aileden uzak kalıyor şimdi
Özlemi içini dağlıyor şimdi
Acısı içinde ağlıyor şimdi
Günlerce yüreği kanar bir baba.

Gurbette kimseler onu aramaz
Gözleri yollarda hayâl kuramaz
Kadere demek ki karşı duramaz
Vuslat tarihini arar bir baba.

İçi ağlasa da demez kimseye
Umutları saklar yeni seneye
Baba çoktan ölmüş demez anneye
Evi için hayâl kurar bir baba.

Barışık birazcık hayâl kendine
Ne zalim kadınmış eşi Emine
Acımadan depik vurdu beyine
Günlerce İşkence görür bir baba.

Hangi baba kızmaz hata olursa
Ben bilmem başka bir sorun varsa
Çocuklardan baba uzak kalırsa
Gurbet ellerinde çürür bir baba.

Bu baba Ömer'in can arkadaşı
Çözümler aradı gelmez yoldaşı
Evden ayrılанда akar gözyaşı
Günden güne solar, erir bir baba

ÜZME BENİ

Düşüne düşün candan bezdirdin
Dertli dertli gurbet elde gezdirdin
Dert koymadın ardım sıra dizdirdin
Allah'ın seversen gel üzme beni.

Gözlerimden yaşlar çağlayıp akar
Hasretin özlemin sinemi yakar
Sensiz bir günüm bin saate çıkar
Allah'ın seversen gel üzme beni.

Mecnun Kerem oldum garip gezerim
Ela gözlerinde kaldı nazarım
Senin koynundadır, benim mezarım
Allah'ın seversen gel üzme beni.

Seninle olmak ne güzelmiş meğer
Gözlerin bir ömre değer mi değer
Beni yar sevdiysen birazcık eğer
Allah'ın seversen gel üzme beni

CAHİT GÜNAY

1972 yılında Afşin'in Küçüktatlar Mahallesi'nde doğdu. Günay, kamu yönetimi mezunu olmasının yanında, İnönü Üniversitesi Hukuk Fakültesinde uzlaştırmacı eğitimi aldı.

2021 yılı Türk Dünyası Gönül Elçisi ünvanına ve birçok dergi, gazete, kurum ve kuruluş tarafından yılın şairi gibi ödüllere layık görüldü. 2023 Dünya Guinness Rekorlar Kitabı'nda da kendine yer buldu.

Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde polis memuru olarak hayatını sürdürüyor.

STARE (GİT DE)

Ben soğuk toprakların yetim çocuğuyum Stare
Anlamam öyle zamanı süslü laflarla gevşetmeyi
Bizim buralara hazandan sonra gelir kış
Kuzular hazandan önce selamlar mehtabı
Yaprak hazanda düşer yüreğe ıslak ıslak
Çiğdem çiçekleri burada öper sevgilinin gülüşlerini
Bizim buralar, hep kardelen mevsimidir
Güneşe sunulan.

Anla işte, bir tarafımız eylül,
Diğer yanımız Kayra'ya kurbandır Stare

Sen uyurken,
Eli nasırlı anaların mutluluk kavgaları,
Yayık kokusu ritminde
Es-salatü hayrun mine'n nevm
Şahitliğinde müjdeler sabahı,
Hazanın zemheriye açılan kapılarında.

Buralarda, iç içe yağlanmış, yıkanmaya
Mecbur saçlar gibi,
Birbirlerine girmemiştir mevsimler Stare,

Dört yetmez, beşinci mevsimdir mesela
Karakoç'a zaman
Hep hazandan sonramız
Hazandan öncemize mecburdur anlayacağın.
Kuşlar her mevsim yiyemez
Yanık buğday tanelerini avuçlarımızda,
Hercai kelebekler gibi kısacık ömrünü
Daldan dala konarak geçiremezler Stare
Bir de dem vaktimiz vardır
Pınarbaşının kırk göze çıkan kanatlarında
Bir demli çaya hayâl sunduğumuz,
Kırağı tutmuş, çiğ beslenmiş gecelerde Stare

Bizde lambada alev üşür, yâr üşürken
Üç yüz altmış beş gün değildir yani bir sene
Suları ıslatmak bize göre değil Stare?

Öksüz beşiği gibi, sallama lafları zamana
Güzeldin, iyiydin, güçlüydün diye
He de, yok de, kal de, dur de, git de Stare
Git de gideyim.

KARDELEN

Daha on üçünde renkli olmadan
Çevreye bakmadan kadın olmadan
Gözünü gönlünü biraz açmadan
Hayvan pazarında gider kardelen.

Başını kaldırsa töreyi bozar
Sesini yükseltse sahibi kızar
Hak'la kandırılır kul ile azar
Hayvan pazarında gider kardelen.

İnancımız cehalete karşıyken
İlk ayeti neydi neden inmişken
Kullarını Rabb'im eşit saymışken
Hayvan pazarında gider kardelen.

On dördünde çocuk şimdi annedir
Kendi oyun oynar yavru döştedir
Hayat böyle diye kutsal köledir
Haraç pazarında gider kardelen.

Hastalansa garip, hoca ararlar
Muskalar büyüler dua ararlar
Üflenmiş sularla şifa ararlar
Çalınır hayatı, biter kardelen
Yüreğimi yakar, gider kardelen

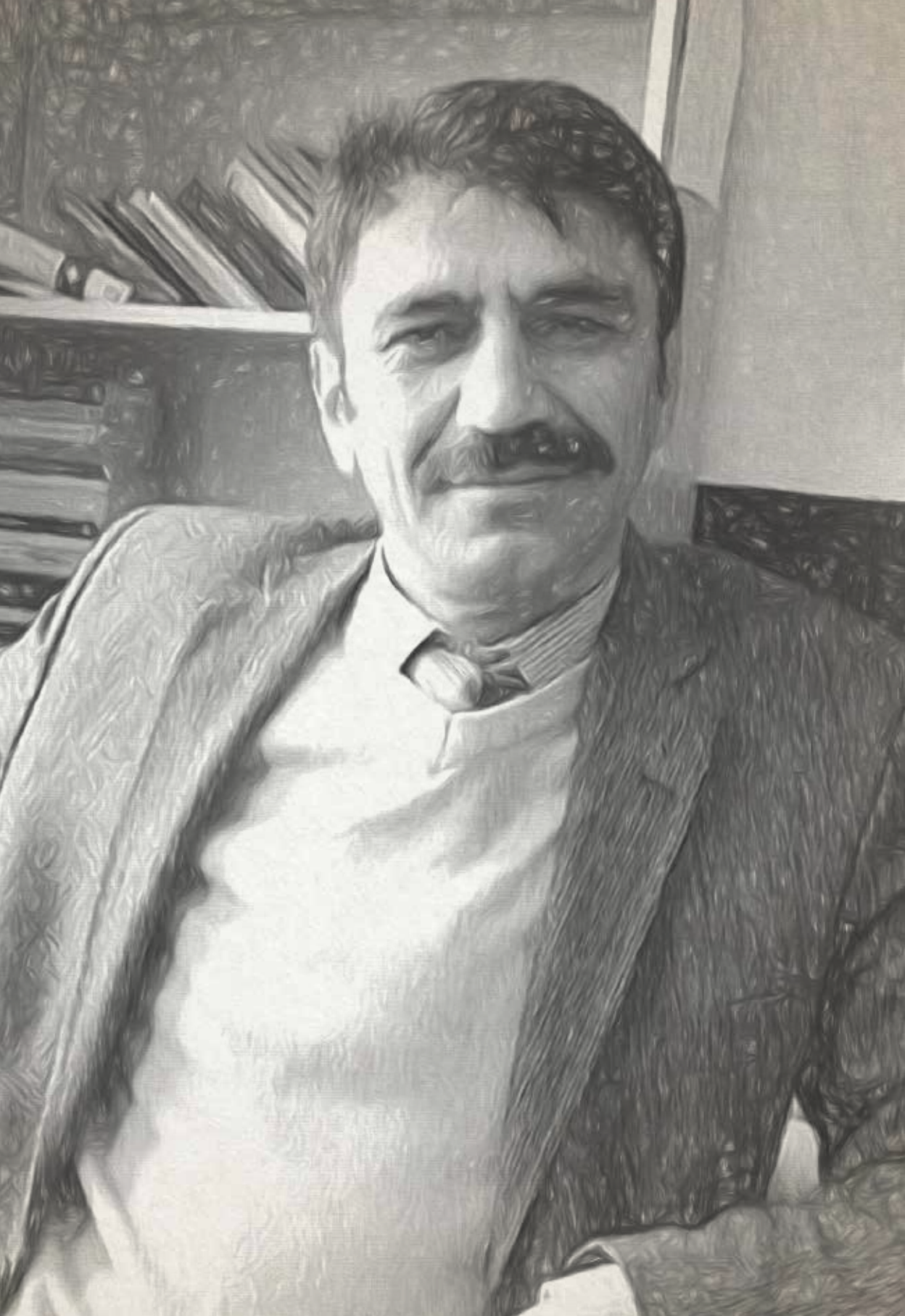
DELİ GÖNÜL

Yalnız kaldırırlar salanı senin
Selanı verecek yer bulamazsın.
İmanın nerede sorarlar sana
İçin dolduracak söz bulamazsın.

Sılanı terk ettin neyin uğruna
Selamı sabahı kesti dostların
İhanetin zulmü kendi ruhuna
Derdini dökecek can bulamazsın.

Gittiğin o yerler kavgalı bana
Huzura erecek yön bulamazsın
Ha şimdi patladı ha patlayacak
Utansan gidecek yön bulamazsın.

Ey deli gönlüm divanem benim
Kıblen nere senin kibirin kime
Tanrı nefesine sayı vermişken
Ruhun yıkayacak su bulamazsın

ERGÜN KÜÇÜK

1972 Afşin'in Topaktaş Mahallesi'nde doğdu. İlkokul, ortaokul ve liseyi Afşin'de, yüksek tahsilini Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde tamamladı.

Çeşitli şiir antolojisi ve şiir sitelerinde şiirleri yayımlandı. Afşin'de edebiyat öğretmenliği yapmaktadır.

AĞIT

Can kuşum zindanda, ruhum kafeste
Yok artık gönlümde o mahur beste
Zehir solur oldum her bir nefeste
Bağlandı yollarım, gelemiyorum.

Izırırıp yoldaşım, neş'e uzakta
Rezalet diz boyu, aşklar tuzakta
Edebi arama, hayâ kızakta
Bu gidiş nereye, bilemiyorum.

Şarkılar asalak, şiirim hasta
Coğrafyam dağınık, tarihim yasta
Saygı size ömür, sevgi terasta
Bu kara yazıyı, silemiyorum.

Ah ne günah ettik neyledik size
Neçe zulüm olsa gelmeyiz dize
Çünkü iman ettik sonsuz denize
Hiç kimseden aman dilemiyorum.

Vicdanlar buz gibi, çehreler gergin
Ecdadım küsülü, vatanım dargın
En ince yerinden kırıgın ve dargın
Bayramlar yas günü, gülemiyorum.

Sahtekâr, düzenbaz, diller yalancı
Bir açıp bir solan güller yalancı
Arılar yalancı, ballar yalancı
Titreyip kendime gelemiyorum

SULTAN'A GAZEL

Seyr-i dünya güzdür bize, ölüm nevbahâr
Nerde, göstereyinler, ölüm olmayan diyâr.

Şu üç günlük zâr-ü meşakkatli dâr-ı dünyada
Söyle kim aşk var iken kin tutulur mu yâr.

İster isen söyle vücudum yok ideyum
Dünya mahıçün muhabbet satılır mı yâr.

Bâd-ı sabâ zülf-ü ıtrın toplansın gelsin
O misk-i anber yabana atılır mı yâr.

Gayrı eskisi kadar nağme söyleyemem
Söylediğin şarkılar unutulur mu yâr

NECLA KÜÇÜKHURMAN

1972 yılında Afşin'in Yazıbelen Mahallesi'nde doğdu. Şiirleri çeşitli gazete ve dergilerde yayımlandı.

GÜL

Gülün rengi alındandır
Yaprağından dalındandır
Muhammed'in yolundandır
Güle benzemektir kârım

Has bahçede ben de varım
Kaynayan berrak pınarım
Kötülüğe yoktur yerim
Güle benzemektir kârım

Gülü gönlümde tutarım
Kıymet bilene atarım
Gülü gül ile tartarım
Güle benzemektir kârım

Her renginde mis kokular
Bülbül gül diye şakılar
Gülden güzel çiçek mi var
Güle benzemektir kârım

Efsanede âşık güller
Gül aşkın getirmiş dile
Selâm olsun mor sümbüle
Güle benzemektir kârım

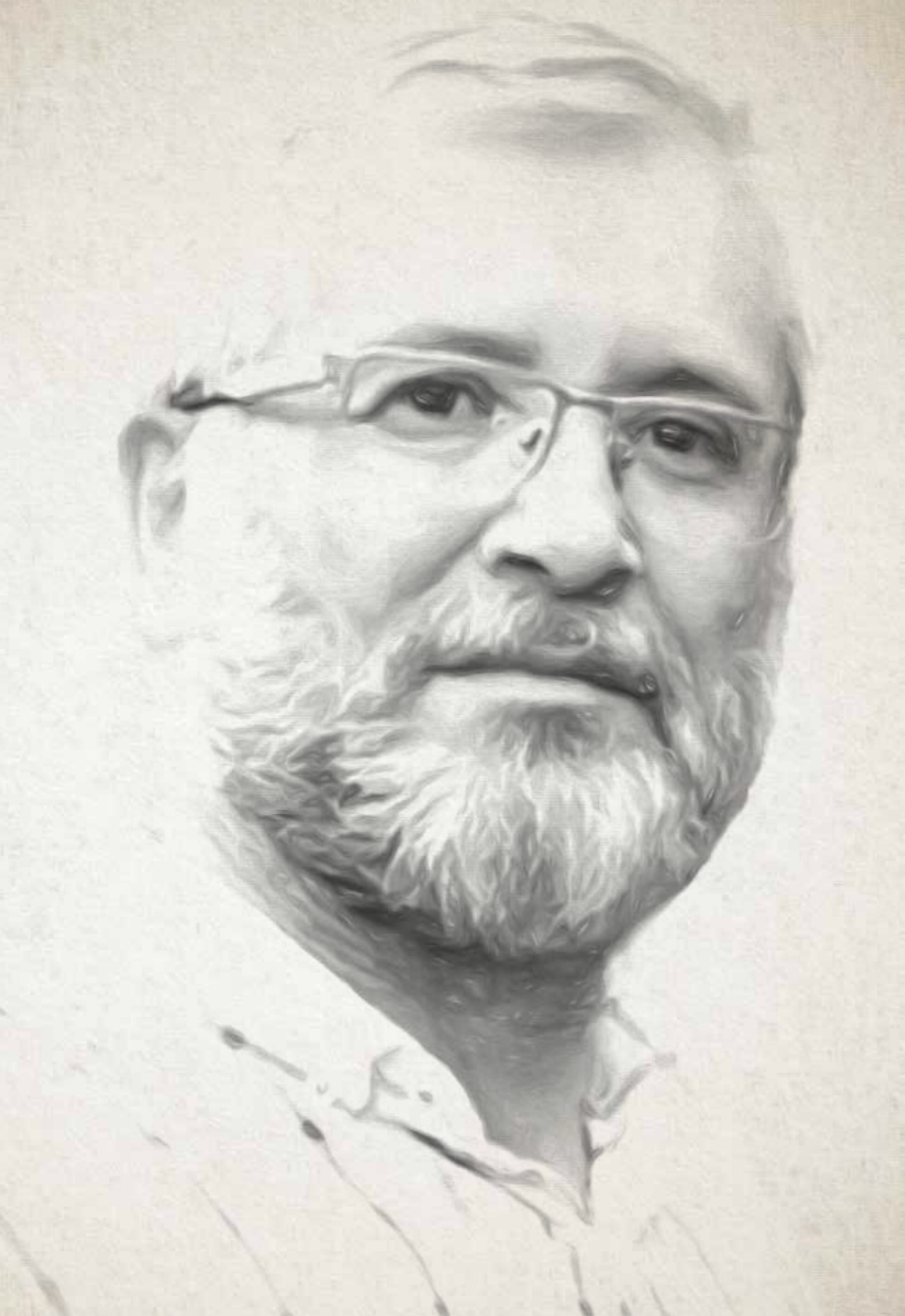
GELİR

Gönül bir sevdaya düşmeye görsün
Bahar başka gelir yaz başka gelir.
Aşkın huzurunda divana dursun
Makam başka gelir saz başka gelir.

Dikeni incitmez deyse de gülün
Lal olur konuşan şakıyan dilin
Ne kadar saklasan belli olur halin
Cilve başka gelir naz başka gelir.

Bir heyecan sarar kalbin güm vurur
Mantık firar eder kaybolur gurur
Elin ayağına dolanır durur
Yokuş başka gelir düz başka gelir.

Necla'yım benim de beyanım budur
Çatlayan toprağın özlemi sudur
Gönül kimi sevse güzel de odur
Şekil başka gelir yüz başka gelir

İLKER GÜLBAHAR

1973 yılında Afşin'de doğdu. 1996'da Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğini bitirdi.

Hece ölçüsüyle ve serbest ölçüyle şiirler yazmaktadır. Şiirleri *Türk Edebiyatı*, *Şehir*, *Edebice*, *Hece Taşları*, *Delikliçınar*, *Lirik*, *Kırağı*, *Bozkır İlleri*, *Tahrir*, *Edebî Körpü*, *Nif Sanat*, *Çıngı*, *Bekir Abi*, *Kümbet*, *Yarpuz*, *Gergef*, *Kalemlik* dergilerinde; kısa hikâyeleri *Yitiksöz*, *Yarpuz* ve *Gergef*'te yayımlandı.

Afşin'de yayımlanan *Yarpuz Edebiyat Dergisi*'nin genel yayın yönetmenliğini yaptı.

Eserleri: *Gülbahar* (şiir, 2017), *Fesleğen Ağıdı* (şiir, 2021)

EVRENSEL TÜRKÜ

yaşam portresinin altında
köşe taşına yaslanıp
bir türkü söyleyip gidecektim
bırakmadınız

dilsizlere dil verin diyecektim
hırka ekmek ve tuz
ellerime vurdunuz
köstek oldunuz
vicdansızlık ve
kadir kıymet bilmezliğin
fazlalıklarını makaslayacak
arsızlık
ve yüzsüzlük toprağının
çakıl taşlarını temizleyecektim

sofra kaşık su
ve lokma diyecektim
kapitalizm sosyalizm
siyonizm ve
dinler savaşı
bir de afrikalı çocuklar

kendine yaşamaya
bencilliğe ve narsisizme
kezzap dökün
riyanın şah damarına diyecektim

bosna kudüs
myanmar
uygurlar
zulüm
eşitlik
ve çifte standart diyecektim
insancıl
bir türkü söyleyecektim
bırakmadınız

hüthüt makamına

koltuk ve para kaplı
kimlerin putu yok

yontulur elbet
yolculukta kemrelerim

susadım demem
yoruldum hiç

beni de götürün
marifet vadisine

gönülserim ah
gönüller sultanını

az yanmadım
aşk çölünde

avucumdaki nasır
külünkten yadigâr

üç beş değil
otuza talibim

içimi çok gördüm
kirli dünyada

asıl aynada
kendim nasılım

SIĞINMACI

inişe geçmiş tarih şeridinde insan zaten
/ kin beslemek iyi değil bilirim lakin /
ümükleri sıkın zaman mengenesinden
intikam almaya yetecek mi kalan vade

omurgasız uygarlığın dönek sokaklarında
sıkıştıkça sıkışmış ruhun kanatları

ardımda ısırgan evleği ve sütleğen ile
kalburüstü iki dize bırakıyorum bu çağa
“ne kadar çok yaşarsak / o denli pişmanız
“dönün ana kucağına / şehrin sonu bataklık”

SİNAN KÖSE

1974 yılında Afşin'in Merabuz Mahallesi'nde doğdu. İlkokul ve ortaokulu Merabuz'da, liseyi Afşin'de okudu. Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesini bitirdi. 1999'da Erzurum Polis Okuluna girdi ve 2000 yılında buradan mezun olarak Adana'da göreve başladı. Emniyet teşkilatının çeşitli kademelerinde görev yaptı. Şu anda Kahramanmaraş İl Emniyet Müdürlüğünde görevine devam ediyor.

EŞŞEĞİ AT EDEMEDİM

Bir zamanlar bizim sıksa eşşeğı
Çalıştım uğraştım at edemedim
Bir de semer yaptım taktım üzengi
Çalıştım eşşeğı at edemedim

Aslanın eniğı it olmazımış
Aslı eşşek olan at olmazımış

İstedim ki kulakları dik dursun
Başı yükseklerde heybetli olsun
Çelik gibi ayağını sert vursun
Çalıştım eşşeğı at edemedim

Aslanın eniğı it olmazımış
Aslı eşşek olan at olmazımış

Nice kaşağıyla sevdim olmadı
Bağırdım çağırdım sövdüm olmadı
Kırbaçladım vurdum dövdüm olmadı
Çalıştım eşşeğı at edemedim

Aslanın eniğı it olmazımış
Aslı eşşek olan at olmazımış

Neler çekti BUCAN bak şu feleğe
Ne lüzum var idi bunca emeğe
İşkenceymiş at ol demek eşşeğe
Çalıştım eşşeğı at edemedim.

Aslanın eniğı it olmazımış
Aslı eşşek olan at olmazımış

CELALETTİN ARSLAN

1976 yılında Afşin'in Alemdar Mahallesi'nde doğdu. İlköğrenimini Alemdar'da, ortaöğrenimini Afşin'de, liseyi Elbistan Endüstri Meslek Lisesinde tamamladı. Anadolu Üniversitesi Halkla İlişkiler Bölümünden mezun. Kahramanmaraş Havalalanında devlet memuru olarak görev yapmaktadır.

GARİBİN HÂLİ

Çileyi sırtına atmıştır garip
Eli ağlar beli ağlar diz ağlar.
Derdine bir çare olamaz tabip
Yara ağlar pamuk ağlar bez ağlar.

Ne yemeğe tuz var ne çaya şeker
Aklına geldikçe içini çeker
Elleri koynunda boynunu bükür
Ekmek ağlar sofra ağlar tuz ağlar.

Ne gecesi belli ne de gündüzü
Nasırlı ellerdir emeğin izi
"Ha bitti bitecek" diyerek sözü
Yazı ağlar, kışı ağlar güz ağlar.

Para yoktur giysisini alamaz
Davet yoktur bir topluma giremez
Kendi istese de yüzü gülemez
Yüzü ağlar resim ağlar poz ağlar.

Garibin bir yere sığmazmış başı
Ekmeği katıksız yavandır aş
Derdini dökecek yoktur sırdaşı
Dışı ağlar içi ağlar öz ağlar.

Celalettin anlat garibin hâlin
Sırtı yamalıdır ayağı yalın
Toplumdan atılıp dışlanan kulun
Kaşı ağlar kirpik ağlar göz ağlar

KİME KALDI DÜNYA

Yine hatırıma düştün Alemdar
Sularından kimler tattı da gitti.
Gidenlerin özleminde kalan var
Beni bir hasretlik tuttu da gitti.

"Topal Omar" Çarmıhlı'ya giderken
"Boz Mevlüt" bağlarda nöbet tutarken
"Çolak Ali" dağda koyun güderken
"Kel Derviş" yan gelip yattı da gitti.

"Kel Ağa"nın akıl ermez işine
Durduk yere iş alırdı başına
"Ali Kâhya" ne dediyse boşuna
Gene bildiğini yaptı da gitti.

"Ceylan İsmâl" Çaykuyu'dan geliyor
Konuşması kulakları deliyor
"Eke Osman"ın gene yüzü gülüyor
Dükkânında sucuk sattı da gitti.

Nerde şenlik varsa orda olurdu
Ava gider attığını vururdu
Türküsü dilinde şen "Ala Durdu"
Tazısına çul'u attı da gitti.

Sarı taksi "Bıyıklı"nın bineği
"Taksi Mevlüt" mundar etmiş ineği
"Polat Ali" karga yapmış sineği
Yalanı doğruya kattı da gitti.

"Keleş Emmi" hayıtlardan bakarken
Perişanlık paçalardan akarken
"Abidin emmim" bir cuvara yakarken
Dumanı başında tüttü de gitti.

"Tır Hanifi" parasını pul eder
"Çavdar Mamo" eşşeğine nal eder
"İspir Emmi" mahkemeyi yol eder
Hâkime küfürü etti de gitti.

"Kul Hamit" erenlerin er'iydi
"Çam Ali" pehlivanın biriydi
"Tevfik Muhtar" siyasette diriydi
"Şih Osman" düğümü attı da gitti.

Ömür bitmiş kader buymuş neylesin
Hepisine Allah rahmet eylesin
Celalettin bunu yazıp söylesin
Ömrüyün yarısı bitti de gitti

SERKAN AÇIKGÖZ (ÂŞIK ERFANÎ)

1976 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul ve ortaokulu Afşin'de tamamladı. Hocası Yahya Kırlangıç'tan aldığı bağlama ve nota eğitimini kendi çabalarıyla geliştirdi. Çocuk yaşında babasının hediye ettiği küçük bağlama sayesinde türkülerle olan muhabbeti başladı. 1998 yılında, İstanbul'da özel bir radyoda görev yaptığı dönemde *"Ağla Sazım Ben Usandım"* isimli ilk türküsünü yazdı ve besteledi.

AFŞİN YELLERİ

İlgıt ılgıt esen Afşin yelleri
İşte geldim gider oldum yurdundan.
İncitme ben yokken gonca gülleri
İşte geldim gider oldum yurdundan.

Geçer gider zaman bir an beklemez
Yürümeyi bilen kul emeklemez
Mevla'm hiçbirine fazla yüklemes
İşte geldim gider oldum yurdundan.

Eser durursun atlastan aşıp da
Düşünmezsin kimler kalmış düşüp de
Gurbet elde mezarımı eşip de
İşte geldim gider oldum yurdundan.

Boşa bunca telaş boşa can hıraş
Tütersin burnumda ey şanlı Maraş
Erfani'n toz duman sen hemen uğraş
İşte geldim gider oldum yurdundan

ÇOK GÖRÜR MÜSÜN?

Şu karlı dağları aşsam da gelsem
Dost gibi bakmayı çok görür müsün?
Eski günler gibi yüzüne gülsem
Elimi tutmayı çok görür müsün?

Siyah zülfünde yel olsam savrulsam
Ak göğsün üstüne yatsam kıvrılsam
Dizim tutmasa karşında devrilsem
Merhamet etmeyi çok görür müsün?

Sildin gözümdeki türlü nakışı
Çok gördün masumca gülen bakışı
Erfani'ye mezar olan yokuşu
Aşıp bir duayı çok görür müsün

MEHMET OSMANOĞLU

1977 doğumlu. Babası Elbistan, annesi ise Afşin ilçesindendir. Şair, 2015 yılından beri Afşin'de ikamet ediyor ve edebiyat çalışmalarını buradan yürütüyor.

1998 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Halen Gaziantep Bölge Adliye Mahkemesinde hâkim olarak görevini sürdürüyor. Şiirleri, kitap tahlilleri ve birkaç deneme yazısı; *Türk Dili, Edebiyat Ortamı, Şiar, Âsî, Hece Taşları, Teferrüc, Dilhane, Açık kara, Hayal Bilgisi, Şehir Defteri, Yarpuz, Gergef, Maarifhane, Kalemlik, Hira, Yelkovan, İlk Güzergâh* gibi dergilerde yayımlandı. 2021 yılında Klaros Yayınlarından çıkan "*Lâl Renkli Yara*" isimli bir şiir kitabı bulunmaktadır. Ulusal yarışmalarda birçok ödül aldı.

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

Bir an ki öyle durgun, öyle nefessiz zaman
bakışları enginde sanki asılı kaldı
hudutsuz ufka doğru genişleyen asuman
hızla çarpan kalbine, daraldıkça daraldı

ürpertiyle dinledi acziyetin sesini
yokladı can kuşunun kilitsiz kafesini
gözleriyle şöyle bir ölçtü mesafesini
iki dünya arası, kısaldıkça kısaldı

toplanıp yürüdüler hatıralar üstüne
güneşi eğilirken bitmeyecek bir güne
elemle bakıverdi sendeleyeni ömrüne
yorgun göz kapakları, kısaldıkça kısaldı

sanki tutacak bir dal arıyordu boşlukta
ne lazımdı bu çetin, z/amansız yolculukta
günün nihayetinde kızılbaşan ufukta
hayat bir nokta gibi, ufaldıkça ufaldı

telaşla koşuyorken hülyasının peşinde
takılmıştı saati ikindinin beşinde
tenini buz kestiren ölümün ateşinde
eriyerek nefesi, azaldıkça azaldı

doğudan üzerine doğan sanki son gündü
aralandı perdeler, kim bilir ne göründü
varlık ince ve silik bir çizgiye büründü
göğsündeki ağırlık, çoğaldıkça çoğaldı

ve sonra bir serinlik dokundu dudağına
sonsuzluk fısıldandı duymayan kulağına
aldırmadı havayı son kez soluduğuna
yaşamanın ağrısı, sağaldıkça sağaldı

çağlayarak akarken çarptı ecel bendine
dolaştı ayakları hiçliğin kemendine
bir yerdeki hâline, sonra dönüp kendine
bakıp kalan ruhunu, göğün ardına saldı

bir eli tam göğsünde, yanındaydı öteki
tanımsız bir ifade kasılan yüzündeki
hayat adı verilen tüm macerası sanki
mazisine gömülen yaşanmamış masaldı.

KADRAN

Ömrümüzü yemeye ayarlı bir zemberek
tik tak, tak tik, tıkırtı, bir boşlukta yerimiz
kolumuza dolanmış alacalı engerek
boş heves
ham lakırdı
geçen saatlerimiz

kalan saatlerimiz kedinin sırtında yük
döndükçe çizgilenir aynalardaki suret
iki rakam arası, imtihan sırrı büyük
eskir ruh kalıbına
giydirilmiş urba et

yelkovanın peşinde akrebin kör kısılcı
yokuşlar dik ve kaygan, tutunacak dal gizli
bu bitmeyen deveran fikirde paslı sancı
uçsuz
okyanuslarda
binecek sandal gizli

başlangıcı sonu ne, bilenler beri gelsin
bu deveran çağırır kızılca kıyameti
asıl gaye, konu ne, fikretmeyen ne bilsin
toprak
teninden tanır
insandaki kıymeti

tut elimden ey kadran, başımı döndürmeden
çanlarını durdurup nefesimi azat et
ecel denen süvari defterimi dürmeden
kendini
"son" a kurup
versen bana işaret

akrebin gücü biter, bir gün yokuşta durur
tik tak, tak tik, her ömrü, yiyip bitirir saat
alnımızda sermaye secde izleri durur
kurtuluş reçetesi
lâmsız cimsiz
itaat!

ÖMER YALÇINOVA

1980 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul, ortaokul ve liseyi Kahramanmaraş ilinde tamamladı. Selçuk Üniversitesi Biyoloji Öğretmenliği Bölümünde okudu. Çeşitli kurum ve kuruluşlarda kütüphanecilik, müzecilik, editörlük ve metin yazarlığı yaptı. Şiir, kitap analizi ve eleştiri yazıları *Athılar*, *Huruç*, *Kırklar*, *Fayrap*, *İtibar*, *Nihayet*, *Muhit*, *Dergâh*, *Hece*, *Sabit Fikir*, *Raillife*, *Olağan Şiir*, *Mahalle Mektebi* ve *Skyroad* dergilerinde, *Yeni Şafak* kitap ekinde ve *Dünya Bizim* kültür platformunda yayımlandı. Halen *Evelâhir* dergisinin editörlüğünü yürütüyor.

Eserleri: Ömer'in *Çatılan Kaşları*, *Yanına Gittiğimizde*, *Raskolnikov mu*, *Bihruz Bey mi?* *Aynamdan Yansıyanlar*, *Kahramanmaraş Edebiyat Tarihine Giriş*, *Tufandı Koptu*.

TUFANDI KOPTU

Bana sorarsan ben bittim
Hedefim yokken bütün kurşunlarımı harcadım
Hedefim olduğunda sıkacak kurşunum da kalmamıştı

Yanlış zamanda yanlış yerde olmanın hikayesiyim
Çıkarıp bohçamdan önünüze koyacağım bir kuru ekmeğim bile yok
Oturup halime ağlayacak halim de kalmadı
Bütün hücrelerime kadar sorarsanız, bittim
Toparlanmak için vakit bulacağımı da sanmıyorum

Bakacak duvarım olmadı, yumruğumu sıkınca vuracağım bir duvar
Gözyaşlarımı akıtacağım bir koy, koy, hezimet

Her çarptığım duvarda, kayada
Yeniden paramparça olmanın
Kaosuyla uyandım, uyandığımı bilmeden

Her sevindiğimde kırılan dişlerimle ne yapacağımı bilemedim
Üç insan bir yere geldiklerinde sadece benim talihsizliğimi konuşur oldu
Herkes bana acıdıkça hayatta tutunacak bir şeylerinin olduğunu anladı
Hayatım üzerine ihtimaller, yargılar, suçlamalar
Ve vicdan temizlikleri yapıldı

Aslında kendimi bu meydana her seferinde neden atıyordum bilemedim
Saflığımdan bütün saflar da faydalanmayı bildi
Etimden kanımdan kemik ve iliklerimden beslenen kurtlar

Bitti. Buraya kadarmış. Ateş almayan silahımla bekliyorum
Son lokmaları da çiğneyip yutsun diye akbabalar
Bekleyişim, ömür süren bir tufandı, koptu.

GÖZLERİNDE KARANLIK GEYİK HEYKELLERİ

Seni alıp götürmek isteyecekler
İstemediğin yerlere

Soğukta yürüyeceksin
Gözlerine soğuk rüzgârlar dolacak

Uzun uzun bakacaksın
Oyun oynanan masalara
Gözlerinde karanlık geyik heykelleri

Belki Ankara'da seviyecek tek tük şeylerden biri
Gözlerinde, karşıya geçirmeyen alt geçitler üst geçitler ve
Durmaksızın uğuldayan dedikodular

Seni alıp götürmek isteyecekler buzdan kalelere
Ne var ki sanki diyecekler yaşın olmuş 38
Büyüdün sen artık

Ne var ki sen de kendini çok küçük görüyorsun diyecekler
Hoşuna gidecek, sesinde yüz yıllık demlenmiş ukalalık

Fikirle ve hareketle şenlenecek
Sanki her şeyi doğru yapmışsın gibi
O güne kadar anlatmaya başlayacaksın

Seni alıp sonra kaldırıma koyacaklar
Sen ateş sanacaksın cebindeki paraları
Hayır dedikçe seni
Yolun kenarına bırakacaklar

Her yanın isli sisli puslu ve soğuk olduğunu
Haykıracaklar sana
Sabah olmasın isteyeceksin

Sabah olsun isteyeceksin
Hep ne yapması gerektiğini bilmeyen
Bir aralıkta debelenip duracaksın

Evet yazacağım diyeceksin mesela kendinden emin
Sonra hayır yazmayacağım diyeceksin kendi kendine

Kendi kendine kurduğun bir tuzak değil
Hırslarının iyi niyet olduğunu sanacaksın

Yine kendine yükleyeceksin kabahati
Yine kendinde bulacaksın hataları
Bu senin en güzel en güçlü yanın olacak

Kekelemeyi bırak artık
Masana ve kitaplarına dön
Baş ağrılarına ve yorgunluğuna

Yükselemeyecek kadar kaygılı
Doruklara çıkamayacak kadar yüklüsün

ALİ YAŞAR (DOSTALİ)

1990 tarihinde Afşin'de doğdu. Yöreye münhasır Âşıklık geleneğinin, usta-çırak ilişkisiyle yetişen en genç temsilcilerindendir. Küçük yaşlardan beri cemlerde, muhabbetlerde ve kültürel toplantılarda yöremize ait birçok Âşıktan, özellikle de ustaları Âşık Aliyar ve Âşık Maksudi'den feyzaldı. Elbistan-Afşin havzasına ustalarıyla meşk etti.

12 yaşında bağlama çalmaya, 13 yaşında ise şiir yazmaya ve usta malı eserlerin yanında kendi eserlerini de icra etmeye başladı.

Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Türk Din Musikisi Bölümünü kazandı. Şiirlerinde "Dost Ali" mahlasını kullanmaktadır.

EYLESEM

Varsam dostun eşiğine
Hâlim arz-u hâl eylesem
Hakikât 'in aşkına
Şu gönlümü yol eylesem.

Binden gelip gitsem Bir'e
Bel bağlasam nazlı pir'e
Ummadan derdime çare
Bir günü bin yıl eylesem.

Boğulsam ilmin tozunda
Kaybolsam Hakk'ın izinde
Gerçeklerin denizinde
Muhabbeti yol eylesem.

Dost Ali'yim başım nezir
Evvel Hakk yoldaşım Hızır
Arı gibi vızır vızır
Dost gönlünü bal eylesem

VAR

Ey erenler ayık olun
Bizi bize düşüren var.
Hakk'ı istikamet bilin
Zira yolu şaşırان var.

Riya tartıp mizanında
Kibir sınar ızanında
Fitne-fücur kazanında
Lokmamızı pişiren var.

Alır ahtın ak karadan
Yanına komaz Yaradan
Lakin fakir fukaradan
Umudunu aşırان var

Bahis açık intikamla
Ahkâm keser ihtişamla
Dost Ali'yim damla damla
Sabrımızı taşıran var

AYŞE ARSLAN

1990 yılında Afşin'de doğdu. İlkokul ve liseyi Afşin'de tamamladı. Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Bölümünü okudu. Kahramanmaraş Ekinözü Şehit Aydın Yılmaz İlkokulunda sınıf öğretmeni olarak yaşamını sürdürmektedir. *"Mavi Sevmek"* ve *"Yolda Olmak"* adlı iki şiir kitabı var.

AYNA BÜYÜSÜ

Varıp varıp varamadım bir türlü
Her köşede bir ayna

Uzadıkça uzadı yollarım sonsuza
Sanki bir büyü ayna büyü
Hapsetti beni büyü aynaya
Tıklattım kaç kez duyuramadım sesimi
Ne sesimi duydular ne de bir ben gördüler aynada

Anladım bu yankılanan bir kuş çığlığı değil
İçimde titreyen bir sızı
Buğu buğu dokundu her aynaya
Bir sis inmişti sanki
Buzdan camlarım kanadı
Kırıldığı yerden kanattı

Ne kadar söz varsa
Acı verdi
Bir ayna bir ben
Bir de sonsuz yolculuk
Uzanır kıvrımlarından kirpiklerinin
Kapat da uyuyalım gözlerini

ŞAİR DOĞAR

Kuru bir dağ deviren
Senin atının yeleleri
Bir şiir doğar kısrak sancısından
Bir şair doğar aşk acısından

Aşk acısına değen yolkılar
Kanatlanır sanki dörtnala
Bir çorak ova
Bir dağ tepesi
Her yer kendilerinin
İçlerinde özgürlük tutkusu
Bir şiir doğar hürlik sevdasından
Bir şair doğar esaretten

Hiç uçtun mu bir atın kanatlarında
Gözlerin kapalı
Hiç çatladı mı kalbin
Sevinçten

MEHMET KAVAK

15 Mayıs 1997 tarihinde Afşin'de doğdu. İlköğrenimini Elbistan ilçesinde, lise eğitimini Afşin ve Elbistan Anadolu Öğretmen Liselerinde, üniversite eğitimini Hacettepe Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümünde tamamladı. Aynı zamanda Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsünde yüksek lisans eğitimini sürdürmektedir. Sınıf öğretmeni olarak görevini sürdürmekte ve Gaziantep'te yaşamaktadır. Şiir yazmaya lise yıllarında başlayan Mehmet Kavak, 2017 yılında *"Tuza Banmış Kahve"* adında bir şiir kitabı çıkarmıştır.

CAN KIRIKLARI

Teke indiriyorum takip ettiğim kaldırımları
Dörtle başlamıştım oysa
Ucu kırık taşın yedeğine yaslıyorum gözlerimi
Metruk hissizlik kalmadı tozunda
İade-i ziyarete erdirsin, süslensin gelsin

"Nolur" yalvarışını yaşı taktırıyorum
Gözlerimi durdurup burnumdan soluyorum
Apartman dairesindeki ışıklar dağı delecek
Dağılmış can kırıklarından yapılan sevgi yolu
Şehri esir almış bir tutam ışık

Mavi bir yürüyeni yok nazar edecek
Artık kaymıyor çocukluğum merdiven korkuluğundan
Dakikalara önem bindirmişim gibi bir algı
Ansızın yapraklarının damarlarına dalıyorum
Vücutsuz ağacın
Buz satan simaya denk geldi bedenim
Saat soruyorum günlerden nedir bilmeden
Hatırına gelmişim gibi bir bakış
Gözlerinden tufan gibi yükseldi alkış

AYİNESİ DERT OLANIN

Taş medresenin sıvası dökülmüş kerpiç gözleri
Kabuk bağlamış sözleri, aşikâr ahvalinden
Ehl-i kalem ve kelâm sahibi de değil
Belli hoyrat gönlü ve dilinden...

Ark yoluna taş konulmuş değirmen
Sundurma önüne geçemiyor, işlevde ancak
Öğüttüğü sözdü, göze gelmiş olacak:
Göz öğütüyor, köz büyütüyor
Büyütülen köz yakıyor, korkuluksuz şimdi merdiven.

Veda busesi erken vurdu yapraklara
Soldu evlerin ezgisi, notalar sararmış
Sükûnet arayan gözler daimi dalarmış
Hakikate vâkıf olan ruha, muhtacız soluklara
Tacir sermayesiz, çocuk neşesiz
Ressam yegâne varlığı olan gözünden fersiz
Haydi onlar bunlarsız yaşayadursun
Şair nasıl yaşar nefese denk kelimesiz

Kadimlikten nasibini almamış hüzne davet
Vakit gelse de üflense, sılamız şanlı güruh
Fütur fütur açılsın hep birden ağızlar
Daimi yek olsun çehreler, söylensin şarkılar
Davete teveccüh buyursun ya hüzün
Yaralara acı acı basılsın yahut tütün...

YAZICIOĞLU OSMAN AĞA
12 TELLİ SENEM | 13 SEVDİĞİM

ÂŞIK KUL HALİL
16 KOŞMA | 17 KOŞMA

ÖMER LÜTFİ PİŞKİN (DERDİÇOK)
20 BENİ | 21 GEÇMEZ

DİRGEN HATÇA (HATİCE BİNBOĞA)
24 AĞIT | 25 NİC'OLDU

KARACA ERBİL (ÂŞIK MELÛLİ)
27 GEL GÖNÛL USANMA DİRDİ BELADAN | 29 NE FAYDA

ÂŞIK HÜSEYİN (TENECİOĞLU)
32 ACEM KIZI | 34 DAYANAMAM GAYRI BEN BU HASRETE
35 BİLEMEDİM KIYMETİNİ KADRİNİ

DURDU TÜRKKAHRAMAN
38 YEDİLER MAKÂMI | 39 KONAN GÖÇER

HAFİZ RAHMİ (MEHMET KONAK-KÖR HAFİZ)
42 NASİHAT | 43 SALINMA GÖZ OLUR

FAKİ ÖZER
46 FAKİ HASAN HÜSEYİN'İ SÖYLÜYOR | 47 ESHABÛL KEHF

BEYAZIT YURTSEVER
52 YERİMİZ BİZİM | 53 BEĞLERE BAKIN

DURMUŞ ALİ YILMAZ
56 ESHABÛL KEHF

HAMİT KOCA (ÂŞIK KUL HAMİT)
60 ŞEHİRLER | 63 KOMŞU SUALİ | 64 DİLİN İÇİNDE

MEVLÛT SOYDAN
68 ESKİ TÖRELER | 69 ÖZLEM

GÜZEL (GOZAL) KÖSE (PERİŞAN GÜZEL)
72 DAĞLASIN | 73 ÇEVİRİLİR

DURDU KISAKOL (KUL MECRUH)
76 SILAYA MEKTUP

OSMAN KONAK
80 BAYRAM GÜNLERİNDE | 81 YORULDUM

YETER YILDIRIM
84 GELDİM | 86 DEDİLER

MUSA DOĞANAY
90 HELALLİK | 91 YOLUN SONU

YEMLİHA ERTEKİN
94 DERTLİ İNSANLARIN DİLİ GİBİYİM | 95 KULA DARILMA

ÂŞIK HACI YENER
98 YOL VER DAĞLAR
99 KIZ SEN İSTANBUL'UN NERESİNDENSİN
100 BEN MİYİM?

İSA BİNBOĞA (DİRGENOĞLU)
104 SEVDİĞİM | 105 TİKENLİ DAĞI

RAHMİ KAYA (ÂŞIK MAHRUMÎ)
108 DEDİM DEDİ | 109 GELİRİM

BAHRİ POLAT
112 SİYAMİ | 114 BİNBOĞA

HAYDAR KAYA (ÂŞIK ALADELİ)
118 DELİ GÖNÛL | 119 İNSANOĞLU

HAYATİ VASFİ TAŞYÜREK
122 DİLE GELEN ANADOLU | 123 TUNA

İSMAİL ÖNER
126 ÖMÜR BİNASI

ÂŞIK KUL HASAN
130 PİRİMİZ | 132 BENZER

ARİF TAŞKALE
136 HER KUŞUN ETİ YENMEZ | 137 ALIN YAZIM

CUMA ŞAHİN (ÇAT CUMA)
140 DOSTLARA | 141 YUVASI DAĞILAN KUŞLAR

NURİ SİYAMI DEMİR
144 AY BAKIŞLIM | 145 YEŞİL AFŞİN

HAFİZ ATAÇ (HOZALOĞLU)
150 OLMADI | 151 KAYBETTİM

OSMAN DAĞLI (MAKSUDİ)
154 SEHER YELİ | 156 YÜRÜDÜM

ALİ RIZA CEVİZ
160 NEFİS DÜŞMANIMDIR | 161 İNSAN KIYMETİ

ÂŞIK ŞERİF MAHZUNÎ
164 İŞTE GİDİYORUM ÇEŞMİ SİYAHIM
165 GİZLİ GİZLİ | 166 ÇAĞLASAM MI?

NURETTİN ERTEKİN
170 BİZİ ÇOCUKLAR | 171 GELMEZSİN

ZEYNEL ABİDİN SÖNMEZ (ÂŞIK VİCDÂNÎ)
174 İNANMA | 175 SEVGİ OLMALI

İSMAİL İPEK
178 DEMEDİM Mİ? | 179 YÂRİ ÖZLERİM

ABİDİN POLAT (BERZAHİ)

182 ŞİİR | **183** GÖRSÜN

İHSAN EMİRLİOĞLU (GENÇ OZAN)

186 DUY BENİ | **187** DELİ GÖNÜL

ALİ İSPİR (PERİŞAN ALİ)

190 ÖZ GEREK BANA | **191** CAN GİBİ

HANİFİ KARA

194 AŞK-I NÂLÂN | **195** ZÜMRÜD-Ü ANKA KUŞUM

FAHRİ BULUT RIZAZADE

198 ÂŞIK VEYSEL' E ŞİKÂYET | **200** BİR KONUŞ OĞUL

HASAN ÖZTÜRK (ÂŞIK MEÇHULİ)

204 YABANCININ | **205** BENİ

RECEP TERZİ

208 KİMSE BİLMEDİ | **209** ÖTE

İSMET BOLAT (ÂŞIK MEŞGULİ)

212 AKLIMA DÜŞTÜ | **213** GURBANIM

ÂDEM KILINÇ (EVVELİ)

216 ARIFLER BAHÇESİNE

FETHİ UĞURLU

220 BELLİ DEĞİL | **221** BEYİM

RAHİM EREN (FARAZİ)

224 NE GEREK

EYÜP ŞAHAN

228 TELLİ TURNALAR | **229** AŞKIN BADESİ

KEMAL KILIÇ

232 ÖYLE KALALIM

MEHMET EKİCİ

236 ALLI TURNAM | **237** BEKLETME GEL

238 GÖNLÜMDEKİ CEMRE

ÂŞIK PENAHI EMİRLİOĞLU

242 SAKIN HA | **243** KARA GÖZLERİN

AHMET SÖYLER (ÂŞIK AHRAZOĞLU)

246 OLUR YA | **248** GARİP

ALİ BAŞPINAR (ÇÖTELİ ALİ)

252 KİMSİN YÂR | **253** LEYLA

BEKİR KOCA

256 SEVGİDEN ÖTE | **257** SIR PERDESİ

ÇÖLBEYİ NİŞANCI (OZAN ÇÖLFANİ)

260 ÜSTADIM | **261** MENEKŞE | **262** GÜLÜNE BENZER

ABDURRAHMAN GÜNDOĞAN

266 DAĞLAR | **268** BAŞKA BAHARA KALDI

AHMET SÜREYYA DURNA

272 ANADOLU AŞKI | **273** KALBİM ANADOLU

HÜSEYİN PALO (OZAN NERGİS HÜSEYİN)

276 KURALI BUDUR

AHMET KÜÇÜK

280 BAŞKA | **281** BİLMEM

ALİ HAYDAR LEVENDİZ (ÂŞIK EMEKÇİ)

284 KEYFİM YOK | **285** MARAŞ GÜZELİ

ALİ İHSAN BAŞPINAR (ÂŞIK PINARİ)

288 BAYRAM GÜNLERİ | **289** OLMUZ

CELAL ÇAÇAN (AŞIK CELALİ)

292 GİDERSİN

GALİP KARAHAHAN

296 VATANIM | **297** GÜZEL

DR. MEHMET GÜNEŞ

300 YÂ RABBİ | **302** YILLAR YAPRAK DÖKERKEN

RAMAZAN KILIÇ

306 SEN GELİRSEN | **307** GÜZEL

MESUT TÜRKKAHRAMAN

310 YUNUS'U GÖRDÜM | **311** MÜNACAAT

ÜMMET DEMİRHAN

314 İÇİNDE | **315** SELAM GETİRDİM

HACI BEKTAŞ TAT

318 BU YOLA GİDERKEN | **319** DAĞLARIN DİLİ YOK

HAMİT TUNÇ

322 KARA KIŞTA GÜL KOKUSU DUYARIM

323 DÜŞLERİME SİĞMİYOR

HÜSEYİN KARA

326 LEYLİCAN | **328** ÖLEMİYORUM

ABİDİN DOĞANAY

332 ÖMÜR | **333** BENİ

ADEM KONAN

336 AŞHÂB-I KEHF

337 BİR KIZIN DÜŞÜNDE UNUTTUKLARI

ALİ ARSLAN (ÂŞIK ALİYÂR)

340 GÜZELİM | **341** SEVDİĞİM

CEMAL YEŞİL (AĞÇAŞARLI MİHMANİ) (USULİ)

344 YABANCI | **345** SÖYLETME BENİ

KADİR TEKE (MESULİ KADİR)

348 KULLAR BENİ ÖLDÜRECEK | **349** GÜLÜMSER

MAHİR BAŞPINAR

352 BUL SENİN OLSUN | **353** BEN OLMASAM SEN OLMAZSIN

NURETTİN KAYA (KÖR OZAN)

358 NAZDAN USANDIM | **359** AŞLARI BİTMİŞ

SEYDİ KALENDER

362 GÖNLÜM | **363** BİLEN VAR MIDIR?

DURANİ KOCAGA

366 YAZIK SANA | **368** ÇEKERSİN ŞİMDİ

AHMET KARAKAYA (ERBABI)

372 ÇİÇEĞİM | **373** KARA GÖZLÜM

EMRİ KARAKUŞ (ÂŞIK GULFANİ)

376 BİZİM ELLER | **377** APTAL DÜNYA

TAYYİB ATMACA

380 BEZİRGÂN DEĞİLSEN GİTME PAZARA

382 KALP KIRILIR YEN İÇİNDE

EROL BOYUNDURUK (GİRYANİ)

386 LEYLA | **387** ÇIK HELE

HAŞİM KALENDER

392 GÜLER GEÇERDİM | **394** EL AÇIŞIM ONDANDIR

MEHMET BİNBOĞA

398 ÜRPERİŞ | **401** BÜLBÜLÜN ÇİLESİ

TAHİR GÖRENLİ

404 ARAR BULURSUN | **405** ETMEYİN BANA

RAMAZAN DEMİRTAŞ

408 AL BENİ DE GÖTÜR BİZİM ELLERE

KEREM AKPINAR

412 SELAMİ KESME | **413** KÜSTÜM

AHMET KIR

416 AŞK-I KÂMİL | **417** GÖRMEYEN BİLMEZ

SEZAİ ÇİÇEK

420 ŞEHRAZAT | **422** HER ŞEY BEN YAZARKEN OLDU

KADİR KÖSE

426 NE KALDI | **427** HER ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR

NURİ PEKER (AŞIK FİDANİ)

432 YETMEDİ Mİ? | **433** OLMAZ MIYDI?

ŞABAN CERAN

436 YÂR İÇİN | **437** MÜKEMMELLİK

YASİN MORTAŞ

440 KAN ÇERAĞI | **441** MUHACİRİM

442 ENSARIM | **446** AYASOFYA ŞEHRENGİZİ

KAZIM GÖK

450 TEDİRGİN | **451** SEVGİ TEZAHÜRÜ

MEHMET MORTAŞ

456 SAAT 4.17 MARAŞ | **458** ESİRİK M

MEHMET TURAN

462 YAĞMURLA YIKANIR ESKİ SAYFALAR | **463** RÜVEYDA

MUSTAFA BOZKURT

466 GÖR BENİ | **467** SÜRMELİ

ÖMER ASLAN

470 GİBİYİM | **471** DÖNÜYOR

ÖMER GÜNDOĞAN

474 BİR BABA | **476** ÜZME BENİ

CAHİT GÜNAY

480 STARE (GİT DE) | **482** KARDELEN | **483** DELİ GÖNÜL

ERGÜN KÜÇÜK

486 AĞIT | **487** SULTAN'A GAZEL

NECLA KÜÇÜKHURMAN

490 GÜL | **491** GELİR

İLKER GÜLBAHAR

494 EVRENSEL TÜRKÜ | **497** SİĞİNMACI

SİNAN KÖSE

500 EŞŞEĞİ AT EDEMEDİM

CELALETTİN ARSLAN

504 GARİBİN HÂLİ | **505** KİME KALDI DÜNYA

SERKAN AÇIKGÖZ (ÂŞIK ERFANİ)

510 AFŞİN YELLERİ | **511** ÇOK GÖRÜR MÜSÜN?

MEHMET OSMANOĞLU

514 BİR YOLCULUK HİKÂYESİ | **516** KADRAN

ÖMER YALÇINOVA

520 TUFANDI KOPTU

522 GÖZLERİNDE KARANLIK GEYİK HEYKELLERİ

ALİ YAŞAR (DOSTALİ)

526 EYLESEM | **527** VAR

AYŞE ARSLAN

530 AYNÂ BÜYÜSÜ | **531** ŞAİR DOĞAR

MEHMET KAVAK

534 CAN KIRIKLARI | **535** AYİNESİ DERT OLANIN

